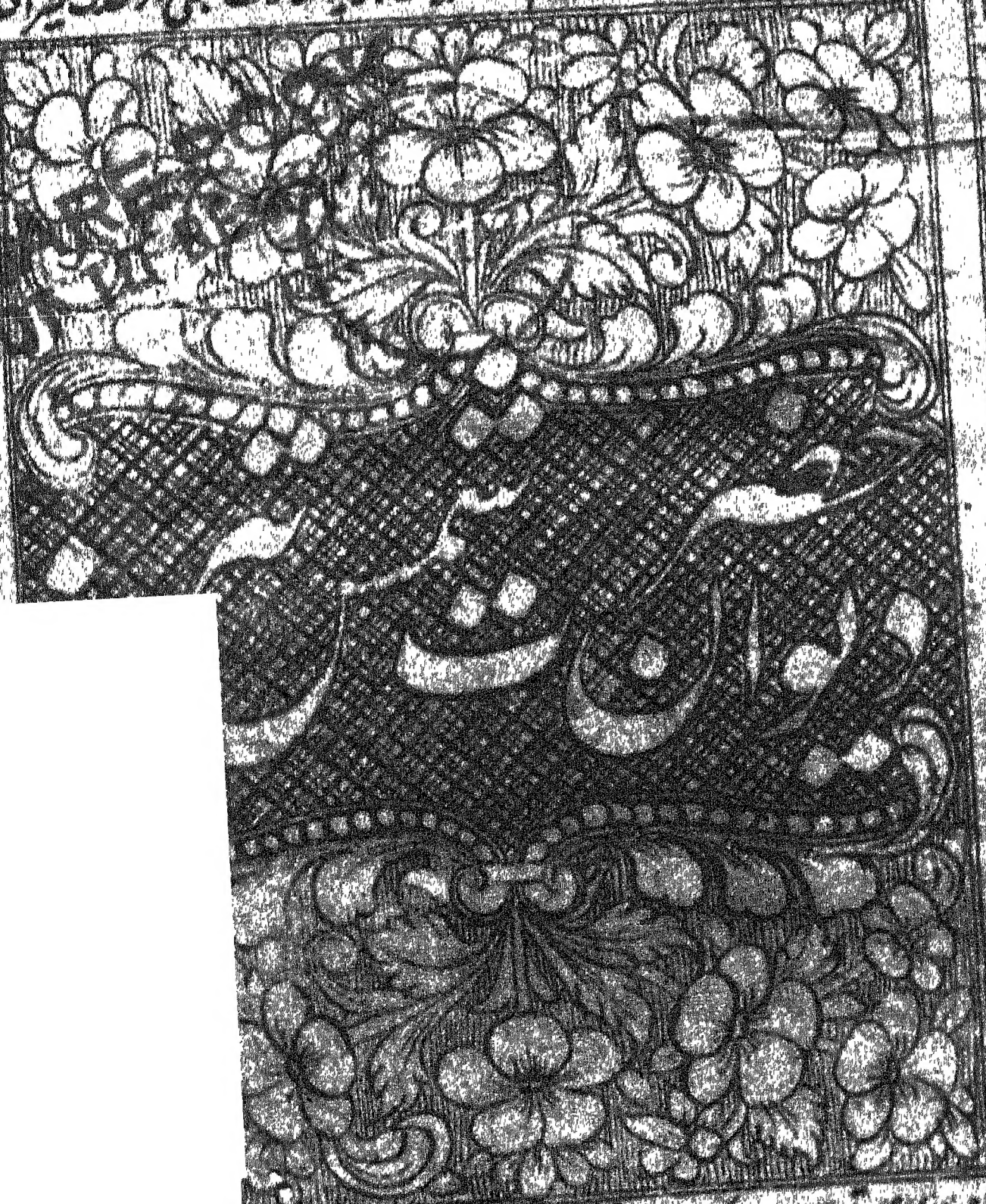

بوصفا و ملک و ملک فضل خلا یز و ز ما
بر عون کج مین ن دل و مین ن

میکه اعظم عرفان و تو مید قلم ز غار بیان بر پرده شاد و صحت غیر این

از جاده خیال و ده ایل سلوک سوزن شاد و دل از یاد و عطرین عطرین

دست نامی مشی نو کشور و نظام آری و بی و آری
دست نامی مشی نو کشور و نظام آری و بی و آری

۸۹۴
دواوین

اطلاع۔ اس مجمع میں ہر علم فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ دار فروخت کے لیے موجود ہے جسکی فہرست مطول ہر ایک شاخ کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے معاینہ و ملاحظہ سے شائقان اصلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے ٹیبل ہیج کے تین صفحہ جو سادہ سے ہیں انہیں بعض کتب کھیات و دواویں فارسی دارہ دو وغیرہ کی دسج کرتے ہیں تاکہ سب فن کی بکتاب ہر انس کی اور ہر کتب موجودہ کا قیام سے قدر دانوں کی آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

کتب کھیات و دواویں فارسی

کھیات خربزین۔ یہ مجموعہ نوادہ روزگار سے ہے،
بہین چند سالگی ہیں۔

- ۱۔ حلیٰ عمری حضرت مصنف۔ ۲۔ تاریخ سلطین
- ۳۔ قصائد لقیہ امیر المومنین السلام۔ ۴۔ دیوان مصنف
- ۵۔ غنویات صغیرہ دل و جہر لکھن۔ ۶۔ غنویات خرابات
- ۷۔ غزلگ نامہ۔ ۸۔ تذکرۃ العاشقین۔ مصنف
- ۹۔ غزل و نظم و مرثیہ و قصیدہ شیعہ محمد علی خربزین۔

کتب خاقانی۔ بہین قصائد عربی فارسی و
در بابیات کا پرہ راز فیضہ ہر باب کھیات
بہینیت کے ساتھ گلاب ہر جو اس طبع میں
ہر کریم علی معنی شاعر عربی کے دو جلد میں
کتب خربزین۔ اس کھیات میں ہر کتاب
بہین۔

دیوان بیدق۔ ترکیب سبہ و دیوان کی۔
خاصہ ہر جلد۔ شعرات ہر باب۔

کھیات سعدی شیرازی۔ بہین مسائل و بیات
۱۔ دیوان کھیات۔ ۲۔ کربا منشی۔ ۳۔ گلستان۔
۴۔ بدستان۔ ۵۔ قصائد عربیہ و فارسیہ و عراقی۔
۶۔ ترجیحات۔ ۷۔ طلیحات۔ و بیات و غزلیات
تدریم و مقدمات و صاحبیات۔ و غنویات۔ و قطعات۔
و رباعیات۔ و مفردات۔ و ہزلیات۔ و ابتکاج طبع
حضرت مصطفیٰ الدین سعدی شیرازی۔

کھیات نظر غالب۔ خراساں اللہ خان غالب دہلوی۔
انتخاب کھیات عنایت خسرو۔ بہین ہر دیوان بہین
۱۔ دیوان غزل و نظم۔ ۲۔ کلام ہر باب۔
دیوان و سلاطینات عنوان شباب کا کلام ہر۔ ۳۔
دیوان غزل و نظم ہر کمال ہر علیس برس میں خربزین
۴۔ دیوان یقیہ نقیب۔ کلام ہر کلام ہر ہر
کھیات ایک انتخاب ہر دیوان روشن طبع خوش
صاحب کمال بلقب بلو علی ہند امیر خسرو دہلوی۔
کھیات بیانی۔ تصنیف ملا عبدالرحمن جہاں۔
کھیات نظیری نیشاپوری۔ از خوش نگری ملا
نظیری نیشاپوری۔

کتب تصنیف و تالیف

ازین عالم بدین عالم اول در جهان
 چون درین عالم بودی و در آن عالم
 عشق تو را می بیند و با تو می بیند
 او را می بیند و با تو می بیند
 ازین عالم بدین عالم اول در جهان
 چون درین عالم بودی و در آن عالم
 عشق تو را می بیند و با تو می بیند
 او را می بیند و با تو می بیند

و لک
 این عالم بدین عالم اول در جهان
 چون درین عالم بودی و در آن عالم
 عشق تو را می بیند و با تو می بیند
 او را می بیند و با تو می بیند
 ازین عالم بدین عالم اول در جهان
 چون درین عالم بودی و در آن عالم
 عشق تو را می بیند و با تو می بیند
 او را می بیند و با تو می بیند
 ازین عالم بدین عالم اول در جهان
 چون درین عالم بودی و در آن عالم
 عشق تو را می بیند و با تو می بیند
 او را می بیند و با تو می بیند

بسم الله الرحمن الرحیم

اے طائر این قدس آشتیت فرود بالیا
 در لاله های آفتابین یکی صورتها یقین
 افلاک از تو سرگون جان از تو دریا خون
 کود از غمت اشکافته از غم بدل و تافته
 سازی رخا که سیه برو کفرشته حاسد
 اے سرور انرا تو سندی شہار ارازان حدود
 گیر کہ ہستم خار بد خار از دخت گل و دد
 خاکہ بدست آن بالما فکرے بدست عیالما
 آفاق عالم مشعلہ پایان عالم زلزلہ بد
 تویی شمس و شفق طغرائے لبت عشق

در حلقہ سودا سے تو روحانیان احالما
 در دید ہائے غیب بین ہر دم تو تما لہا
 ماہیت نگاریم است فزون از ماہا و سہا
 یکقطرہ خلی یافتہ از فضل تو افضا لہا
 با نقد تو جان کا سہ پامال کشیما لہا
 ادنی سران ہم وہ انتیغ و از دنیا لہا
 قرائت نامی ہندو بر سر شوقا لہا
 یابی بدست آن عالم لانی بدست آن قالا لہا
 عشق و شکارے با گلہ آرام باز لہا
 بار و مال مد سبق کی عشق زوآن قالا لہا

و لک
 ازین عالم بدین عالم اول در جهان
 چون درین عالم بودی و در آن عالم
 عشق تو را می بیند و با تو می بیند
 او را می بیند و با تو می بیند
 ازین عالم بدین عالم اول در جهان
 چون درین عالم بودی و در آن عالم
 عشق تو را می بیند و با تو می بیند
 او را می بیند و با تو می بیند

10

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, covering the majority of the page. The text is dense and flowing, with some words appearing to be in a different script or dialect. The ink is dark, and the paper shows signs of age and wear.

اے قبیلہ اندیشہ شیرخاں اور شیشہا
اے رونق باغ و چین اے ساقی سرسبز

اے رہبرِ کمال! ہمیشہ عقل و جانِ پاک رہا
شہرتِ شدیدا تو دینِ تو خراجِ اہم

داود گفت ایادشاپون کے نیازی تو زما
 حق گفتش کہ در زبان گنجیم من زبان
 آئینہ کردم عیان لشتش زبان ریش لست
 چون کاه حبت گل بود آئینہ کے مقبل بود
 مگر مے نگر و شیر تاد خم خوشہ مد لے
 جانے کہ بر و نشد تن گوید بد و سلطان
 مشہور آدا نیکہ مس ا ز کیا زر میشود
 نہ تاج خواہ نہ قبا این آفتاب فیض حق
 بہر تواضع اسے لشر نشست سے بر سر
 اے روح اندر حبسے سر ساز چوں این ج
 چندان بھی کن یاد حق کر خود فراموش شود

حکمت چہ بود آخر ترا در خلقت مہر و سہ
خستہ کہ تا پیدا شود آن گنج در دیر انہا
بیشترش بود بہتر زہر و گر تو ندانی روز یا
چون کہ تہ اگر دزد گل آئینہ گرد و ہفتا
خواہی کہ دل روشن شود اندک گل با بدتر
ز انگہ کہ رفتی آمدی ز اتار کوز آلاک
این کیمیا سئے نادرہ کردہ است سن کیمیا
او بہت صد گل اکہ وز بہر صد عریان قبا
ورنہ سواری کے کند بہشت خراب و صبا
وے عقل بہر این بقا داکم بد و راہ فنا
تا خود در بد عو شوی بے رب داعی و دعا

مہمان شایم ہر شبے جہان حسان ہونا
برخوان فییران ہر شبے جہان حسان ہونا

مہاجر حب و لقمہ کے دولٹس یا کدو یا
استیو روزی سچی لڑائی کا شیراز کا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خلائفنا
في الدنيا والآخرة
أجمعين
اللهم صل على
سيدنا محمد
وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خلائفنا
في الدنيا والآخرة
أجمعين

جنت مرا بے روتی تو ہم و منج است ہم آفتند با ست کم گری تا کم تا دیسی بهی گفت از تو چشم غایتت تو ایندی انج ش در عاقبت این چشم من مبروم خواهد ماند اندر جهان بهر آوی باشد فدای تو باخو چون بهر تنه و زور و خو و یاری گشت از روز کے یکے ہر اہ شد با یونزید اندر ست گفتا کہ من خریدہ ام شمش بخندید و گفت	من سو تخم زین نگت بویہ فروانوا انشا کین چشم تا بینا شود چون بگذر و از میان بہر تو من چشم تو بویہ فروانوا انشا گو کور با و آن لکھ و نیست لایق ہست تا ریکلی و یو و ظلم تاریکی نور و ضیاء ما رو رخ آید کا یہ فانی کنم از بس را گفتش مرا اتبار کن از فرحت خود دانی یار بخوش را مکن و تا باشد او بند خدا
--	--

اے شمش تیریزی کہ تو ہم سفردہم سروری
در شرق و غربت شلے اے نور جان اشنا

رفتم بسوی مصر و خریدم شکرے را و شہر کہ دیدہ است چنین شہر شے را بر سینہ سہل عقل چنان و شکنے را در ہدیہ و ہر چشم چنان لعل لبے را روح حاجیان چشم شواہ خواجہ چو ابرہ او آبجیات است از و ہج عجیب نیست از بہر زبردستی دولت و ہے آمد	خوار است بگو یوسف زین کرے را در بر آکشد بہت سہیل و قمرے را در عقل کشد روح چنان شش گہے را رخ زر زندار بہر چنان سیبے را کو راست کند چشم کز کز نگرے را کز چشمہ جان تازہ کند او جگرے را نزد بہر بشوریدن جبر و قدرے را
---	---

و کہ
آمد بہار خرم و آمد زگار
چون صد ہزار تنگ شکر شد کار
آمد سے کہ مجلس جان و دہن و دہن
تا بکشد زبانی و لکھون و لکھون
ش و آمد شہا و لکھون و لکھون
دیوان شمس
آمد بہار خرم و آمد زگار
چون صد ہزار تنگ شکر شد کار
آمد سے کہ مجلس جان و دہن و دہن
تا بکشد زبانی و لکھون و لکھون
ش و آمد شہا و لکھون و لکھون

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خلائفنا
في الدنيا والآخرة
أجمعين
اللهم صل على
سيدنا محمد
وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خلائفنا
في الدنيا والآخرة
أجمعين

بیا آنکه در این شهر و این دیار
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها

بیا آنکه در این شهر و این دیار
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها

بیا آنکه در این شهر و این دیار
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها

بیا آنکه در این شهر و این دیار
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها

بیا آنکه در این شهر و این دیار
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها

<p>کار و بهر چه گوئی راج و عقار ما کار او کند که هست خداوندگار ما نام بخش چه باشد او و بس و دیا چون کو و کان روان شده یلم ز قضا کز شرق و غرب تاز و و گر جانب سا در حفظ و در عنایت و در عصمت خدا آنجا است خان مان که بگوید خدا بیا اسی جان غلام و بنده آن ماه خوش لقا پیش و پیش همه همه بود و سر و دل را کاسه قاصدان سندان اجلال مر حبا چون او بود و قلا و زان راه و پیشوا ایه وستان همه و مختار الصلا زیرا که هست باشد و عیار و تیر پا تا از زمین تشنه ز ما برو مد گب باشد و وان بر و و سرانیک بپویا طفل نیات را طلبد وایه جا بجا پنهان و آشکار که باز آید اقر با</p>	<p>هر چند تخت سستی و سستی کن گیر این نیم کاره ماند و دل باز کار شد نام شتر شیر که چه بود و بگو تو ا ما زاده و قضا و قضا ما و تبه ما شیر او خوریم و همه در پیش ویم لیل سفر و دست قدم و در شش نیم آنجا است شهر کان سه ارواح بکشد در شهر و دشت و بجز چو همراه آن مهیم کوته بود و بیابان چون قیل او بود در راه اگر چهل شود آن پشت خم دهد همچون حریر نرم شود و سنگ لایخ را ما سایه وار و پی آن مهر و ان شیم دل را رفیق ما کند آن کوست نیکبخت مانند آب در گل و ریحان روان شده بے دست و پا مستان جگر گرم بپان بستان آب بخدا ایر که وایه اوست ما از شهر روح چنین جذبا کشید</p>
---	--

بیا آنکه در این شهر و این دیار
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها
بسیار از این چنین چیزها

نگین بخت بلبل را بنگین بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت

بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت

بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت

بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت
بخت و بخت را بخت بخت بخت

دیم قدس غیبی کز دیده نهان آمد ای عشق طرب پیشه نه گفت نه اندیشه تا دور شود غمها از جان و فرج یابیم گر تو بنی خواهی تا جلوه شود گلشن یا با چو بس بر روی وین جوروان کردی ما نیم چو کشت ایجان شسته در میدان هر روز رفتی تو گوید که ازین سو شو ای قنیه هر نوحی کیسه بر سر جودی امروز همی باید که مست و خرو سبازی ای آب حیات ما شو فاش و پاد از ای جاده و حیات خوش طعمش کز دم کشر	پنهان توان کردن مستی خرابی را بر دار حجاب از روی دلدار حجابی را پر کن به اے مهر و وسفراق شرابی را از مهر چه بکشد دی دکان کتابی را در آب گلن زو تربط زاده آبی را لب خشک و جان جویان باران سجایی را لا حول برین بر سر آن و هم عرابی را دزدیده رباب از کف بوگیر ربابی را این جان محدث را دین قلب خطابی را زان خفته رسیدی مر منکر آبی را آگاه مکن از هر مرغی فصل خوالی را
ای تن جان بنده او بنده شکر خنده او چسیت مرا و مرا ساغر مردانگی او طلب گوهر فایق بنگر بحب خالق بسیلح احدی توره مارا بزودی تو ز شمع مهتابان زخیم طره چیان	عقل و خرد خیره او دل سپر اکلنده را چسیت نصیب دل ما دولت پانیده را چو بس باشد لاحی کتم ناسی و ترا همه رختم سدی توجیه و هم باز ستان را دل من شمسکایه جانیه آن طل گر ترا

Checked
1987

ساقی تو شراب لایمکان را
بفرز که فزودنش صوابست
کیا رود گر چه کردی ای جان
چون چشمه بجوش از دل سنگ
عشرت ده را غیبان من
نان مہر است سجن تن را
بند این سر سفره زمین را
ربند دو چشم عیب بین را

و

دیدیم ز دور شمس دین را
 آن چشم چراغ آسمان را
 اے گشته چنان که تیرازان
 گفت که گذاشتم برای
 گفتا که غایبش براری
 اے گفتن بود ناگسائی
 آتش دوز و بهشت بنده
 بے دل سببی لاله است
 شاه تیرت و فخر دین را
 وان زنده کنند کزین را
 هر جا که بدید اینچنین را
 گفتش که بنده کین را
 گفتش که چاکر کین را
 که عیب کشا ده او نگین را
 و از یخ بکند کبر کین را
 سر مست بگرد یا سمن را

کے

ما از آن عقل ربانی که بجهان الهی است
 قیام از چشم بختی که بجهان الهی است
 ما از آن عقل ربانی که بجهان الهی است
 قیام از چشم بختی که بجهان الهی است

ما از آن کس که بر دایره بجهان الهی است
 در آن کس که بر دایره بجهان الهی است
 ما از آن کس که بر دایره بجهان الهی است
 در آن کس که بر دایره بجهان الهی است

اگر چه در باز رهان ربت
 اگر چه مقلوب نشاید دعا
 و اشدن عقل نیایی عطا
 قامت چون سرودم زو خطا

مست بهی کرد و وضو با کمیز
 گفت نخستین تو شدت را بدان
 ز آنکه کلیدش چو کثر شد کلید
 خامش کردم همگان جویست

وله

مجلس گل بین و بمنزیرا
 ز آنکه نه ارد گل رعنا وفا
 فصل بهار است بزین الصلا
 سابقه بد که شدند آشنا
 اگر چه فراموش شد آنسا
 اگر چه شویم از سر و از تن جدا
 جور سپوشید لباس جفا
 صورت آن خرم شیرین لقا
 چون شناسی تو بهین چشمها
 آنکه چنین بوقلمونیم یا
 از حق درخواست چنین مصطفی
 نوز نشانش کن و خط کشا

بلبل سرست براس خندا
 بین بقیعت شمر این چند روز
 این دم تو قوت عروسان باغ
 جان من و جان ترا پیش ازین
 الفت امروز از آن سابقست
 سرنهی از من و من هم ز تو
 صورت گرگی که بهوسف رسید
 از عرض چونکه نهان شد چشم
 پس چو بیدل شود این صیورش
 چونکه بد اینم درین حشر تو
 یارب بنماش چنانکه است
 خیز و تبرجیع بگو با قیوش

دیوان
 سلطان سلیمان
 که در روز یکشنبه
 در شهر تبریز
 در روز یکشنبه
 در شهر تبریز

شاه
 که در روز یکشنبه
 در شهر تبریز
 در روز یکشنبه
 در شهر تبریز

بوجات مستقل بدو کشتا سبب لاله
مشتی کی درونی جان نشوون

بهار آمد بهار آمد سلام آوردن
ازان شایسته زبان پیام آوردن

زبان بوسه زدن قیام آوردن
نشیند اندر دوشن قیام آوردن

فریاد شربت ساعد باز بهر خوت کنعان را
ز پیشش این چکار آید گیر از بر قربان را
بوم کوچه شدم خانه براسه هست سلطان را
پو دیان باتن لیکن تن نه بندیم رخ رجا را
سلیمان نه تخت آمد بر آغوش شیدا را
نمیدانی ز بهر چه بره قصه سلیمان را
سلیمان خود میداند زبان جمله غنای را
مگر شاهش بفرماید که گرد آوریشیان را
فرستد نفیر و جوت کتک و زحمان را

رسید آن شهر رسید آن شهر بیار شیتان را
چو آمد جان جان آیدان نشاید بود جان را
بیم به عشق گمراه در آید عشق ناگاش را
اگر ترکی و تاجیکی تو با این شاه نزدیک را
بلا بوسه تخت آمد که ایشا زخست آمد را
بچه از دام چون جستی چرا بیدار بستی را
کین آنجا شایهات گویا سر و طاعت را
مخن باوست اے بنده کند دل اگر کند را
خمش کن از زبان تامل گوید یا خداوند را

ز اول باغ و دشت که جام آورده استانی
بودید از لاله و کوی که این بیانی
چو در وطنی سرشک این بیانی
چو در وطنی سرشک این بیانی

دیوان میرزا

چنین بهشت که داری در آن شهر بخارا
که بر کن بلبل تو گوی که زنت بهارا
چه داند یوسف مصری غم دور و زنجارا
سبب خواهم که وارسم ندانم ز غم و یارا
توصیای و ماصیت چگونه صبی را
نه آنم من نه آنم من که یکم کردم سر و یارا
نکو کشم که من قفسه به شیل و بهارا

ایا نوسرخ سوتی بلبل صغیر ارا
منم به عشق راه تو میرا صغیر دام تو
چه داند مرغ آواره فریب نام بر چاره
چو شد لوط و لوط و پانچم چو چشم لوط حیرانم
گر بیان گیر و اینجا کس مرا نکس اگر بیانم
اگر عطار عاشق بهستانی شاه و فاق به
کنم آه که زان آهیم بسوزد شیت و گام

بهر و لطف به بیجا که در آن شهر بخارا
که در آن شهر بخارا که در آن شهر بخارا

بیا ای صوفی که گفت صفا سازنی
بیا ای صوفی که گفت صفا سازنی
بیا ای صوفی که گفت صفا سازنی

کون فوسماندن روفوس باده را بین
از قار سوادت یار دخی کجا سوارا
ماکان از دوسم دهنی کجا سوارا
رنگ بهشتی کجا سوارا
تاجی سوارا کجا سوارا
کون فوسماندن روفوس باده را بین
از قار سوادت یار دخی کجا سوارا
ماکان از دوسم دهنی کجا سوارا
رنگ بهشتی کجا سوارا
تاجی سوارا کجا سوارا

همیشه ز حیران را و آن را
که در دریا و آرد هکتان را

تو آن مردی که خود بر ترشست
خمش کن کو نمیخواهد ز غیبت

وله

داد ز لطف چاشنی جان تم کشید را
جوش نمود نوش انور فرود وید را
من نفروشم از کرم بنده خود خرد را
بوسفت یاد میکند عاشق کف برده را
برکتقم نهاد شد خلعت نور سیده را
در کتقم کشیده من تونی ز کشید را
صد طربست دین طربان خود سید را
چونکه نهفته لب کز و چشمه غم گزیده را
در دبد از شار خود دست شاردید را
سینه بسوزد از حسد آن پلک خمید را
طبل زندیست خود باز فل بریده را
چونکه حصیده میرسد کو کین قصیده را
در کشا و کم نماگاشن نور سیده را

اے نواخت یار من بنده غم سیر را
غم فرود هوش اطفه نمود گوش را
گفت که اے نزار من نقشه تو از شکار
مین که چه داد میکند من که شکار میکند
داشت طر حوچان خود رفت مکیان خراج
عاجز و بکیسمین اشک چو اسیمین
هر که بود درین طلب نادره است بخوا
چاشنی جنون او خوشتر از جسون او
وعده دهد بیار خود گل دهد از کنار خود
کحل نظر در و نهد دست کرم بر و نهد
جام می است خود خود بدست خود
بهر خدای را خمش ابل قنوت را کشر
چونکه نیای محرم نیست بلطف به کرم

وله

زیر انگون بنامی ماسیر را
مجان دیگر آمد و دیگر
کین دیک بس بنامید کجا سوارا
نک بوق بوق مستان خوش یارند
مخور است ایجا چون یافت بوسمارا
تو که هر یک یوید و رفت بوسمارا

دیوان

کون فوسماندن روفوس باده را بین
از قار سوادت یار دخی کجا سوارا
ماکان از دوسم دهنی کجا سوارا
رنگ بهشتی کجا سوارا
تاجی سوارا کجا سوارا
کون فوسماندن روفوس باده را بین
از قار سوادت یار دخی کجا سوارا
ماکان از دوسم دهنی کجا سوارا
رنگ بهشتی کجا سوارا
تاجی سوارا کجا سوارا

وله

کون فوسماندن روفوس باده را بین
از قار سوادت یار دخی کجا سوارا
ماکان از دوسم دهنی کجا سوارا
رنگ بهشتی کجا سوارا
تاجی سوارا کجا سوارا
کون فوسماندن روفوس باده را بین
از قار سوادت یار دخی کجا سوارا
ماکان از دوسم دهنی کجا سوارا
رنگ بهشتی کجا سوارا
تاجی سوارا کجا سوارا

صورت کسوف دارد ماهیت خسوف دارد خورشید و ماه و کوکب هر سه غول دارند اے عشق با تو هستم و زیاده تو مستم گویند جمله یاران باطل شدند و مردند آب حیات از حق وان کو گریخت درو اے خدایه خلقان قسبت دم بریده نشنیده که احمد در وقت کوچ طلت	جز اصل اصل جانها اصل ندارد صلا تو مرد اهل حبستی کو چون خلیل شان را وز تو بلند و چشم لیسنی ولی ندلا باطل نگردد آن کو بر حق کند تولا هم عقل شد غلامش هم نقش گشته مولا خبر خفته که باشد در جان زری اعلا از نفس و روح از دل میرد در خیت اعلا
---	--

وله

چمنی که تا قیامت گل و نثار بادا ز نگاه میر خوبان لشکار میخرا مد بد چشم من چ چشمش چه پیار است هر دم در زاهدی شکستم بد عامود رغبت نه قرار اندازانه دل از دعای پیک تن ما بجا ماند که ز قرب میگدازد چه عوسیت جان که جهان ز عکسش لفداے تن تو منکر که بوسد و بریزد تن تیره همچو زاغ و جهان تن پستان	ملکه که بر جالش و جهان نثار بادا که به تیر غمزه او دل ما شکار بادا که دو چشم از سیاه مشش خوش چرخار بادا که بر دکه روزگار ت هر بهیر ار بادا که بخون ماست تشنه که خدایش یار بادا دل ما چونک زهره که گسسته تار بادا چو دو دست نوع و سان ترو نیز مکار بادا لفداے جان نگر کو خوش و پایدار بادا که بر غم این زمان خوش ابد ا بهار بادا
---	---

این دیوانه است که در این دیوانه
ناله و گریه و زاری و زاری
در این دیوانه است که در این دیوانه
ناله و گریه و زاری و زاری

آب کبشایه آن چشمه روان را
یا چشمه کبشایه آن چشمه روان را
آب حیات لطیف و طریقت حقیقت
آن مرآت چو دریا که در دست بیکان

در پرده پادشاهان و فضل ابخان را
اندازن ز نطفه زدن و فضل کو درم
اندازن ز نطفه زدن و فضل کو درم
چون پیش این دیوانه است که در این دیوانه

این دیوانه است که در این دیوانه
ناله و گریه و زاری و زاری
در این دیوانه است که در این دیوانه
ناله و گریه و زاری و زاری

[illegible]

به آگونی خون از چه کرد آن مجنون
 گم قبا برید و گم بکوه دویده
 چون عنکبوت چنان صید با گرفت گرفت
 چو شوق چهره لیلے می بدان از زند
 شبنم تو احادیث ورقه و گلشن
 تو جامه گرد کنی تاز آب در نشود
 طریق عشق همه مستی آمد و پستی
 میان طلقه عشاق چون نگین میان
 چنین که حلقه بگوش حراج راقم گو
 بیا بگو چه زبان کرد خاک ازین پیوند
 دهل زیر کلیم که پیرش اید زد
 بگوش جان بشنو از غریب مشتاقان
 چو بر کشاید بند قبا ز مستی عشق
 چه اضطراب که بالا و پست عالم است
 چو آفتاب برآمد کجا بماند شب
 خوش کردم ایجان جان با تو ملوک

هزار شید بر آورد آن گزین شیدا
 گم ز زهر چشید و گم گزید فنا
 به بین چه صید کند دام ربی الا علی
 چگونه باشد امر که بعید لیسلا
 بخوانده تو احادیث و امق معذرا
 هزار غوطه ترا ز خور و نیست در دریا
 که سیل لست زد و کس و کس و کس علیا
 اگر تو حلقه بگوش نگینی که مولا
 چنانکه حلقه بگوش است روح را اعضا
 چه لطیفها که نکر دست روح با اجزا
 علم نزن چو دلیران میان صحر
 هزار غلغل در جوف گنبد خضر
 نفیر شوق بر آید ز ساکنان سما
 ز عشق کوست منزله ز پست و زبال
 رسید فیض عنایت کجا بماند عنا
 که ذره ذره ز شوق رخ تو شد گویا

وله

در حقیقت این شعر از سرایان کمال است
 و در بیان عشق و محبت بسیار لطیف است
 و در بیان حال و احوال بسیار دقیق است
 و در بیان حال و احوال بسیار دقیق است

اگر چه در این شعر
 از سرایان کمال است
 و در بیان عشق و محبت بسیار لطیف است
 و در بیان حال و احوال بسیار دقیق است

اگر چه در این شعر
 از سرایان کمال است
 و در بیان عشق و محبت بسیار لطیف است
 و در بیان حال و احوال بسیار دقیق است

از آمدن این شعر که نیکو است
 و در بیان عشق و محبت بسیار لطیف است
 و در بیان حال و احوال بسیار دقیق است

از این شعر و آن ز کمال
 و در بیان عشق و محبت بسیار لطیف است
 و در بیان حال و احوال بسیار دقیق است

وله

[illegible][illegible]

۱۰۰
 این ۷۰
 حد هر
 و اگر یہ عا شفق ان حب آپ
 ا شجب ر و شفق این حب
 اور او را کہ محاب بین چار پو
 سن بودم و دوستش ابگر یان
 شفق ان گریه شفق
 شفق

از این هر که بدو خوشتر است
از من نیست و خوشتر از من
خاموش نشود و فغانش نشنود
اندر طلب همین غار میگذرد

دکمه

<p> شاه در شهرست بهر عجب من گر خری دیوانه نیک دم گاؤ ایشروایا قوم نهانستحباب قال لاتاسوا علی ما فالتکم ذامنخ بالانیحوانوسکم این فی عین الهوی الفالوف قد صمتنا فافهموا سر الصموت </p>	<p> کی گزاردم شهر و میجویم خراب بر سرش چندان نبرد کاید خواب قد بنجوتم من شباب لاغتراب انذ بدای برق حسرو ق للحجاب ذالعیم لیس تحصیه الحساب این فی ضمیر الولا لطف الخطاب یا کرام التدا علم بالصواب </p>
--	--

5

در هواست بقیه دارم روز و شب
 روز و شب را همچو خود محنون کنم
 جان و دل منجواستی از عاشقان
 تا که عشقت مطربی آغوا کرد
 میرسد از زخمه ات بر جان من
 ساقیا کردی بشر اهل صلاج
 تا ما را عاشقان و در دست تست
 میکشم مستانه بار کجی بر
 تا بدنه منیستم موقوف عید

فدا تو بهین من و لا در حجاب
 دقت در ان خفیه که نیست
 است عشق چو کلام مستغنی
 فدا دخوا الدار یا اوسه الالباب
 تو بیت هر دو انتظار گذشت
 یار آید بصیرت ای صیاب
 و نه

مرد خدا را که در دنیا و آخرت
 در هر حال و در هر حال
 در هر حال و در هر حال
 در هر حال و در هر حال

شمس چرخ بر چرخ عشق از دست
 نهد القاب لاش اب کباب

مرد خدا را که در دنیا و آخرت	مرد خدا را که در دنیا و آخرت
مرد خدا را که در دنیا و آخرت	مرد خدا را که در دنیا و آخرت
مرد خدا را که در دنیا و آخرت	مرد خدا را که در دنیا و آخرت
مرد خدا را که در دنیا و آخرت	مرد خدا را که در دنیا و آخرت
مرد خدا را که در دنیا و آخرت	مرد خدا را که در دنیا و آخرت
مرد خدا را که در دنیا و آخرت	مرد خدا را که در دنیا و آخرت
مرد خدا را که در دنیا و آخرت	مرد خدا را که در دنیا و آخرت
مرد خدا را که در دنیا و آخرت	مرد خدا را که در دنیا و آخرت

گر در آرم زوریا که شب	چونکه سیدیم لغو غام شب
آنکه بدیدست تماشای شب	خواب بجوید بگر نیز در خواب
مشتغل و بند و مولا که شب	بس دل پر نور و لب جان پاک
روزگاری باشد همتای شب	شب تنق شاد بر غیبی بود
چون بچید می تو ز طوایف شب	پیش تو شب هست چو دیگایه

مرد خدا را که در دنیا و آخرت
 در هر حال و در هر حال
 در هر حال و در هر حال
 در هر حال و در هر حال

مرد خدا را که در دنیا و آخرت
 در هر حال و در هر حال
 در هر حال و در هر حال
 در هر حال و در هر حال

این صفت را بر سر این که در میان این دو باب است

رباب مشرب عشق است و مونس اصحاب
چنانکه ابرستقائے گلست و سرو و سخن
در آتش بید شعلها برافروزد

五

کمان بهر ده استغنیای از غنا و از فقر استغنیای از فقر
 از فقر استغنیای از فقر استغنیای از فقر استغنیای از فقر
 از فقر استغنیای از فقر استغنیای از فقر استغنیای از فقر
 از فقر استغنیای از فقر استغنیای از فقر استغنیای از فقر

چون راه بر آمد بسرمه بر تکیه	خود را ز پس پرده گفتار مداریت
از اول امر و ز حریفان خرابات	مهمان تواند ای شه سلطان خرابات
امروز چه روز است بگور و سعادت	وین قبله دل کیست بگوجان خرابات
هرگز دل عشاق بفرمان کنست	کوست و خرابست بفرمان خرابات
ما از لب دندان اجل هیچ نترسم	چون زنده شدیم از بت خندان خرابات
آنکو بود دل داد تو حسن تو میگفت	رو خرقه گر و کج بر دربان خرابات

هر کس که پیش من الحق تبریر دهد جهان
 او کافر خویش است مسلمان خرابات

اصول بهین اگر چه که خسار نازکست	رخ بر خورش مدار که آن باز نازکست
در دل مدار نیز که رخ بر خورش نهی	گر ستر دل بداند و اسرار نازکست
چون آند و ز حد شد و زوید و سحر کن	بسیار هم بکش که بسیار نازکست
گر بخودی ز خویش همه وقت و نیست	ورنه بوقت آه که قمار نازکست
دل را ز غم بروب که خرگاه ضیف است	ایرا خیال شاه و فادار نازکست
روزه فدا و سایه گل به خیال او	در وے افتد نمود که یکسان نازکست
گر آید از لوبه ادبی خرد نشری	ستار شین بهین تو که چهار نازکست
اند فراق منم تبریر پیش منم	شکر تو خوار کان شد و از نازکست

در دست هر که هست ز قوی قزاقی
 این نان و آب و نان کاغذ از دست
 من بایم پیش تو دعا کنم پیوسته
 پیوسته بدار و اساطیر استغنیای از فقر

در دستان هر که هست ز قوی قزاقی
 این نان و آب و نان کاغذ از دست
 من بایم پیش تو دعا کنم پیوسته
 پیوسته بدار و اساطیر استغنیای از فقر

در دستان هر که هست ز قوی قزاقی
 این نان و آب و نان کاغذ از دست
 من بایم پیش تو دعا کنم پیوسته
 پیوسته بدار و اساطیر استغنیای از فقر

در دستان هر که هست ز قوی قزاقی
 این نان و آب و نان کاغذ از دست
 من بایم پیش تو دعا کنم پیوسته
 پیوسته بدار و اساطیر استغنیای از فقر

در بگوئی آن دل جهان را بخوان
 که در دلم چون خون درون گشت
 در بگوئی آن دل جهان را بخوان
 که در دلم چون خون درون گشت

مطابق این پنده زن کان داراست اندرین
 آن چنان با صفا و با وفاست اندرین
 آن چنان با صفا و با وفاست اندرین

گر بیاورم قمر بخت از این
 که بیاورم قمر بخت از این
 که بیاورم قمر بخت از این
 که بیاورم قمر بخت از این

یوسف مصری فرو کن سر بمصرانه نگر
 گر گویم ای برادر خیرانی زین عجب
 شمس تبریزی در آمد در دلم زین
 منجش کردم چو در من گشت مستی کجا

جمع با سبب و در این انکه و شتابت
 مرگستان را پدیدار دستان گم کند
 ای چیست کام دل نه جهان آب و گل
 ز آسمان گل بر آما پا و شب را روز کن
 بیخبر بادا دل آن بنده از کون و مکان

شمس تبریزی همه در یک فضل و محبت است
 لیک جان نشد زان در کامی بسیار نیست

عشق اندر فضل علم و دقت اوراق نیست
 پنج عشق اندر ازل دان برگ و میوه در راه
 عقل را مغرول کردیم و سوارا حذر و بیم
 تا نوشاتی بدان کین اختیاق تو نیست
 مردی و دانا بر تخته خوف و رجا است

هر چه گفت و گوئی خلق ستان و شایع
 وین شجر را تکیه بر عشق و فریاد نیست
 کان جلالت لایق این عقل و این طلاق
 چون شقایق آمی خوشی شقایق نیست
 چون زخمت زان پس غیر شقایق نیست

دیوان
 با خدایان بود آن که در خلاست آینه
 انقدر که چشمش در دلم باقی را بلفظ
 انقدر که چشمش در دلم باقی را بلفظ
 انقدر که چشمش در دلم باقی را بلفظ

جمله نام ادویت از طلب مراوتست
جمله حیت توان جمله شک و تجربه است

قدوة شمس دین را از نظر فنی که در رسد
از به و از ستارگان احرار و عارایت

دلبری و پردلی اسرار یاست
 نوبت کمنه فروشان در گذشت
 نو بارے کو جهان را نو کشید
 عقل کو سلطان این اقام شد
 شیر گردون هم نیر بار یاست
 آنکه او قیراط و جالینوس گشت
 هر چه اول زیر پد تر باق شد
 و آنکه دعوی شیر گردی شیر گیر
 ترک خویش و ترک خویشان میکند
 خود پرستی نامبارک حلاله است
 هر غزل کان بے من آید خوش بود

کار کار ماست چون او یار ماست
نو فروشانیم و این بازار ماست
جان گلزار است اما خسار ماست
همچو دزد آونمیت به دوار ماست
گامیخ و تیره اشش فرمان ماست
برفتا و علت و تمیزار ماست
و آنکه نه غم هم به کنون غمخوار ماست
شیر گیریم شیر و گفتار ماست
هر که خویش با کنون اغیار ماست
کانه و ایسان ما از کار ماست
این نوائے خوش ز خجک و تار ماست

شمس تبریزی بنور ذوالجلال
در دو عالم مایه اقبال است

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

وکیل
وکیل و طاب خانه کردی عاقبت
دورا دیوانه کردی عاقبت
دورا دیوانه کردی عاقبت
دورا دیوانه کردی عاقبت

عشق بی خود را آوردی عاقبت
تشمع گداز ایستاد

تجدید کی راہ پر گامزن گردی ز در
شش می بود دست علاقت
ز کس عشقت کرده دی علاقت
قصد آن دیر اندک و طر اخراج

داده ترا در خانه کردی عاقبت
سازد ترا در خانه کردی عاقبت

کتابخانه ملی ایران

دوستی و فرسوزی

صد حالت گوناگون در دنیا
 پیدا کن پیش از مری به از
 انگلیسی

من فقهه بر باطن چون فقه آن کرم
 من موده بر او روزم چون موده آن کرم
 من افروزان کلان من افروز آن کرم
 من افروزان کلان من افروز آن کرم

من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم

نهر از سبب صفت دارد اثر صفت
 گر بکند و سوز و صد تو به یکسان است
 و کان و کان مل با به کند نیت
 پرنده و چرنده لنگ اندرین صفت
 هم دعوت پیغمبر هم مایه آت
 بر دوخت ما را بر حسب چنین ولت
 هم اول ما رحمت هم آخر ما رحمت
 وجود بین گل با این باشد ابدیت
 از یوسف در پهن شانه شمی دولت
 با یک گفت تو نبود به قربت و به صلت
 از پره برون ستند خوابان بیکه دولت

انگشتی صفت مهر است سلیمان را
 بگشت مهر روزه و آمد یکسان ما
 ای گنج سر کان سر چیده گشت تو
 ما بخیریم اینجا بر بند درخشان
 او عشق تویی گلهای هم یکی و هم بر ما
 از نیست بر آوردی ما را جگر تشنه
 خام بگلگشته آخر به گل گشته
 در خار به بین گل را بیرون که من
 در ست به بین می را در نیت بین شورا
 گفت میزن و شمشیر میدار تو فخری هر با نیکه
 خامش که بهار آمد گل مونس خار آمد

دیرانه کس باشد کو بیل و پیوند است
 عارف دل باشد که به بعد و چند است
 آن چیز شد مگلی هر چه در آن نیست
 من موسی سرمه با لطف ملک چند است
 من پند تو پندیرم در خور نهر چند است

باز این دل سرمه شوریده آن بند است
 سرمه کس باشد که خود غیرش نبود
 نر از آتش و نر با دم نر آب و نر از خاک
 من عیسی بیارم که ز چرخ گذر کردم
 دیوانه و سرمه من جام تن شکسته

من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم

من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم
 من افروز آن کرم من افروز آن کرم

سایه می‌شمر و چون گدازد نشت از شمار
از اثر رقص شاه هر نفسی شلواری
ای پس مرغابیان بر لب دریا عشق
پس که بر آفاق عشق و تمیشت می‌چرخند

گفتم ای ساقیان سایه پیشین گرا
مر کشد از لامکان گوید کابین گرا
حیل و حیا و کوه دیده شاهین گراست
تنگ درآمد وصال شور و شوق گراست

صاحب جان شمس دین مخزن تیر عشق
در دو جهان همچو اوماه خوش آیین گراست

هر نفس آواز عشق می‌رسد از چپ و راست
ما بفلک بوده ایم یار ملک بوده ایم
خود ز فلک برتریم و ز ملک افزون شیم
عالم خاک از کجا گوهر پاک از محب
خلق چو مرغابیان هست ز دریا عشق
بلکه بدیداریم جسم درو حاضریم
آمد موج است کشتی قالی شکست
نوبت لطف و رضا است نوبت جود و عطا
شکل لغاشد پدید سیل بدریا رسید
بخت جوان یار ما و او جان کار ما
ازید او به شکافت دیدن و دریافت

ما بفلک می‌رویم غم تماشا گراست
باز بهما بخار ویم حمله که آن شهر است
زین دو چراغ گذریم منزل ما کبریاست
بر چه فرود آمدیم با کفایت آنچه جاست
گویند اینجا مقام مرغ کز آن بحر جاست
ورنه ز دریا جان موج سپایه جاست
نفس حیاتین بیت نوبت وصل و تقا
نوبت فضل و سخاست بحر صفا و صفا
صبح سعادت و صبح صبح چه نور خداست
قافله سالار ما فخر جهان و خطفاست
ما چنین بخت یافت او شکر کینه گداست

بخت جوان یار ما و او جان کار ما
ازید او به شکافت دیدن و دریافت
شکل لغاشد پدید سیل بدریا رسید
نوبت لطف و رضا است نوبت جود و عطا
خود ز فلک برتریم و ز ملک افزون شیم
عالم خاک از کجا گوهر پاک از محب
خلق چو مرغابیان هست ز دریا عشق
بلکه بدیداریم جسم درو حاضریم
آمد موج است کشتی قالی شکست
نفس حیاتین بیت نوبت وصل و تقا
نوبت فضل و سخاست بحر صفا و صفا
صبح سعادت و صبح صبح چه نور خداست
قافله سالار ما فخر جهان و خطفاست
ما چنین بخت یافت او شکر کینه گداست
گویند اینجا مقام مرغ کز آن بحر جاست
بر چه فرود آمدیم با کفایت آنچه جاست
زین دو چراغ گذریم منزل ما کبریاست
باز بهما بخار ویم حمله که آن شهر است
ما بفلک می‌رویم غم تماشا گراست

این مرغابیان بر لب دریا عشق
پس که بر آفاق عشق و تمیشت می‌چرخند
از اثر رقص شاه هر نفسی شلواری
سایه می‌شمر و چون گدازد نشت از شمار
گفتم ای ساقیان سایه پیشین گرا
مر کشد از لامکان گوید کابین گرا
حیل و حیا و کوه دیده شاهین گراست
تنگ درآمد وصال شور و شوق گراست

بخت جوان یار ما و او جان کار ما
ازید او به شکافت دیدن و دریافت
شکل لغاشد پدید سیل بدریا رسید
نوبت لطف و رضا است نوبت جود و عطا
خود ز فلک برتریم و ز ملک افزون شیم
عالم خاک از کجا گوهر پاک از محب
خلق چو مرغابیان هست ز دریا عشق
بلکه بدیداریم جسم درو حاضریم
آمد موج است کشتی قالی شکست
نفس حیاتین بیت نوبت وصل و تقا
نوبت فضل و سخاست بحر صفا و صفا
صبح سعادت و صبح صبح چه نور خداست
قافله سالار ما فخر جهان و خطفاست
ما چنین بخت یافت او شکر کینه گداست
گویند اینجا مقام مرغ کز آن بحر جاست
بر چه فرود آمدیم با کفایت آنچه جاست
زین دو چراغ گذریم منزل ما کبریاست
باز بهما بخار ویم حمله که آن شهر است
ما بفلک می‌رویم غم تماشا گراست

بخت جوان یار ما و او جان کار ما
ازید او به شکافت دیدن و دریافت
شکل لغاشد پدید سیل بدریا رسید
نوبت لطف و رضا است نوبت جود و عطا
خود ز فلک برتریم و ز ملک افزون شیم
عالم خاک از کجا گوهر پاک از محب
خلق چو مرغابیان هست ز دریا عشق
بلکه بدیداریم جسم درو حاضریم
آمد موج است کشتی قالی شکست
نفس حیاتین بیت نوبت وصل و تقا
نوبت فضل و سخاست بحر صفا و صفا
صبح سعادت و صبح صبح چه نور خداست
قافله سالار ما فخر جهان و خطفاست
ما چنین بخت یافت او شکر کینه گداست
گویند اینجا مقام مرغ کز آن بحر جاست
بر چه فرود آمدیم با کفایت آنچه جاست
زین دو چراغ گذریم منزل ما کبریاست
باز بهما بخار ویم حمله که آن شهر است
ما بفلک می‌رویم غم تماشا گراست

کجاست که از عشق تو دور نیست
 غلطی بیایم و طلب جان
 طلعت خورشید بر این برتاب
 در دور نیست

با هر چه میسر است
 بطلب از دست خدا
 و از دست خود
 و از دست دیگران
 و از دست همه
 و از دست خدا
 و از دست خود
 و از دست دیگران
 و از دست همه
 و از دست خدا

[illegible]

[illegible]

باز حبيب بيم نريالا و بپست
 دست زنيست ابرو نمائان دست
 چون که سبز لعل تو شد ننگل
 غنچ نكون گشت و قراش گشت
 بر سر بام آمد و از بام پست
 دست شود دست شود دست
 چند گشت پايه در لقا ان خست
 تن تن تن تن تن تن تن تن تن

بازرسیایم ز چنانه ست
جمایستان خوش و قصان شدند
ماهی و دریا همهستی کنند
زیر و ز پشت خرابات ما
میر خرابات چو آن شیوه دیر
جوشش بر آورد و همان میگردد
شیشه چو بشکست بکیسوفتاد
باده یرستان همه در عشرت آن

جانبان ساقی مهان مات
بنده و باز چیه دستان مات
آنکه شمشیر یوسف کنعان مات
از کرم امروزی فیضان مات
کیسه املاک خسریان مات
مست رضاے دل سکران مات
کونک عمر و نمدان مات
شمس حق و دین شمس سلطان مات

خمیر کہ امروز جهان آن ماست
 رستم دستان و هزاران جوان
 بس نبود مصر ترا این شرف
 خیر کہ فرمان دو جهان و جهان
 کاسه ارق پیالے شده
 صاحبی رضوان کہ شب حیات
 شور و افکنده و پنهان شده
 جان جهان نمغیر نیر نیر این

سبحن و کلم چو از خند نام نبات
رضی فلک دارو این قوس بر افکات
این صد و اندر عدد آمدند ذات
هم تو بگو زانکه سخنم کجاست

[The page contains dense handwritten Urdu script, which appears to be bleed-through from the reverse side of the paper.]

تو پادشاه بودی که یکبار در جنگ
با پادشاهان راجه پور و جیو
و در جنگ با پادشاهان راجه پور و جیو
و در جنگ با پادشاهان راجه پور و جیو

بته موزون به تنجانه همگفت چه قبله کرده این گفت و گورا	که هر میزان موزونان کدام است طلب کن در خس نشان که ام
بیا کامروز مارا روز عید است زن دستهای امروزشادان زمین و آسمان با پرشکر شد چو شاه مادرین عالم که دیدست محمد باز از معراج آمد ز بهر بحر در افشان خراسان هر آن نقدی که اینجا نیست قلیست فرح از حد گذشت ایدل خمش کن	بهر دم غیش و عشرت بر فرد که روز خوش هم از اول پدیدست نبات و شمشاد مارا نو فریدست چو عهد ما که عهدی ندیدست ز چارم چرخ عیسی در رسیدست که خوشی با یزید و سعیدست مگر کز جام حق نبود پدیدست که آن شادی دل این عقل رسیدست
ز تلون که کژی ایدل گه رست چو با تو گه گرم و گه سرد چو خاک تو که در کونگ و رگ تو خواهی که مرا مستور داری امیر آب بر جو حکم دارد	برون روی که خانه خانه است بر و آنجا که نه گریه و نه است بد آنجا که آب لطف مولا است منم روز همیشه روز رسواست بجوست اندر ننگ جان که دریا

که جان من ز غم
ز غم ایامان عدلی
منه بے روشنی
چو ملک و بادشاهی
پس از شاهان
نهارا به بنهار خوانند
دین مطیع که در بیان
چو پادشاهان
زادری که در بیان
چو پادشاهان
زادری که در بیان
چو پادشاهان
زادری که در بیان

زادری که در بیان
چو پادشاهان
زادری که در بیان
چو پادشاهان
زادری که در بیان
چو پادشاهان

چون گوشت بیداد عدالت بران نظام بکیر
چون گوشت بیداد عدالت بران نظام بکیر

بدرگان صفای خرد و صفای دین
بدرگان صفای خرد و صفای دین

مراد و چشم چو داد او نشان هم که گشت
زاده ست ز آدم نهادش حوا
چو آفتاب ز آتش خورشید برآید
بیاید و بگفته که او چه کار افراست
کسی که قامت جان بدو ز اهل حد است
که رو ز رود و دایر رود و ان سیما
ز ما خرد و مطلب گزین با ما است

بگو عاشق اگر صد عجز را خام بود
کسی که عاشق رو به پری من باشد
عجب بدار که زان کس که ماه مارا دید
بین بساط کس ساگریدی نروید
کسی که چهره او دید او ست اهل اذان
دین من نظر کن ز بعضی ان میان
خوش باش و مگور از اگر خرد داری

دوست مفضل کونین
سنان عشق درایع عقول حلقه ریخت

بباشقان مقدم زمین پیام بریت
ازین و حال شوش گویا کلام بریت
ز ماه و زهره و شمع و چراغ نام بریت
بسوی خوان کرم و گویا که خام بریت
ز فعل خنک شنید شاه خوشخام بریت
لکه خوریت بخواری گرم لجام بریت
حلال کرد و آنجا اگر چه رام بریت
مراد و دوست گرفته بدان غلام بریت

برو حلال مقدس با سلام بریت
بروز و حجر و عدم شب وصال حریق
خداست خصم شما گریه پیش آنخوشید
سیاه کاسه شودید از مطبخ ولسا
نشان دهم که شما آتش از کجا آری
ولیک مرکب بندست بان جان زهار
حیات یا بید آنجا اگر چه مرده رویت
هزار بنده چو عشقش ز پاهای کعبه

درین و دین و دین و دین
درین و دین و دین و دین
درین و دین و دین و دین
درین و دین و دین و دین

دیوان
چرخ

چرخ و دین و دین و دین
چرخ و دین و دین و دین
چرخ و دین و دین و دین
چرخ و دین و دین و دین

در قباب سعادت و انشادات
در قباب سعادت و انشادات
در قباب سعادت و انشادات
در قباب سعادت و انشادات

لاشقی لاغنی دنی ایندین کن دوتاہ سنہ
درجہ شیب غافل مشہور درجہ سکا
شب ماہ درین میان با خود رفت
در روز و شبی گرا و شبی بزمی

گر روشنی و شبی وی زہرہ حریفی باشد
زیکہ زہرہ بغیر زتا پاسبان آگاہ شد
وی کار و بار آن ملی کو سو آن نخواہ شد
کار آن ملکدار کہ او مرقا بہ اللہ شد
چون یوسف چاہستہ کہ او از چاہ سوجاہ شد
کہ خاک گردان کسے کو خاک این دہ گاہ شد
نیمیشدانی مخزن زمان نیم دیگر گاہ شد
میں غی شل ہی شایسے میں آنکہ او بگاہ شد

گر یویری زین روشنی آتش خوار اندازی
ما شب گریزان دوران اندر لپے پائند
امو کرو قرآن سری کو رخ بران رخ نمند
خود کیست اندر راہ دل کو را نباشد دل
چون غرق دریا میشوی دریا ت بر سر نمند
گویند اصل آدمی خاک است و خاکی می شود
آرے ز خاک آمد لبیر اما بوقت خروش
خامش کن ای کو یک میں و جان کن جو یا کو

آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
من و پیل آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد

خیرت ای خوش طالعان وقت طلوع ماه شد
وے جان بے آرام روکان باطلوت خواہ شد
عقل کہ را امنوی خیم شب گمراہ شد
دیم قنادر نوکران کان شاہ در رخ گاہ شد
دصایہ فرخ رخصت بندق رفت و شاہ شد
چون رعد و شنل شود بہر کو شب گاہ شد
زیکہ باگ عہدہ تشویش خلو گاہ شد
کان شہزادہ شہنشاہ شہنشاہ شد

روزای صنم بگاہ شد شاہ فلک چاہ شد
ساقی لبیک جام رواے پاسبان برامد
زاشکے کہ چشم فروختی لبیر کے کفر میں سختی
جانہ لے باطریح و شان شب ابل شونان
ویدی بازیا خوش بندق رود فرزند شون
شب روحا و اہل شود مقصود اہل حال شود
خاموش شد عالم لبیک چست ماشی در طلب
در تیرہ شب چون صفا میر و طلب بیک صفا

آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
من و پیل آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد

آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
من و پیل آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد
آن دلمبر عیارم را دیدن نشان کرد

از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد

وان مشعل زین ورنه سر برآمد
 کرد و شش آن قلزم زخار برآمد
 چون آدم این خمره و شارب برآمد
 امر و درین لشکر خبر برآمد
 از هیچ دگر آن مهر انوار برآمد
 کین شبست و اشکال گفتار برآمد

از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد

مشرق چوین چایست بیای بیاید
 در بادیه سرگشته شایچه بپوشاید
 هم خواب و هم بیدار و هم قبله نماید
 یکبار از خانه بران بام برآید
 از خواب آشفته نشانی بجایید
 یک گوی جان کو اگر از خبر بپایید
 افسوس که بر گنج شاییده شمایید

تیر کنند بنده و قندینند
 بنده چو بنده شد پدید چند

تیر کنند بنده و قندینند
 بنده چو بنده شد پدید چند

از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد

از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد

از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد
 از آن صبح که مشعل مشعل شد

گر تو خاری بوی گل اندر طلب از بهرین
 ناله خار ز تابان گل دل زین کز آبهی

وله

ساقی بویلا کردی باده ای که
 باوقاف و دوزخ کردی باده ای که

این همش از چشم بدست و بیک
 از هم نادر که بیک در جیب
 در دل بزمین بیکان همه بیک
 جز بیک بزمین بیکان همه بیک
 این همش از چشم بدست و بیک
 از هم نادر که بیک در جیب
 در دل بزمین بیکان همه بیک
 جز بیک بزمین بیکان همه بیک

و ریکی دانه برون آمد ز انبار چه شد
 و ریطاری بوم نیت طار که چه شد
 گر ناله خوش نشیند یار بایا که چه شد
 گر جگر را سلو ته و ادم بگفتا که چه شد
 تو نه معشوقی نه عاشق مرزا بایا که چه شد
 و ز عیسی عاقبت یابید بیار که چه شد
 بے خطی گر مشیم آمد خوب و سار که چه شد

گر یکی خریاز لبه کم شد از اوان چه شد
 مبتسم ناگاه اگر زخمی زوم بر خود زوم
 افلاک تا چند ازین ستان مکاری تو
 گویم از عشق او ناگفتنی با گفته شد
 در میان عاشق و معشوق هر رفت
 از لب لعاش چه کم شد گر فسون عشق خواند
 گریات ست مشب و بر کس از و خطی کرد

شمس تجریمی اگر من از خون عشق تو
 بشکستم بر دل عشاق باز که چه شد

کرده تن فلک را هر سو که زمین کنند
 چون بچسبند آفتاب و ماه را بالین کنند
 گلبنای که فلک را خوب خوش آید کنند
 خاکند و نه ثنا گویند و نه نفرین کنند
 و ز حلاوت زهر را چون شکر شیرین کنند
 خاکها را ز کنند کف را و دین کنند
 بے عیان خواهم که پیش چشم تو کشین
 ز انکه ایشان کوراد زار در رسیان کنند

اینگان رخسار کلا ایشان به نیاز میکنند
 چون تیانند آسمان خیمین میدان شود
 ماهیانی کاندرون هر یکی ده دیو است
 و ز رخ آسمان جنت بخش روز رستخیز
 از لطافت سنگها را چون بیار قصان کنند
 جسمها را جان کنند و جان جاویدان کنند
 از همه پیدانند و از همه نهان ترند
 گر عیان خواهی ز خاک و پیک ایشان کنند

دولت سیریز

چنین زمین کاند جان بخت و سحر
 از شکر آب و شکر آب و شکر آب
 چنین از خاک و خاک و خاک و خاک
 چنین از خاک و خاک و خاک و خاک
 چنین از خاک و خاک و خاک و خاک
 چنین از خاک و خاک و خاک و خاک
 چنین از خاک و خاک و خاک و خاک
 چنین از خاک و خاک و خاک و خاک

ساقی بویلا کردی باده ای که
 باوقاف و دوزخ کردی باده ای که

گر تو خاری بوی گل اندر طلب از بهرین
 ناله خار ز تابان گل دل زین کز آبهی

وانکه در ریاسه خاتم غرق کرد
در صفائے اوصفا تم محو شد
زخت من بر دو مراد رویش کرد
اسپ من بستاند پیاده مانده ام
کوه طور از دست او تا پاره شد
ماه عید و روز وصلش خواستم

وله

باز شیر به با شکر آینه خستند
روز و شب را از میان برداشتند
رنگ محشوقان و رنگ عاشقان
چون بهار سردی حق رسید
رافضی انگشت در دندان بماند
هم شب تار آشکارا شد چو عید
هم زبان یکدگر آموختند
شاید اندین در عجب مانی که چون
زان عجب تر آنکه اندر هر دمی

وله

یوس و قتم نجاتم میسر شد
هم صفا و هم صفاتم میسر شد
نک زیا قوتم ز کاتم میسر شد
از درخ آن شاه تاتم میسر شد
من کم از کا هم شبا تم میسر شد
از شب بجران براتم میسر شد

عاشقان با هم گرا میخستند
آفتاب با تم گرا میخستند
جمله چون سیم و زرا میخستند
شاخ خشک و شاخ ترا میخستند
هم علی و هم عم شرا میخستند
هم فرشته با بشر آینه خستند
بے نفور و وفرا میخستند
آب حیوان با شرا میخستند
این امان چون با خطرا میخستند

دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد
دولت عشاق او پاینده باد

صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین
صاحب الایمان و عابدین

دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین

دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین
دولت زبایان و عابدین

این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز
این بشارت است که در این روز

۱. حیات با قسم و پریسہ

در همه عالم چنین خشک که دید
تا سپریای فلک را بر دید
صد هزاران روح بر لبها رسید
صد هزاران جان ز قالمها رسید
دل هزاران تخت و شربت کشید
صد هزاران زهر بر عاشق کشید
صد هزاران دست در هم آن کشید
صد هزاران خار در سینه کشید
دل هزاران عشوه آن لب خرید
برامید او کز آن پر آرمید
آن بفسار ابر و قافا برگزید
تفضل او دلکش ترست از صد کلید
قند با اندک شک زهرش بر بویید
لعل و مروارید و سنگش از خرید
آن سعادت جو که دارد و بویید

عاشقان پیدا او دلیر ناپدید
قاب قوسین از علی تیر نکند
نار سیده یک لبی بر لعل دوست
ناگرفته در کنار او را سیک
ناکشیده و این معشوق نجیب
از وصالش ناچشیده شربت
ناگزیده عاشق شیرین لب
ناشکفته از گاستانش گلے
ناخریده از لب او شکرے
گرچه جان از و کے نذیر الاضا
آن الم را بر کر ما فاضل باد
خار او از جمله گلهاء دست برد
مختش از مورد دولت گوے بر
رق او به از قبول دیگران
این سعادت های دنیا من نیست

عشق اکنون سر باری میسازد
 و کله
 عشق اکنون سر باری میسازد
 و کله
 عشق اکنون سر باری میسازد
 و کله

چون قرین شد عشق او با جان
ارغوانی لبس غریب آورده است
هر که راحه داد ای عجب
سرنگون اندر شود در آب شور
تا به خور دست این سخن کز ذوق آن

وله

هر که اسرار عشق اظهار شد
شمع افزون را بر وز از آفتاب
جوسه جو یان است و پویان سو بگر
تا بود طالب روان مطلق نیست
این طلب تا هست زاید طلب
دل که بے شوقی همجوید گل
در بد و مقصود کل بنمود رو
همچو من شود در هوا شمس دین

وله

هر که بهر تو انتظار کند
بهر باران چو دشت منتظر

موبو صاحب قدرانی میکند
تسست آن ارغوانی میکند
جسز و باکل بهمنانی میکند
هر که چون لنگر گرانی میکند
اقتضای بے زبانی میکند

رفت بارسه از بقا بزار شد
نیایش چون باطل آلتا شد
عاقبت زان غرق دریا بار شد
چونکه حاصل شد طلب بیکار شد
از سعادت جسز پُرسا لا شد
از شقاوت تاجر بے بیار شد
جمله گلهای بر در او خسار شد
آن صبا کز دلم گلزار شد

بخت و اقبال را شکار کند
سنگ را لعل آید کند

وله

آن چه سعادتها چون نورشان آید
انگاه فرس جان دریا کز نشان آید
چون نور در افشان من روح بر افشان
ن که چو افشان جان بر جان آید
مسکین

بهر که بهر تو انتظار کند
بهر باران چو دشت منتظر
بخت و اقبال را شکار کند
سنگ را لعل آید کند
آن چه سعادتها چون نورشان آید
انگاه فرس جان دریا کز نشان آید
چون نور در افشان من روح بر افشان
ن که چو افشان جان بر جان آید
مسکین
بهر که بهر تو انتظار کند
بهر باران چو دشت منتظر
بخت و اقبال را شکار کند
سنگ را لعل آید کند
آن چه سعادتها چون نورشان آید
انگاه فرس جان دریا کز نشان آید
چون نور در افشان من روح بر افشان
ن که چو افشان جان بر جان آید
مسکین

گلشن کزین شوق گلشن کزین شوق
 گلشن کزین شوق گلشن کزین شوق
 گلشن کزین شوق گلشن کزین شوق
 گلشن کزین شوق گلشن کزین شوق

در خانه زبون بودن ازین شوق
 در خانه زبون بودن ازین شوق
 در خانه زبون بودن ازین شوق
 در خانه زبون بودن ازین شوق

ناگاه بوی رانی آن گنج خنجر بیا
 در دام خنجر آید در خنجر خنجر
 بی شرح الم شرح کز شرح تو در یابد

یاد دغان کشن کرد و سب و ایات
 فاروق بخت تیغ در آید بد را احمد
 رور و بهل افسانه با محرم و بیکانه

وله

گردن نکشاید در آنرا سبب باشد
 رفت سحر آید بانیم شبی باشد
 او آرد که در او بواست باشد
 صاحب نظر باشد شیرین باشد
 در ساعت جان او را طرب باشد
 باشد چو لب آید باقند لبی باشد
 او لب پدر و مادر عالی لبی باشد
 شرح لغزست نو باز و طبله باشد

آز که درون دل عشق و طبله باشد
 رو بر در دل نمیشین تا دلبر نهانی
 جانے که جگر در دجوبایست خاگرد
 آن دیده کزین الوان الوان گریند
 آنکس که خنجر باشد تار و قرین باشد
 پایش چو بسنگ آید در شین بکجک آید
 چون ناج ملوک او را در چشم نه آید
 من باز خنجر باشم تا حضرت او در دل

وله

خوبی تر بهتر یا آنکه تر سازد
 یا آنکه ببارد گل صدر ز گس تر سازد
 یا آنکه بهر لحظه صد عقل و نظر سازد
 خیر است که او را آتش بر عشق کمر سازد

ای دوست شکر خوشتر یا آنکه شکر سازد
 ای مرغ تویی خوشتر یا گلشن گل و تو
 ای عقل تو به باشی در وانش و درخش
 ای عشق اگر کردی تو آشفته و برائی

پروان
 پروان پروان پروان پروان
 پروان پروان پروان پروان
 پروان پروان پروان پروان
 پروان پروان پروان پروان

گلشن کزین شوق گلشن کزین شوق
 گلشن کزین شوق گلشن کزین شوق
 گلشن کزین شوق گلشن کزین شوق
 گلشن کزین شوق گلشن کزین شوق

زین مردم کارافزارین خانه پر غوغا چون حبسته بود آدم زین شش چشم عالم آنگوشل بدیده تلج بند هرگز در عشق بود بالغ و ز تلج و کفر فارغ	عیشی نخورد حلو اکین آخر سر آمد در حبستن او گردون و دیر وزیر آمد چون سوری از مادر بر بسته کمر آمد کز کرسی و عرش او را نشو و نظر آمد
عاشق شده ایدل سودا مبارکباد از جابه جهان بگذر تنه از تنه خور ای پیش روی امروز تو بر خوری کفرت همگی نیست تلخت همیشه نیست در خالقه سینه غوغاست فقیران را ای دیده دل دیده از اشک چور شیا تو عاشق حسن الی ای زینت زیبائی ای جان پسندیده نوشیده کوشیده تنه اشو و خامش و کالای نکوردی	از جابه مکان رستن اینجاست مبارکباد تا مالک جهان گوید تنهات مبارکباد ای زاهد فدائی فردات مبارکباد حلوای شده کلی حلوات مبارکباد ای سینه بے کینه غوغات مبارکباد مولاش همگیوید دریات مبارکباد ای طالب بالائی بالات مبارکباد پیر بات بروینده پیر بات مبارکباد باز از نکوردی سودات مبارکباد
نان پاره ز من ستان جان پاره نخواهد شد آنرا که منم خرقه عریان نشود هرگز	سوریده عشق او آواره نخواهد شد و آنرا که منم چاره بیچاره نخواهد شد

وله

وله

وله

از آنکه منم منسوب
وان خانه که شد
از آنکه منم منسوب
وان خانه که شد
از آنکه منم منسوب
وان خانه که شد

زین مردم کارافزارین خانه پر غوغا
چون حبسته بود آدم زین شش چشم عالم
آنگوشل بدیده تلج بند هرگز
در عشق بود بالغ و ز تلج و کفر فارغ
عاشق شده ایدل سودا مبارکباد
از جابه جهان بگذر تنه از تنه خور
ای پیش روی امروز تو بر خوری
کفرت همگی نیست تلخت همیشه نیست
در خالقه سینه غوغاست فقیران را
ای دیده دل دیده از اشک چور شیا
تو عاشق حسن الی ای زینت زیبائی
ای جان پسندیده نوشیده کوشیده
تنه اشو و خامش و کالای نکوردی
نان پاره ز من ستان جان پاره نخواهد شد
آنرا که منم خرقه عریان نشود هرگز
سوریده عشق او آواره نخواهد شد
و آنرا که منم چاره بیچاره نخواهد شد

از آنکه منم منسوب
وان خانه که شد
از آنکه منم منسوب
وان خانه که شد
از آنکه منم منسوب
وان خانه که شد

نامتو گفت از ان دولت بهترين چون
نامتو گفت که ما همان بهتر است بر سر
دل خود زن و دودان سرودن و مال بيشه
دل چو نه رشتند و کعبه بسقايد بر سر
سخت کرد و اول خود سينه را بشکست
تا دل خانه شکسته بر اسباب رسد
دوش و خواب بيدار صلوات الدين را
گستر دسيار دولت چو محاسن را رسد

آنکه عکس رخ آوداهه می یابند
 آوداهه قافیه عقل بر آویزانند
 و آنکه عقل در آوداهه صوفی نقد
 آوداهه قافیه عقل مفاضا بزنند
 گویا اگر آنگاه استوی دامن دل گویا
 خیزد دامن دامن بر سر علقه بزنند
 احمدی بایست تا دیوار دلی بزنند
 در بر آن کجاست که غم اوست بزنند
 دیوان

三

[illegible]

که درین ره همگان از دل خود بخینید
گفتم ای شیخ ز حالت خبر بده تحقیق
اینچنین حال مرا پیشین یا بعد هرگز
پیر حال من آشفته چو در صیرت دید
نرم گفتم که مرا اوجسد کرامانی دان

وقت آنشد که خورشید ضیا برسد
وقت آن شد که یابین و قرباے پیدا
اینهمه کاسه سیمینه برین خوان فلک
برده و خوشه گرد و دلک سبک خوشه ست
مهر پرستان که ستاره همیشه شمرند
عاشقان را که بجز خاک غذائے دگر
چرا دلانے که رمیدند بآزار کس
خضرے گرد جهان لاف زداد آبیجا
رو ترش کرده چه ابرے که بیارڈال
آنکه دانست یقین باور کلمات
گر ز باران گل آلوده سے دوشو

مؤمن و مشرک و ترسا و مجوسی و جهود
که درین فتنه برین سکین بخشود
چو بایده تو بخشاش و کین بغض خود
بجوایب آئینه جان مرا پاک زدود
که بارشاد من آید و غلبت بشود

سوے رنگی شبنم کو آبرسد
 ز شکوہ آں دوست کو آبرسد
 بہر آنست کہ ناگاہ صلائے برسد
 کز مہر و خمرین آنشاہ عطائے برسد
 آخر این کوشش و امید بجا آبرسد
 کاسہ کوشش ایشان دیا آبرسد
 کالہ کاسہ ایشان بیہ آبرسد
 تا بگوش و دل ماطال بقا آبرسد
 گر چه در نفس خجائے بوقا آبرسد
 بہ چو گل خندہ زند چون بجا آبرسد
 از پائے تخلیہ شہر آب صفا آبرسد

کف کا یہ جو بڑی خوشنویسی سے لکھا گیا ہے۔ اس میں ایک شعر ہے جس کا مطلب ہے کہ اگرچہ دنیا کی ہر شے فنا ہو جائے گی مگر اللہ تعالیٰ کی حمد و ثناء ہمیشہ جاری رہے گی۔

اول روز

اول روز که مخوری مستان باشد		ساغر عشق مرا بر سر دوستان باشد
از بگه پیش رخ خوب تو تصان شد ام		که چنین عادت خورشید پرستان باشد
گوهر دل نگران است بچشم خوش تو		که بجز بکلی یک نظر ازندان باشد
گوهر دیده بران زلف سن میازد		زانکه جان بازی آن رکنه آسان باشد
مشمس شیرین تر از عیش و سرور		ز آنکس داد سخن جو که سخن در آن باشد
ای عشق که از تو جمله شادند		از نور تو عاشقان نزاو ند
تو بادشاهی و جمله عشاق		در عشق تو بادشاهان تراو ند
هر کس که سر و دیده داشت		دیدند ترا و سر نهاده اند
خورشید تو و ستاره از تو		این نور بنور باز دادند
چون بوسه عنایت تو باشد		ز الان همه رستم جداوند
چون از در قوم دنیا بند		گر حمزه و حیدر ند باوند
ای دلبر چه که ماهر و یار		از پرده غیب رخ کشاوند
مستند و طریق خانه دانند		زیرا که نه مست از قساوند
تا عشق زید زمیند ایشان		تا باد بود همیشه باوند
آن دلبر گلغذار آمد		وان یوسف روزگار آمد

و این سخن را در هر روز که بخوری مستان باشد
از بگه پیش رخ خوب تو تصان شد ام
گوهر دل نگران است بچشم خوش تو
گوهر دیده بران زلف سن میازد
مشمس شیرین تر از عیش و سرور
ز آنکس داد سخن جو که سخن در آن باشد

ببین که این سخن را در هر روز که بخوری مستان باشد
از بگه پیش رخ خوب تو تصان شد ام
گوهر دل نگران است بچشم خوش تو
گوهر دیده بران زلف سن میازد
مشمس شیرین تر از عیش و سرور
ز آنکس داد سخن جو که سخن در آن باشد

در دست بیاید و در دست بماند
در دست بیاید و در دست بماند
در دست بیاید و در دست بماند
در دست بیاید و در دست بماند
در دست بیاید و در دست بماند
در دست بیاید و در دست بماند

فانی که در این دنیا
فانی که در این دنیا
فانی که در این دنیا
فانی که در این دنیا
فانی که در این دنیا
فانی که در این دنیا

قلم بگویم با عشق و محبت
 از زبان جوانی غنی و دل
 که در دلم دود و دودین
 با آتش و آتش و آتش
 با آتش و آتش و آتش
 با آتش و آتش و آتش

آه که بار و بار از این دامن فغان
 آه که دل و دلم و دلم و دلم
 آه که دل و دلم و دلم و دلم
 آه که دل و دلم و دلم و دلم
 آه که دل و دلم و دلم و دلم
 آه که دل و دلم و دلم و دلم

<p> همیشه بود نظر است که نگویند کنون شد دل </p>	<p> نبوتش کن که چار آتش را شد در آن اما </p>
<p> نیاید سیه کرد کفر نور محو رسید بار و بار به شکافت روح مجور رسید نیز که بار و بار خوش قد و گل خدر رسید شرح دل احمدی هفت بجلد رسید گفت با قبال تو نفس مفید رسید مشرود که همچون شکر در دل کاندر رسید این ز لحد جوییت نغمه موبد رسید وقت شد که در گان جگر عجب رسید آمد و آواز صور روح بمقتدر رسید کرد و آن اختران اختر سعد رسید در پی او زمره جنت مست بفرود رسید گفتم خیر است گفت سیاهی محو رسید کیوان بر خود گذاخت کاش بود رسید کوکب و هم کوکب است گرچه پای رسید چون نظرش جان هست عمر موبد رسید </p>	<p> طبع بقا گوشت ماکب مشا رسید روست و روست و روست و روست گشت همان پر شکایه است اوت کمر دل چو سطل آب گشت آیت بنک سما عقل معلق چو شد سعاد سیلان عشق یک دل عاشقان است بر جوان قلم پیشه نند زری خاک صبر و احسا پاک طبع قیامت زنده شود و می رسید لبش را فی القبر حصل مافی الصدور دوش در دستار گمان غلغله افتاده رفت و غار در دست لوح قلم شکست و ص قمر زنگ نخت خوراسد میگرفت بهرام خود انداخت تن گشت بهیت پیغم عقل در آن غلغله خواست که پیدا شود خیر که در فلان است جان جان آن است </p>

در این دامن فغان
 در این دامن فغان
 در این دامن فغان
 در این دامن فغان
 در این دامن فغان
 در این دامن فغان

در این دامن فغان
 در این دامن فغان
 در این دامن فغان
 در این دامن فغان
 در این دامن فغان
 در این دامن فغان

بام که دون بر آید که آسان شست
غفلت و فال و قیاس عجبیان
نکته که گو خوشن حاضر بکشت
و ک

از اینست که منسوب چون منسوب
چون که در این منسوب از اینست که منسوب

اگر برو صد هفت از سنگ آمد
 زانکه او دلربای شنگ آمد
 پیش سیدان عشق تنگ آمد
 چه غم است از سیاه رنگ آمد
 کان قمر عاقبت بچنگ آمد
 بر اعات ایام جنگ آمد
 عذر او پیشین وطن رنگ آمد
 بر دل از شور و خلق رنگ آمد

شیشه عشق را فراغت است
تنگ و ناموس که محصل دارد
سد تهراران چو آسمان و زمین
قیصر روم عشق باقی باد
ز تیره بر چنگ این نوامیز
در غلطارد تو مینویس که شمس
شمس تیر بر تیر که بقوت نیست
من خمش کردم این زبان اخلاق

شکوه مصر مصر دوازده سال شد
تاج بر سر که چیت خاقان شد
تن چه باشد که سنگها جان شد
خانها تنگ بود ویران شد
قفص و مرغ و بینه تیران شد
پزدلان خیر و دل که دل جان شد
لبس من بگو که پایان شد
صرفه او بر داز و که در کان شد

شاه آخر زمان فراوان شه
بخت رست از بلا بخت نشست
شمس عرشی او چرخ بنمود
عشق مہمان بس شکر آمد
پروبال از جمال حق رویند
پر دلان خیرہ گشتہ کین دل کو
پایے من کو ب عیش از سر گیر
چونکہ زرباخت خواجہ صراف

[illegible]

وانکه اینجا که آن نظر بستند شاه شان در کف لطف کشد وانکه اخلاق مصطفای شان بود همه هستند همچو در تیسیم دور از ایشان فتاد مرگ لویک	ولہ	شاد و خندان در نظر میرند نشین خوار و مختصر میرند بندہ آل و با خیر میرند کی بر مادر و پدر میرند این تبقہ بر گفتیم ارمیرند
گفتم که ای جان جان خود چه باشد خواهم که سازم صد جان دل را ای نور رویت ای یوسے کویت گفتم گزیدی بر بگینا ہے اقبال پیشیت سجدہ کنان است بکشایے ایجان در بر ضعیفان بنمود صوفی کو آن ندارد بردار پرده از پیش دید بس خلق هستند گزایارستند یکدم خمش باش گفتار طمکن	ولہ	ای درو در مان در مان چه باشد پیش تو فرمان فرمان چه باشد انوار ایمان ایمان چه باشد بر بگینا ہے بهشتان چه باشد ای بخت خندان خندان چه باشد کوری در بان در بان چه باشد بارے بر سرش کان آن چه باشد بر زعم شیطان شیطان چه باشد در ذیل نشان انسان چه باشد روسوسے میدان میدان چه باشد

و انکه اینجا که آن نظر بستند
شاه شان در کف لطف کشد
وانکه اخلاق مصطفای شان بود
همه هستند همچو در تیسیم
دور از ایشان فتاد مرگ لویک

و انکه اینجا که آن نظر بستند
شاه شان در کف لطف کشد
وانکه اخلاق مصطفای شان بود
همه هستند همچو در تیسیم
دور از ایشان فتاد مرگ لویک

و انکه اینجا که آن نظر بستند
شاه شان در کف لطف کشد
وانکه اخلاق مصطفای شان بود
همه هستند همچو در تیسیم
دور از ایشان فتاد مرگ لویک

و انکه اینجا که آن نظر بستند
شاه شان در کف لطف کشد
وانکه اخلاق مصطفای شان بود
همه هستند همچو در تیسیم
دور از ایشان فتاد مرگ لویک

یاد یقین بودیم که چو کوهستان یک یارکش
چون زلفت داشت دوستی که در آتش بود

سیرتخ هوا سے مار قاتل ای
ہر ذرہ مشال آفتاب ای
از خوبی و لیسران و در بیان
چون قالب مرده جان فرو یاب
جان و دل صد ہزار دیوانہ
آن روز کہ جان جمایم بخور آن
جانم جو بنوشد از فنا جانے
خاموشی گریزد خود بر آساید

عشق یکایک است در آتش بود
سیر و سوز و دشت و تپه بود
سین و بید و گل و دشت بود
درم جو گلان و دشت بود
دو جوان

پیر مہن یوسف و ابو میرسد
 بوسے محمدی غسل بشارت و ہد
 نقش انا الحق ز تو منصور گشت
 نیست ز بیان هیچ ز سنگ آب
 آب حیات است در آئینہ ضمیر
 آب بزین برج گدا نشین
 عشق و خرد و ہر دو بکنج اندرند
 ہر چہ دہد عاشق از رخ و بخت

[illegible]

عشق مرا به همگان
آورد و نشانده
شکر از آن گمان
روزی من نادره
فراست

[illegible]

خدا باری کائنات گفتن بر سر سینه بند
که هر که در کمال با تو ایستد
را حق از سر پیشه آن اگر
نمست و مرا لب لب
چرا از غمت خفا
چرا از غمت خفا
چرا از غمت خفا

بنیر آن درخته رو که از گلهای ترداد
بدگانه کیست نشین که در دکان شکر دارد
یک قلبه بیارند که پذیرای که زرد دارد
تو منشین منتظر بر در که آن خانه دو در دارد
که هر دو یک که می شود درون چرخ و گدازد
نه هر چشمی بصیر دارد نه هر کس که گدازد
میان صخره و خارا اثر دارد اثر دارد
اگر رشته نمی گنجد از آن باشد که سرد دارد
ازین باد و هوا بگذر که او بس شور و شرم دارد
حریف بجز گشتی که آبی بر جگر دارد
که میوه برده دایم درون دل سفر دارد
که با دست این پنجه و بیاطن دل شرم دارد

ولا نذر کسے نشین کہ او از دل خبر دارد
درین بازار عطاران مرد هر چه بیکاران
تراز و گرداری پس ترازوده زند هر کس
ترا بر دلشاندا و بطراری که مے آیم
بهر دیکه که می شود میاد کا مننه و شین
نه هر شخصه هنر دارد نه هر بابی لشکر دارد
بیای بلبل استبان از تراناه مستان
نبه هر گرد درینجا تو نمے گنجی که در سوزن
چراغ ست ایدل بیدار زیر دشت مجیز
چو تو از یاد بگذشتی مقیم چشمه گشتی
چو آبی بر جگر داری درخت سنبل ایانی
خمش کردم گفتن من شد من مشغول حال

ازو گران نپریستی فزاید
تنورش بیت مستانه سراید
که در نیرم خدا عکین نشاید
دهن ریحان بزم یار خاید

از خاک من اگر کند دم برآید
 شود دیوانه سازنده پزنده
 میایم دفن بگورم ای برادر
 زنج بر بسته و در گور خفته

دولت ماه و افق عتیان
زلفت مشک و عنبر عیان
زبان را از قلم پیرایان
بیاورد به پیش خیز

بیک دانه زرخ در منظر گاه میست
توان خضری که از آب حیات
بجز و اگر داس دل زانکه از دل
همان شش تن در میوان کرد
دل که منظر گاه میست
توان کرد

از آن باده که بیدار عالم نفس را درده
و گریه زگی در کوه و دریا و در ده
دل از اشک است جوهر میوه آن کو
دل است جوهر میوه آن کو

از دم بخت بیز سافاس که چو طوم
 چو پدید سوسه بامت ز تنم که بگو بزدل
 بختان شدم چو بیل که بگو بزم نیامد
 چو بگو بزدل به واسم چو بازان
 بروا حق پریشان تو داین دل پریشان
 که زهر دوتا ز ستم هر دو خورم نیامد

دولت انجمن
ملک عاشقان کی شہادت کہ جو بہتان نامہ
دل و جان باب کشی غبارِ عشق
بلو تار و دستم پر خوش جان است
کہ چرخِ جهانست در دوران زمانہ

وہ آسمان در دولت تو کی شرف
چو کشند تو کی شرف

[illegible]

وہ

یہ کتاب جو اس نے لکھی ہے اس میں جو کچھ ہے وہ سب اس کے لئے ہے جو اس کے لئے ہے وہ سب اس کے لئے ہے

وہ

یہ کتاب جو اس نے لکھی ہے اس میں جو کچھ ہے وہ سب اس کے لئے ہے جو اس کے لئے ہے وہ سب اس کے لئے ہے

۷۰
 زدن نیز از بار پاره ز دو پر شمشیر شکبار
 نموده اجم واسه که شمشیر نیکو
 خوشی زبان طفلان نهد که خوش و خوش
 چو بد ارم تو در افست پیچید که لایم
 نه بایرم که نه را و دیدار نه نماید
 الا تحبیر دل را از خسار نه نماید
 کن خاریب بر باد الا تحبیر سر بار
 در دوسر یکبار مارا در نور میکشاید
 زبده تو یکبار مارا در نور میکشاید
 الا ارم خود را از نفروشت و غیب نماید
 ابا زار از غیب نماید

غوطه خوری چو ماهی در بحر مایه باشد
 نور به شوی مقدس از جسم و جان چه باشد
 زمین کا هلمان پیری ناکار مایه باشد
 یکبار پاسب داری آن عهد مایه باشد
 گریخ ز نخل بشوئی ای خوش لقا چه باشد
 ملک پدر بجوی این بنوا چه باشد
 گر ظن نیک داری براولیا چه باشد
 وانگه سر بر آری از کبریا چه باشد
 در درد اگر نه چچی ای متبلا چه باشد
 هر کوه را نداری اندر صلاح چه باشد

زخج چو آفتابش سحرے پیام آید
ہمیشہ چو ماہ روشن بدرو بیاہ آید
کہ چہ مایہ مشک و عنبر سوئے مشام آید
ز شمنشہ معانی سوئے این غلام آید
گرد مسافتِ رہ سوئے مقام آید
چو شرابِ لعل ز گلش زکد و بجام آید

خُتک آن زمان که یار از ملک سلام آید
خُتک آن زمان که قهرش ز هوا مابجو شد
خُتک آن بحر که زلفش ز صبا شود پشیمان
خُتک آن لطیف وقتی که سیول ناگفت
خُتک آن زمان که نبه و خست سفر عالم
به بشارت وصالش سو من شود چو لویا

ہرگز غلط
 ثابت ہے آئندہ اور
 شکیبہست نور و رحمت صند و
 ثابت و شکیبہست و حبیب و رابینہ
 روز یکہ او حبیب و صند و
 کار کے نماز انکون یکہ و
 صند و حبیب و رابینہ
 کر ختم بائیں ہر روز نماز کے نماز

مجلس

یکتا عشق لیکن هر دور سالن
 دین اولان حس را دیر است نماید
 جمله گلست در ره در نظامش چون قدرت
 نور از درخت بوئی تک نازم نماید
 آب حیات آمد آن بانگ سیر نماید
 گفتار نیست لیکن رفت است نماید
 سوگند خورده بودم کرد دل سخن نگویم
 دل آینه است از این رو سنا طایر نماید
 و او را دیروار است نماید

[illegible]

دقت خود

وقت خوش است مار را ای پند یار
دست پنهان بجای نه با دست خدایار
مارانید و باد از دست غیب یار
دیوانه حسن میرزا

ما را مقام و دولت بکمال رسانی
از جلقیه یابی با وی دوست
از جای خیرین از وی بیاید
از نور هم رواند او نیکو
وان که در حدت نیاید اورا لایق
و طلب نامش بر زمین بیاورد
ما بهر دست هر چه بدست

ما الراب
 بول ننادو
 نر سنج
 زاب
 سنج
 بول
 ما الراب

از خاست خاک تو و حیران شدند و خیره
 آمدند از به چوین زان درون برون
 نه ز لیست نه ز بالا نه خلی و نه شرفی
 ترا نسو که میوه بار این نخلکی رسیده
 و مستور نیست باز از آنگوید این جان را
 کافر بوقت سختی رو آورده بد اسو
 باد و با شش ترا در اندیت ده نماید
 آن بادشاه عالم در بسته بود بحکم

نخستین بر آنکسے شوکزوی گزیر باشد
گیرم کز و بگردی شاه و امیر فردی
گر و اصلی و مردی آب بخش بخوردی
اگر شیخ جان عزیزیت یکن چهر سوداگران
پیری کن بر آنکس کز خیل دوزخ است
پیری بر آنکسے کن گر مرد تو باشد
چون موکے ابرو سے راو بھی ہلال بیند
از آفتاب فصلش چون ستارہ نبوئی

[illegible]

این گنجین و ذوقش از آن سعادتمندان است
 ۹۰

از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است
 از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است
 از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است

دانی که چسبیت زنده آنکو ز عشق زایه
 پائے نگار سجد این راه را نشاید
 کو حیدر سرتار راه بر کشاید
 کین نه ز سر بلندی کرسی عرش ساید
 عالم بد دست شیرین قاصدش نماید
 گاه به نقش ستایم که او مرا استاید
 سیلاب ما و من را چون قطره در راید
 در پیش منطلق او قول تو خود نیاید

در عشق زنده باید که ز مرده هیچ ناید
 در راه رهنما ندان هرمان زمانند
 طبل غزای آمد و ز عرش لشکر آمد
 هرگز چنین سر را تیغ اجل نبرد
 گر بنیش ترش را و او ابر نو بهار سیت
 در عشق جوئے مار او را با بھوئے او را
 تا چون صدق ز دریا یکشاید او هم را
 خاموش کن تو ایندم چون کران آفاق

ول

وز آفتاب رویت مبد در شمار ماند
 من زهره فلک را گو کسب و کار ماند
 آنسو نه شهر ماند نه هم حصار ماند
 گلهای عشق باشد از عقل خار ماند
 خیز عشق هر چه باشد در سینه بار ماند
 جان بر کنار افتد تن بر کنار ماند
 دل بخت نخت جوید من تنگ و عار ماند

از چشم پر خمارت دل را قهر ار ماند
 چون مطرب هوایت جنگ طرغبار ماند
 ایغمار یک جمالت هر سو که لشکر آرد
 گلزار جان فزایت در باغ جان بختد
 جاسوس شاه عشقت چون در و در آید
 ای شاد آن زمانی که ز نخت ناگسائی
 چون ز انجمن نگارے در سرفراز

دعای دل بیا بد تا یار غار ماند

میجوییم از خدا من با همس حق تریز

از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است
 از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است
 از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است

دولت پیر
 بنام شنگار گلزار شکر پیر

از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است
 از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است
 از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است

از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است
 از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است
 از دیدن جمالش که در چشم تو یک عالم است

خروش باش ایست اینک گفته نگر

وہ اسے پردہ رقیبان یہیں کہ درجہ فہند

2

مرا اگر تو بخوابی و لم ترا خواهد
 نهر است چو من مرا ترا بجان جویان
 عجب نباشد اگر مرده بجوید جان
 ز عشق عاشق در لیش خلق عجیب اند
 و یاد و دیده و دل هست محور و نگو
 طبیعت است همیشه هیچ جا عجب
 همه دعا شده ام من ز بس دعا کردن
 و لے بچشم تو من نیک کافران ام
 اگر مرا بکشد چشم تو روا باشد
 سلام و خدمت گفتم بگفتم چونی
 چگونه باشد صورت بکرم صورتگر
 یا قتاب بگو من خموش چون سایه

و دولت بصلح گراید اگر خدا خواهد
که تا سعادت و دولت ز ما کز او خواهد
و یاکه سیئه تفسیده صبا خواهد
که آنچه در خورشاه ست او چرا خواهد
و یاکه جالغ ده ساله نوا خواهد
بود ازین همه خیر اگر خدا خواهد
که هر که دید مرا از من او دعا خواهد
که چشم خیره کشت بنیم دعا خواهد
اسیر گشته ز غازی چه خونها خواهد
چسان بود مس مسکین که میا خواهد
ز خستگی بریدگر ز من دعا خواهد
نه ذره ذره بگوید که او ثنا خواهد

زے سخاوت و ایثار شمس تبریزی

که بدر کنید آنحضرت را از وضعی خواهد

مکن مکن کہ پشیمان مثنوی و بدیاشد کہ عاقبت مقروض بے تو لحد یاشد

کہ عاقبت مقروحاتے تو لحد باشد

[illegible]

و
که جان جلاست اگر شتابان
خست جان مرا زود زده است
چو ساقی است که دردم با شوقان
که عشق باغ و عاشق است که دردم
بمهر و کرم با شوقان
که عشق باغ و عاشق است که دردم

[illegible]

گوشتی بپاشی که این کوهان بپزند و در کشتن این حکام را بپزند و در کشتن این حکام را بپزند
 و در کشتن این حکام را بپزند و در کشتن این حکام را بپزند و در کشتن این حکام را بپزند

وله

بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر

برای هر تنگم سپاه فضل احسد
 ز شیر و لبست فزون قدر فرق و نقد
 نداد و شب وید اتمام راز علم مدد
 شبست و خلوت و توحید و روز و شکر مدد
 چه مازی که ره آب لبه بر خود
 که ز دست رو مطیعان هست نشان
 که نیست در کم اورا قرین کفو اسد
 چه زاهدی نو درین علم و علم روزا همد

با سمان جهان هر شبی فرود آید
 خدای گفت تم اللیل از کز او بگفت
 ز دود و شب بری ای خام آتش روی
 بگیر لیلی جان را کنار ای جنون
 به آنکه آجیات از برای خور و تنست
 زوی که سیه آن کعبه الباس نیست
 شکست جمله تیان رت و ثمان سیه
 نهش که شکر کشتادست شمع و اندازد

وله

که سخت دست درازند و بیت بگفتند
 چه در قناری در دام گریهات گفتند
 بهر پیاده شمی را بطرح مات گفتند
 که عقل راهب تیر تر بات گفتند
 که گر تو کوه شوی زده و سیهات گفتند
 چه آب و گل گذرے تا در گریهات گفتند
 سبک وجود ترا ذات لبه جات گفتند
 اگر شوی تو بگریه شویات گفتند

نگفتم و رانجا که مقیلات گفتند
 نگفتم که بداند سوک دام در دام است
 چه تو سلیم و لے را بلقمه بر بادید
 نگفتم بجز آیات طر و نشانی
 تو اعتقاد مکن بر کمال و دانش خود
 هزار مرغ عجیب از گل تو بر سازند
 برون کشند ازین تن مثال از تو
 تو مرد و تنگی پیش این جگر خواران

دیوان سیر

بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر

بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر
 بیا که ساقی عشق و شکر بخواره در سیر

در اینک درود کردی که بختی زان دربار
است از خلق تانی و گریه بمل فو
میدان که بختی زان دربار
تسکین ای دلایب و شایان کار و بار

ول

پس آن جام صفار اساقی
نیست اندر دین و دنیا جز توام یار و گار
کفروان اندر حقیقت چهل دانه در طریق
از در اسکات آن صاحب جات کسان ناکار
بست ما را ای پسر شهر و بازار در گار
تا توان رخ زانودی عقل و ایمان کوثر
بست مصلح دل را بر طرف دارد گار
چون که در بغداد و کویین بر آید و مل تو
نیست هر دم این عاقل چون که بیمار در گار
در خرابات رجال اندر گار نیست جام
دیوانه بیز
بست خود مانند ایشان هیچ سار
بست عالی نداری آلیه نیست آتشاه
بست از انبار بخت نیست انبار بیک

ول

تنه که مرده بود کنون یافت زندگی
شاخیکه میوه دارد و میتازد از نشاط
آخرین شونده درختان روح نیز
مشک کشید شاخ بهار و بساخت برگ

ول

هر کس بحسن خویش در افتاد و نگار
آزاد که داغ تست نیارد کس خرید
مارا چو سن رجو تو بخویش تن کن
چون جنس گیدر بگیرفتند نوع نوع
با غیر جنس اگر بنشیننی بوفتاق
هرگز تو میگرنیزد با غیر تو خوشست
ز انگونه پیش غیر تو باشد ترش سخن
گرمی که نیست در همه عمر و بجز دریغ
ای باده نوش یا دمنه آیدت که تو
ده جام در کشی زلف دیو و انس گه
ایجا سرک فگنده و حیران نشسته یک
باباطلی چو پیون و با ثور حق چو سیر
هر کس بلا لایق که خود گرفت کار
و انکو شکارتست کس چو آن که شکار
مارا از طاعت خویش تو بخویش تن کن
هر چیز شبیه گوهر خود کرد آستیار
پیدا است آب و روغن و پید است قیور
ورسے ریز غیر تو با تو ستش قرار
بینه دل تو جان تو ز نیگونه این بار
وز جام خمر جان مرا نیست جز خمار
خوش میخوری ز جام یک رنگسار
بینی ترش کنی بخوری جام بختیار
آنجایا از دها سید رنگ کو بهار
بادیو همچو گل شدی و بافرشته خار

بست خود مانند ایشان هیچ سار
بست عالی نداری آلیه نیست آتشاه
بست از انبار بخت نیست انبار بیک
بست خود مانند ایشان هیچ سار
بست عالی نداری آلیه نیست آتشاه
بست از انبار بخت نیست انبار بیک

گفتار خدایم با ششم بر آواز کلام
از دوسر بگویند بر آواز کلام
بگویند بر آواز کلام
بگویند بر آواز کلام
بگویند بر آواز کلام
بگویند بر آواز کلام
بگویند بر آواز کلام
بگویند بر آواز کلام
بگویند بر آواز کلام
بگویند بر آواز کلام

از مرده به پیش تو صد مانی و صد آرز
تا برت بود باقی و وقت گل آس
ز بهر بهر در سجده چون بنده و چون کتر
از آتش خست گشتا مشوی منند
اندر حجب غیرت لطف شودت مغفر
مشهود جهان کردی هم ناظر و هم نظر
گفتا که خورش جان سالش دل احسن
در حال در انشائی از تابش ما چون
کز دیدن جان خود از من و دانج هر
درد و در نه به پسندم به یکایک سپید
از باغ جمال ما و الله هو الاکبر

احسن تر به نقشه که عطر او جاش
گفتا که بر لیل من از باقی من بر وقت
گفتم که ترا از من از تابش من به تو
گفتا بنگرد من گفتم که به رسم
گفتا که توئی طالب پوشیده ز شمع و
گفتا که ترا این صبر و عشق و شنگی
گفتا که نشانی کو در بنده از این مرده
و آگاه که بگویند در صحن هوا که دل
گفتم که همین رسم و ترس همی میر
جز جوهر چوینی از حسن خیال تو
گفتا که ترس آخر به منت کس بخیر

وله

در قلمه بچوینی بگریزد و از وتر
کتاب قیصر و آید ز در بر و ناخبر
سوزن پر آن گوید الله هو الاکبر
کز خجالت نور او بر سپنج نماند اختر
از سیر خودش گرد و در افست خوشتر

اینها که هندستان به بند زلفشکر
تا که ز شب زنگی بر عقل بود تنگی
گاو و سیه شب را قربان سحر کردند
آورد سحر چون از زیر لگان شمع
خورشید گراز اول بیا صفت بشمار

صفا این چه کندست و کمانست و چه تر
تا بدین حد کن و جان مرا فرار بگر
کاه را کوه کند در نظر او در
خاک آن چشم که در باز خسته نشاند
حالی بهر چه تو بهم بنی خسته نشاند
دیوان حسن بیک

خاک بایست که جان بایست که جان
ما را بهر چه تو بهم بنی خسته نشاند
خاک بایست که جان بایست که جان
ما را بهر چه تو بهم بنی خسته نشاند
خاک بایست که جان بایست که جان
ما را بهر چه تو بهم بنی خسته نشاند

خاک بایست که جان بایست که جان
ما را بهر چه تو بهم بنی خسته نشاند
خاک بایست که جان بایست که جان
ما را بهر چه تو بهم بنی خسته نشاند
خاک بایست که جان بایست که جان
ما را بهر چه تو بهم بنی خسته نشاند

دوست یار داند که من یکدم از او دور نیام
 شکر همان کینه طالب او که در خور
 عشق چون ناله ای است که در دل می ماند
 ناله ای که در دل می ماند و در غم می ماند

و

از نوزدن تو در دلم و جان من در دلم
 دل من چون قفسی است که در دلم می ماند
 دل من چون قفسی است که در دلم می ماند
 دل من چون قفسی است که در دلم می ماند

عمر که به عشق رفت هیچ حسابش نکر هر که بخیر عاشقان ماهی به آب ان هر که بود صید عشق که بود او به درگ عشق چه بکشد و خست منیر شود و شربت سر ز خداتافتی هیچ رسیده یافتی روشکر خود او داش در نخوری سرگش جمله جانها پاک گشته اسیران خاک باب هر یکه که داشت چاشنی از منی چست و فرو باش حق دهدت یک صد چون طلب جد بود در او جد جد بود	آجیات است عشق در دل و باطن پیر مرده و زنده مرده است که چه امیر و وزیر چون سپهرش با او زار رسد شش خیمه بر لب چو این برده انفس از شش گیر جانب رو باز کرد یا و در دین خیر روی میرا می روی روی روی میر عشق فروخت ز نار نار ماند اسیر هیچ نبود و زان خالی و اثبان پیر سنگ سیه گشت ز خون گشت شیر در شک و شبست بود هست ترا قشیر
--	---

منفخر تیر زیان محسوس حق دین پناه
 تا بکشی پاسبی دل زمین گل چون قارقر

چون که بر دی دله پرده او را در زلف تو چون سر و عشوه هندو مخ سبز شگفت کند باغ دولت را خج غرق کفایت کشد در تکی بحس و بر چند به پیانش هست فردن کم شمر	چون که شستیت فتنه کن دل مهر چشم تو چون ره زند جلاله ترکان بهل عشق تو در دستان پرورش دستان عشق بر دخت تو بر لب دریا به هو دشمن ما در فیض شد مثل دم خر
--	--

دوست یار داند که من یکدم از او دور نیام
 شکر همان کینه طالب او که در خور
 عشق چون ناله ای است که در دل می ماند
 ناله ای که در دل می ماند و در غم می ماند

دوست یار داند که من یکدم از او دور نیام
 شکر همان کینه طالب او که در خور
 عشق چون ناله ای است که در دل می ماند
 ناله ای که در دل می ماند و در غم می ماند

دام همه مادریم مال همه ما خویم
جامه خزان دیگر اند جامه دران بگراند
سبالت فرعون تن موسی جان بکنند
دره عشاق اورنگ فرغ خوشیست
قیمت روست چو ز چسبست بگوئی آن نیم
بنده آن ساقیم تا به ابد باقیم
هر که نبرد و ببرد جان بموکل سپرد
کز تو ازین روزه به چو قفا پیشین
چون سپرای بخیر پیش در بکوبه بین
در قدم این صلاح فوزیه بین و بخاج

وله

وز همه ما خوشتریم کوری هر کور و کر
جامه دران بر کنند سبالت هر طایفه خمر
تا همه تن جان بشود هر سر موجب نور
گوهر عشق اشک لعل اطلس خون جگر
قیمت اشک چو لعل چسبست بگوئی آن نظر
عالم ما بر قرار هر دو جهان بگذرد
عشق چو از کس نزا دنیست در گشتن
و رتو قفانیستی پیش در آچون سپرد
کز طرب زخم دوست با خبر آن بخیر
در کتف مهر او ساز تو خود را مقرر

گر تو خواهی وطن پر از دلدار
و رتو خواهی سماع را گیسرا
بهسانه بر هر وی پیش آ
هر که او را سماع مست نکرد
هر که ساقی شد و شراب شناخت
از میان خویشتن و بیرون کن

خانه راز و تهی کن از اغیار
دوردارش ز دیده الکاح
تا شوی از حیات برخوردار
متکبرش دان اگر چه افسار
عقلش نام نه مگو بهشیار
تا در آری تو یار را بکتار

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
تألیف: ...
موضوع: ...

در این کتاب ...
موضوع: ...

پایان

وله

منظر عاشقان بکعبان تار
بزن آتش بومین و کف
مصلحت نیست عشق را خشنی
پرده از دوسا مصلحت بردار
تا نگوید صبر بی گوار

از این ...
تألیف: ...
موضوع: ...

14

گر نیاں بہت این ساقی زہرستان ناپری
 حریفان گری خواہی چو طاعنی بخوای
 بر و کر کے داری لکا خوشن نبشین
 کسے ویران کند دکان کہ غیاہ جان بش
 بگرد یک این دنیا چو کھلیرے ہم گیری
 درین بازار مجنون چو منسل کرو زرخون

گر او باشی و قلا نشی مخور نہ پانی پیداور
 مخور راوہ درین گلخن برین صفت ملاخور
 چو بر لبلی نہ عاشق غیر نان زلیخا خور
 چو بر پوست سیدایت آو آب زہر شکن تان
 بروہیں ای سیر کاسہ خور حرا و سودا خور
 چو ز شاہ طمع کردی بروستان لال

اگر مشتاق اشراقات شمس الدین تبریزی

من شراب صبر و تقویٰ را تو بے سودا و صفا خور

بحسن تو نباشد یار دیگر
 مرا غیر تماشائے جمالت
 چو خورشید جمالت روئے نمود
 بدزدیدے ز حسن تو سیکے چیز
 زہے دریا کہ پُر کردی ز گوہر
 بیک خسانہ دو بیمار اند عاشق
 خدایا ہر دورا بیمار کردی
 چو داند جان منکر این سخن را
 کہ منکر گفت ستائی خود ہمین است
 در آئی سیر خوابان بار دیگر
 نباشد در جهان خود کار دیگر
 زہر ذرہ شنو اقرار دیگر
 اگر بودے چو تو عیتا ر دیگر
 کہ ہر گوہر نمود انوار دیگر
 منم بیمار و دل بیمار دیگر
 مرا ماندی و آن بیمار دیگر
 کہ اورا نیست آن مہنجا ر دیگر
 ستائی گفت نے خوار دیگر

1005001

مرا گفتی که ما را با چنین بیهوشی تو دیا عیسی وقت زنها بگذار
را تنه چنین در غار بگذار

از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست
 از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست
 از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست

۹

از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست
 از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست
 از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست

ترا اندک نماید چسبیک شب
 نباشد اندک آتش به پیشه
 زمین بشنوز من این بارگذار

وله

بگردان ساقیا آن جام دیگر
 بجان تو که امروزت به بینم
 خلاصم ده خلاصم ده خلاصم
 اگر یک ذره رحمت به سپین
 اگر امروز در بهمن به بندی
 مراد دست اندیشه تو بسیار
 می جام ارنگردانی تو ساتی
 بکسیر این دلچ اگر چه دلم دلم
 بنه نامم غلام درد نوشان

وله

ای محو گشته عشق جانے و چیز دیگر
 اسرار آسمان احوال این آن را
 لعل است به نهایت در شوقی تها
 و آنگه آن تو داری آنے و چیز دیگر
 از لوح نالوشه خوانے و چیز دیگر
 کان لعل به بهایت کانے و چیز دیگر

دو روز اندر آید اینست جاست
 دو روز اندر آید اینست جاست
 دو روز اندر آید اینست جاست
 دو روز اندر آید اینست جاست

دیوان سیرت

از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست
 از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست
 از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست

از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست
 از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست
 از تو خالک اینست جاست از تو خالک اینست جاست

خداست سیر کمن چشم اندیا و خواص ز حص مال و هنرمانه شان در حص بود خوش اگر شرم من و طار بخشش او		که رستاخیز خویش و زو من این مردار نخواهد آن خرو و سپه گشت یاد سوار از ان شمار شوی خیره تا بروز شمار	
بیا تو مخترع ترین کینه چپا که تو بدر گنسید و وار		فغان فغان که بیست آن کار با نظر فغان که بار سفر نیست شجره رستم ولیک عادت خورشید و مهره سفر	
فغان که بشتاده مراد را بنبرد یار سفر که تا زخم بدیم جمله بود و تار سفر که تا ز گردش شان رست گشت بکار سفر		بدان صفت که شد این بنده شکر سفر که شیر کرد و سوارم بهر غنای سفر روانه جانب در پاکه مشد در سفر	
و س که داد درین کار با قرار سفر صفا نگر تو بر ویش ازین غبار سفر نوبخت نوبت سفردان و کار کار سفر		چو سر در وچ روانست در میان سفر چو شمس مخترع تر ز در سفر افتاد چو ملک که ناستر و در و اسفر	

خداست سیر کمن چشم اندیا و خواص
ز حص مال و هنرمانه شان در حص بود
خوش اگر شرم من و طار بخشش او
که رستاخیز خویش و زو من این مردار
نخواهد آن خرو و سپه گشت یاد سوار
از ان شمار شوی خیره تا بروز شمار

فغان فغان که بیست آن کار با نظر
فغان که بار سفر نیست شجره رستم
ولیک عادت خورشید و مهره سفر
سفر بیاید و در حجر عذر با میخواست
بگفتش که ز رو باه شانگی گذر
مرست جان سا فرور آب و من و کب

رو و باب لب این جو تالیه ربا
به پشت آینه منگر که از سفر آمد
سفر سفر که چنان بار غار و سفرست
همیشه چشم کشایم چو غنچه بر بهر راه

چو شمس مخترع تر ز در سفر افتاد
چو ملک که ناستر و در و اسفر

دران مشکا و دران مشکا
بگفت ازین و بگری بگفت
دیکر بگری بگری بگری
بگفت ازین و بگری بگفت
دیکر بگری بگری بگری
بگفت ازین و بگری بگفت
دیکر بگری بگری بگری

[illegible]

بید آنکه سیت دل آجام شهر یاری میر
که باغ می نشود از دم بهسای میر
که نیست دل بخیر از فیض شهر یاری میر

ز شهر یاشنا بیست ای مسلمانان
هوایتو چو بهار است و گل زیست چو باغ
نموش کردیم و سیری ای سرعبه طلبم

5

برآمدیم چو خورشید با صد انتظار
نموده میوه گشتیرین لبے درین بازار
هزار بلبل و طوطی ایسے ماطیار
هزار موج برآمد ز جوش دریا بار
که کم خرد بگذا ریم در جهان بشمار
که پنج نوبت مامین نرسد در اسرار
همه ز نیشکرا آورد و ز قصب و تار
ز ہے سعادت و اقبال دولت مدار
چنان بود که گلے رسته بے قریشمار
نوبے قیامت و جنات تحت الانهار
که لعل دره ارنی سیند دان پودیدار
ز ہے مقام تجلی و آفتاب مدار
برون شدیم ز غفل و برآمدیم از کار

بیادیم دگر یا چون نسیم بهار
 چو آفتاب نمودیم و فصل رخسار
 هزار فاخته جو یان ماکه کو کو کو
 بهما بیان خمیر مار سید در دریا
 بذات پاک ضاعے گوشه شون
 بمصطفیٰ دیده یار اہل فاضل او
 کہ آیدیم زمزم و دود قطار شتر
 ز خواب چونکہ در آئی دروے اوینی
 ہموک شاید کار و ہمو بگوید شکر
 چو دست بر تو زندہ یار و گویت شیر
 نگر ہوسعی عمر ان کہ شد ہمہ دیدہ
 برائے مغلطے دید و دید انگشت
 ز بامداد چو افیون فضل او خوریم

[illegible]

کیش کیش که خوش قطار قطار
کنار بازار شید است شیدا از دست
رسمد کشتگان را که کشتن
دستش بر کشتن او را کشتن

[illegible]

در آئے مست و ذرا مان سناغ اندر دست
بیار جام کہ جانم ز آئند و مندی
بیار جام حیات کے ہم مزاج نیست
از ان شراب کہ گر جرعه از و بچکد
نجام لعل تو گر جرعه بجا برسد
صلے تو خم شراب بے سبک شیر کشا
گر اندکے سر خم از گل کنی خالی
شراب شوق نبوشیم و با عشق کشیم
چہ شکر بود کہ آواز داد سبانی

روا بود که توسا قی و ما چنین بهشیار
ست است سیر ازین تن چه جا که بقرار
که مونس دل خسته است و محرم اسرار
ز خاک تیره بر آید همان زمان گلزار
میان جرخ وزمین پر شود همه انوار
سرش لعل بگیرتست نفس بگیرد ار
بر آید از سر خم بوی و بیشمار آثار
چنانکه اشتر مست میکشد لبی خوش بار
که بود آنکه انا الحق بگیرت بر سر دار

اگر در آید آخر شمس الدین
حساب آن نتوان گفت تا بر روز شمار

سیرغ قان عشق رسیدن گرفت باز
چشمی که غرقه بود و خون و شبلیق
حرفی که تا کنون زنی وانه مست بود
صدیق و مصطفی کجری فی درون غار
و ندان عیش کندید از چیز شر و
دل قرطی سیاه که پوشید روز بحر

باز دلم ز سینه سپیدن گرفت باز
آن چشم روی صبح سپیدن گرفت باز
در باخت دانه را و طپیدن گرفت باز
بر غار عنکبوت تنیدن گرفت باز
شیرینی وصال سپیدن گرفت باز
از جیب تان بدیل دریدن گرفت باز

۱۱۱
 از اقبال باد و صبح وزیدن گرفت باز
 از لعل دوست شمع و نیلای کج گرفت باز
 از حبیب خجسته که به قوتین پادشاه گرفت باز
 از آتش شاد و دوست پادشاه گرفت باز
 آن که به کرب و بلا و غم گرفت باز
 با شمع و بالک و کج گرفت باز
 از اقبال باد و صبح وزیدن گرفت باز
 از لعل دوست شمع و نیلای کج گرفت باز
 از حبیب خجسته که به قوتین پادشاه گرفت باز
 از آتش شاد و دوست پادشاه گرفت باز
 آن که به کرب و بلا و غم گرفت باز
 با شمع و بالک و کج گرفت باز

از آن که گویان بهر کس
سوز و دل و دست برین
هر یک که خیمه زلف
آه و سوز و دل و دست
ز خون عاشقان
نظاره خطی که
از صبحین خوش
نظاره نشین

وہی ہے جس نے

در یک خیال عشق دلارام قامیده
عزاف ابل نافع نفع گرفت یاد
سود اس عشق بگزیدین گرفت یاد
آنها چون روی درو

گشت از راه را که از دست می آید راه را که از دست می آید
 افسون کرد و خیر و دار عشق هم شد
 از آن که از دست می آید از آن که از دست می آید
 از آن که از دست می آید از آن که از دست می آید

باز گریهای یکبارگی که فتنه از پیش رخ
گرفته و دیوانه مردم خویش را دیوانه
چند خانه

چنان گشتم ز یک ابرایق صهبای
چنان حالے که در گفتن نیاید
بدستم داد آن یوسف ترنج
بنجوردی خون من ای عقل ناقص
بیاد لیلی هر جان مجنون
چو ابراهیم بتسار اشکستم
قضا بر سبیلت تدبیر خندد
بجان بر آسمان عشق رفتم
بیار ای تیغ عشق لا اله الا
مر از گفت بهود و خم شساز

19

که سیصد غنیمت بشکستم من امروز
چنانستم چنانستم من امروز
که دست خوشیختن خستم من امروز
بروین کنز تو دارستم من امروز
که در محنون به پیوستم من امروز
بغیر دوست نپرستم من امروز
در تدبیر بلبستم من امروز
بصورت گردین لبستم من امروز
مرا افتان کن از هستم من امروز
اگر چه رفت خستم من امروز

سویک لبش بر آنکه شد زخم خورد پیش و پس
کان ز مردمی همادیده مار بر کنی
بیتو جهان چه فن زند بیتی چگونه تن زند
فصرت رستان تولی قلع و ظفر سان تولی
حیخ که دور میکند دورش از آب یلع تولی
نشش تو معنوی بود آن منظوی

زانکه دوالی غسل مشین ثمان پوڈیس
ماه دو هفته شها غم نخوریم و کس
جان و جهان غلام تو جان جهان بی
هست از حمایت گزینیت و گرفت
عقل بر طبیب تو عهد میکنم محس
صدمه و آفتاب و خورشید تبتس

فني

دوست در پیش چشم جان هر یک از این دوستان
که نشان که در میان این دوستان
که نشان که در میان این دوستان
که نشان که در میان این دوستان

دوست در پیش چشم جان هر یک از این دوستان
که نشان که در میان این دوستان
که نشان که در میان این دوستان
که نشان که در میان این دوستان

آب حیات بیکشده بین کشتا آن بوس
ما ز در باغ تابان ای باز مینداز پیش و پس
زیج بپست مست مکتبی آب حیات بکس

خاش باشد کین شایه بول حیات تو
از تیر شمشیر من آب حیات میداد
آب حیات از سلف گر به پست به فراغت

وز ناکه تو عاشق به پس سحره شیوخاش
این تنگ با نهار از تن بر کن بر کاش
بیزار شویم جان بروست مانع بر کاش
انفوس تو زنده شود آتش عایشه بکاش
اندر بلبیل است شو و خست در کاش
چایاب سواد خسته این تو در کاش
نکت نمه آید در گوید بر آتش
بهر کشتاد سینده را در دیده انگار کاش

گر عاشقی از جان دل جو و جگای است
جانی بیاید تیر و کز آب و آتش گنبد
گات بود در تیر کی گاه بود در خیرگی
نفس نباید گوهری تا در بری در ولبری
نور امین درین نگردد نفس جانم اثر
این گره تنه فلک با تو حسره فی میکند
چو اش سوار فارسی خربندگی تا کی کنی
یا از جود تو به کن در خاک باز صفا

وانکه سیکری کرانه در میان آوروش
وانکه از من میکشید کشتا آن شور
از قاضایر قاضا من بجان آوروش
از بیابانها سوئے دارالامان آوروش

ای که بیرون از جهان بدو جهان آوروش
آنکه عشوه کار او به عشوه در بستمش
وانکه سیکر دے قاضا صبر بجان من
جان سرگردان که گم شد در بیابان فرقی

دوست در پیش چشم جان هر یک از این دوستان
که نشان که در میان این دوستان
که نشان که در میان این دوستان
که نشان که در میان این دوستان

ز سبک خون بر سبک خیز
ز سبک خیز بر سبک خیز
ز سبک خیز بر سبک خیز
ز سبک خیز بر سبک خیز

گر تو فرعون منی از صرتر بیرون کنی
انگیزه از گنج قارون بشه بر پیکان
یونس دیدم نشسته بر لب دیو دل
گفت بودم اندرین دیر اندک آیه
زین سپهر را گوی چونی و از چوین رگزر
باده غلگینان خونده و باهر دم خوشتریم
باده غلگین است بر خور ساجیان غم
شغل ما بر غم حرام و خون ما بر املال
من نیم موقوف افق صومچون مردگان
در شب استبق است یز خال تیر
دستی بزم گفت دیدم طلعه داری تو سعد
مه که باشد یا مه که ز حال طالعش

در درون خانه بینی موسی بارون خوش
تا فروزمی روی هر روز تا قارون خوش
گفتش چونی جوابم داد بر قانون خوش
پس چو حرف نون میدم تا شمر زان خوش
چون ز چونی دم زند مشغول با چو خوش
ز نغمه و انغمده ساقیا فیون خوش
ما خوش از خوش خودیم و چه غلگین خوش
هر غم کان گرد ما گرد شود و خوش خوش
هر زمانه عشق جانم میدم از خوش خوش
عشق نقدم میدم از خیل و اکسین خوش
گفتش آری و لای از ماه نو افزون خوش
خس مهر سوداگر گشت بر گردون خوش

وله

آنکه جانش داده آزارش
گر مراد بران عشقت بار داد
گر فیض و کم لیک همان تو ام
چون تو بزم غم ز قاف قرب حق

ورندادی نفس بجان را کش
از سر غیرت تو در بان را کش
بید بودای دوست همان را کش
آمدستی هیچ مرغان را کش

از یک اندک راه زود کردی
از یک اندک راه زود کردی
از یک اندک راه زود کردی
از یک اندک راه زود کردی

پیشانی

از یک شد در عشق بال
رفت از یک گشت صوفی فرقه در
داد عشق و جد و حالت خرقه در
در یوش و دل برون عالم در
زان سبک و بیکر نیاید در
کامه اندک باس افتاد اکثر در
گر نوبت شد بر من سبک در
در کونستان برادر کمال در
در کونستان برادر کمال در
در کونستان برادر کمال در

در کونستان برادر کمال
در کونستان برادر کمال
در کونستان برادر کمال
در کونستان برادر کمال

دردی در دلش از غم و غم از دلش
دردی در دلش از غم و غم از دلش

دردی در دلش از غم و غم از دلش
دردی در دلش از غم و غم از دلش

دردی در دلش از غم و غم از دلش
دردی در دلش از غم و غم از دلش

شکر که مایه فیتیم در بن دندان خویش
صنعت آن زرگری رو بسو گاه خویش
خود دانی نهاد یا به دوران خویش

آن شکایت را که مصر نیز بنید بخواب
پیش زایش ناری نیست کست شکر
دور قمر پائے سمر ناقص کو تیر بود

دل صفت تیر ز رفت و دیوین
شاد و دیدن بچس ز بهر جان خویش

دل صفت تیر ز رفت و دیوین
شاد و دیدن بچس ز بهر جان خویش

مے کنی یادیم کوزه بگیه و بنوش
رفت دلم الو دایع بان که آید بچوش
جمله ز سر رفت دیگ چون بد وقت شوش
بادل ستان ستیز تیغ مکن شو غم شوش
کز به پرفت آسمان بشو این دل خوش
زوزمر گاؤا پاسه یه بند و بدوش
خیر فلک گشته بود از سر بهیت چوش
جلوه کای ماهر و چند کنی رو پوش
چشم کشا سوئے چرخ ای شده چشم تو پوش
بنگر و نفس سیه تا بری از تقوش
صافم و آزادانان بنده دروغی شوش
دانه و دام ترا کیست پذیراوش

این محاوره من نیست نمی نوش
غرق شدم در شراب عقل مرا برد آب
جان وجود از جنون رفت ز دیار بن
این دل مخون من است شکست و پست
هیچ دمان بیزان گفت مرا پاسبان
گفت زمل زهره از خمه تو آبتنه زن
نون شده دید از نسیب شیر سیاه گاو
گرم کن ای شیر ناک چند گزنی پوش
چشم کشا کشت شمع نورین
بشنو از ایزد کلام تا بری از کلام
گفتم ای پاسبان هر چه شود گویشو
وعده دیم ترا هست خریدار عقل

دردی در دلش از غم و غم از دلش
دردی در دلش از غم و غم از دلش

دردی در دلش از غم و غم از دلش
دردی در دلش از غم و غم از دلش

دردی در دلش از غم و غم از دلش
دردی در دلش از غم و غم از دلش

یسے زخم ست بے نشہ ز غیبت پنج در ششتر
 زبے شیرین کہ میسورم کہ از شمعش با فروزم
 چه این عالمی و سپتم چرا من عاشق و ستم
 به پیش عاشقان صفت صفت آورد و حجاب
 از و چو نیست این دل چون آن که ز غمست این زخم
 ز عشق آب کش نه که از خولیت اطفالش
 زبے شاگر که امروزم ز دولت کس فرداش
 چه این من حجاب جانستم و عشق حبس فرمایش
 ز زخم او سئل چون نه و بان از ناله شریاش
 وز و غوغا ست و گردون ز ناله از این بهاش

دلاتا چند پنهانی ز کوی شمس تبریزی
بنی بر سر بر تبریزی بعد آرام بر پایش

نگارے را کہ مے جویم بجانش
 کجارت و میان حاضران نیست
 نظر مے افکنم هر سو و هر جا
 مسلمانان کجاشد آن نگارے
 بگونامش که هر که نام او گفت
 خنک آن دل که دست آویز او شد
 ز رویش شکر گویم باز خویش
 زمینش گر نمنه بنده عجب نیست

بگو ای قباب عشق الی دین تبریز
مدار گوشش مشتاقان نهانش

[illegible]

یکش آن تیغ تیز خون حسوان نیز
از تن ماکو بکن بجر کن از خون ما
ایزد دل ما خبر بین در هضم را بگر
گوش لغو نمکن هیچ محاسبان
در دل آتش چرم لغو آتش خوم
آتش فرزندمان شده و در بند ما
جلجک دودش چیرا زانکه درنگی بجا
ور بهرم نیم سوز خام بود او هنوز
آتش گوید که تو رو سیاهی من سفید
این بارش روئی وین جتیش لبی نه
همچو غیبی برآه نه سوئی جانش رسته
بلکه چو غنقا کلا و بر همه مرغان فرو
باتوجه گویم که تو در غم مان مانده
هی بزین احوال جویر سر سنگ این سبب
ترک سقایی کنم غرقه دریا شوم
همچو زبانه های پاک خامش و ز خاک

تا سر بر تن کند گردن خود طوائف
تا بخورد خاک و ریگ جبر غم خویش
ورنه شکافند دلم خون بجمد از شکاف
سلطنت قهرمان نیست چنین ستیاف
جان چو کبریت را بر چه بریزند تاف
هر دو یک میشویم تا نبود اختلاف
چونکه خطب نو گشت نبود فریاد
تشنه و روسیه طالب وصل زلف
همیزم گوید که تو سوختیم از خفاف
کرده میان دود و رو سیاهی اعتکاف
نه سوئی مقصد مجال مانده نه درونی رضا
بر فلک شعله بود مانند بران کوه قاف
پشت خمی بچو لون تنگ نه همچو کاف
مانا کشم آب بوتا نکم اعتراف
دور ز جنگ و خلاف بخیر از اعتراف
قالشبان چون عروس خاک بر و چون

وله

وله

ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا

ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا

ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا

ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا

ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا
ای کبریا ای کبریا ای کبریا

در کرم حسن چو ائی توان
روز و سال که نذر و فراق
بهر و فاسد تو به بندم نطق
باید تکلیف بسا لاطاق
خاصه شمع ارق ز پر اعتشاق
هر دو تو داری نخواهم گشت عیاق
دو در سد جانب شام و عراق
ماه رخان قند لبان سیم ساق
نوش کنان ساغر صدق و وفا
طاق طربین طربین طاق
مژده مرا که ز رخس زرد برد
خاصه کسی را که جبهان را همه
سلم شود جرب بسا ند تمام
لاجرم عشق کند پیشکش
بر پر دوش زود جناح دوش
جان سر تو که بگو با پیش

در کرم حسن چو ائی توان
روز و سال که نذر و فراق
بهر و فاسد تو به بندم نطق
باید تکلیف بسا لاطاق
خاصه شمع ارق ز پر اعتشاق
هر دو تو داری نخواهم گشت عیاق
دو در سد جانب شام و عراق
ماه رخان قند لبان سیم ساق
نوش کنان ساغر صدق و وفا
طاق طربین طربین طاق
مژده مرا که ز رخس زرد برد
خاصه کسی را که جبهان را همه
سلم شود جرب بسا ند تمام
لاجرم عشق کند پیشکش
بر پر دوش زود جناح دوش
جان سر تو که بگو با پیش

دوا

از آن که در غایت حسن و جمال
در کرم حسن چو ائی توان
روز و سال که نذر و فراق
بهر و فاسد تو به بندم نطق
باید تکلیف بسا لاطاق
خاصه شمع ارق ز پر اعتشاق
هر دو تو داری نخواهم گشت عیاق
دو در سد جانب شام و عراق
ماه رخان قند لبان سیم ساق
نوش کنان ساغر صدق و وفا
طاق طربین طربین طاق
مژده مرا که ز رخس زرد برد
خاصه کسی را که جبهان را همه
سلم شود جرب بسا ند تمام
لاجرم عشق کند پیشکش
بر پر دوش زود جناح دوش
جان سر تو که بگو با پیش

پیران

چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا
چون مرد و دانا بیستی بسا

دوا

از آن که در غایت حسن و جمال
در کرم حسن چو ائی توان
روز و سال که نذر و فراق
بهر و فاسد تو به بندم نطق
باید تکلیف بسا لاطاق
خاصه شمع ارق ز پر اعتشاق
هر دو تو داری نخواهم گشت عیاق
دو در سد جانب شام و عراق
ماه رخان قند لبان سیم ساق
نوش کنان ساغر صدق و وفا
طاق طربین طربین طاق
مژده مرا که ز رخس زرد برد
خاصه کسی را که جبهان را همه
سلم شود جرب بسا ند تمام
لاجرم عشق کند پیشکش
بر پر دوش زود جناح دوش
جان سر تو که بگو با پیش

چون خداوند تبارک و تعالیٰ
 تمام دینی عیان سلام علیک
 چون گوید زبان سلام علیک
 جانب گلستان سلام علیک
 بر قوم جاودان سلام علیک

پروردگار که در جهان شوی
 نینماید و گذریا بر کوه
 من غیرت سلام نوشنوم
 چون بستم زبان سلامت شد
 ای صلاح جهان صلاح البر

نزد خدا نیست بجز خوب و تنگ
عشق برون یزد آئینه زنگ
عشق بزد آتش در صلح و جنگ
گشت فنا هر دو در گشت تنگ
هر دو جهان را بخورد چون تنگ
نیست گم رویه و گام پلنگ
جان بر هر برتن تار یک تنگ
عقل در و خیره و دل گشته تنگ
خدمت مارا برسان بے تنگ

هر که در دنیست ازین عشق رنگ
 عشق بر آورد ز هر سنگ آب
 کفر بجنگ آمد و ایمان به لعل
 کفر معاند بد و اسلام رام
 عشق کشاید دهن از بهر دل
 عشق چو شیرست نه مکر و نه دیو
 چو تکه مدد برسد آید ز عشق
 عشق ز آواز همه حیرت است
 سوئے شبه شرق بهر احو صبا

عبر درود آمد در حیات تنگ

توبہ سفر گریہ و پایی کے لنگ

ان میں سے کچھ کتب بھی اس کتاب میں شامل ہیں۔ ان میں سے کچھ کتب بھی اس کتاب میں شامل ہیں۔ ان میں سے کچھ کتب بھی اس کتاب میں شامل ہیں۔

کلیه با فضل این مژدم کلیم و بر سر کلام
 با نفس غفلت می نمودم که بدین تازیانه بی تو
 ۱۹

امروز در این مژدم کلیم و بر سر کلام
 که در دستان چمن خیزد تا جویان
 ام و در این مژدم کلیم و بر سر کلام
 که در دستان چمن خیزد تا جویان

ما در مجلس خاندان نشین
 ام و در این مژدم کلیم و بر سر کلام
 که در دستان چمن خیزد تا جویان
 ام و در این مژدم کلیم و بر سر کلام
 که در دستان چمن خیزد تا جویان

بیشتر کنی غرض کنی بر سر کلام و سقم
 که واقعت اندام نفسها که آمدند که از قلم
 رشک تو میگوید که لا طفت تو میگوید نعم
 بر تو هر شائق میشود چون شنائی بر ظلم
 کرده خیالت را لقب لشکر کشی حکم
 آنرا اسیر این کنی او مالک الملک ششم
 تا آید از جان در بدن از ذاق قسام قسم
 چون می نگردد در بیان دیگر نگردد پیش قدم

پیش تو خوابان جان چون پیش منی بستان
 به نفس مانع که چون شیر بودی و شکر
 آنکس که آید سو تو تا جان دهد که سو تو
 لطف تو عاشق میشود جدا عاشق میشود
 هر زنده را می کشد و هم در خیال سو بسو
 دیگر خیال آوری ز اول را بید موری
 هر دم خیال تو رسد از غیب ملحق به دل
 خامش آتم بدم دلمان تا بفریاد خجالت

وله

تو حکم میگردی که من خندان نیکی شوم
 نگذاشتی ریحان من طاعت تشکیلی شوم
 که آب نبود جان من مایه ییگی شوم
 در دم بدان انداختی کاکسیر دیکلی شوم
 زانم چنین بسوختی تا شمع تاریکی شوم
 من ساعته در کی شوم یک خطا جایی شوم
 که عقل چالاک شوم که خطای حکمی شوم
 در دمه او مرنی شوم در دمه تاریکی شوم

من جسد میگردم که من آینه نیکی شوم
 خندان خاصان شدم در یکا خواصان شوم
 من ماهیم و بحر طمان در لبو با مرغایان
 نفس از ملاک ساختی بر آب گل افروختی
 بارونی افروختی بس جاودیش آموختی
 ترکی همه ترکی کنته تاجیک تاجیکی کند
 که تاج سلطانان شوم که پر شیطانات شوم
 خون دولتی را خنجر باله سفت آیین خنجر

بجز در این مژدم کلیم و بر سر کلام
 که در دستان چمن خیزد تا جویان
 ام و در این مژدم کلیم و بر سر کلام
 که در دستان چمن خیزد تا جویان

کلیه با فضل این مژدم کلیم و بر سر کلام
 با نفس غفلت می نمودم که بدین تازیانه بی تو
 ۱۹

سن نوں پاکلم ای سپر ریشیت خاک مختصر
پایہ بیان آرمیت مسرت و چالاکی است
وہی اچ جو بیان آدم گریان و پویان آدم
آنجا بیایا رہ بین کا بنجا سبکسا آدم
ورنہ بیان آدم چہ کار اور خریدار آدم
مانندستان آدم و ہر اطلب کار آدم

از همس شریزی نظر بر من میگویند با خطر
کاندربیا بان فنا جان و دل افگام آدم

<p> چون شمع به پروانه منطووم رسیدیم تا علم بدادیم بمعلوم رسیدیم در قافله حیرت مرحوم رسیدیم بر کوری بهر تنگدلی شوم رسیدیم باحی بدویدیم و بقیوم رسیدیم میدان که نه محروم که مرحوم رسیدیم مالوم نه ایم ارچه درین بوم رسیدیم بترنم بر قصر و در روم رسیدیم </p>	<p> ما آتش عشقیم که در موم رسیدیم یک حمله مردانه مستانه بکردیم در منزل حیرت بدو فرسنگی هستی در حضرت آن شاه که در کون نلجی با آیت کرسی بسوی عشق رسیدیم احر و درین باغ چه با برگ و نوا رسیدیم وی را نه بیومان بگذاریم چو بازان ز نار گسستیم بی قیصر رومی </p>
---	--

<p>المنته لشد که زی پیکار بر سیتیم زمین جان پراز و هم گدا پیشه گذشتیم دکان حریصان بدخل رخت همه برد</p>	<p>زمین وادی خم در خم نزار بر سیتیم زمین نفس ترش رو جگر نوار بر سیتیم دکان شکستیم و ازین کار بر سیتیم</p>
--	---

دست بزن که از این عالم دوری
 اسیر تو شدی که کار کنی چون
 بگذر مگر که از این عالم دوری
 اسیر تو شدی که کار کنی چون

ساقش نمودیم درین عالم خود را
 سربایه فارغ و داستان چو بهار
 به تبار و دولت شنود و ندان
 فی ابدان این چه که جانی سدا ز ما
 هم چند نمودیم و ازان چیر نشو
 کنت میکند این بگر که می گوهر بجم
 تا موش اگر چه بدست با بهنگام

وله

تا در هم میلهه بایار شستیم
 میخواره هم از اول روز آمده اینجا
 در کوه خرابات ازین طلیعی
 در محفل عشاق اگر عسیر بود شد
 من هست ز جام می شستم زان که
 گریه زمره کرده به هم نیست بهریت
 در خانه دل نقش زکاسه که در لود
 بهیهات ازین شیم چو دیار به پازن
 در دهم و خیالیم بخرازیار دگر نیست

به دم بدرگه رست و از بهر میایم
 به درد درون را بدگر نوع دو آیم
 به ساز و صدا کیش یک پرده چو نیم
 و ترات جهان را به بد و نیک نوا نیم
 ما به تر از اینیم که با خلق نمایم
 بهیستی بشود نیست چو به پرده بایم
 تا مازده ذات کسبایم کرا نیم

در دس کشت و دیوانه به خار پیستم
 حسن جام سعادت زانل بود پیستم
 نوشیدیم و از قند اغیار پیستم
 بهیم نیکن ای خواج که من شایستم
 خونا به ز زینت که خود خون دایستم
 ای شمشیر که در کد من تو به شکستم
 از چشمم تو چون خود آن جمله شکستم
 آغز زغیر دل شوریده و رستم
 و اندم که نباشد غم دلدار نه پیستم

دست بزن که از این عالم دوری
 اسیر تو شدی که کار کنی چون
 بگذر مگر که از این عالم دوری
 اسیر تو شدی که کار کنی چون

دیوانه

دست بزن که از این عالم دوری
 اسیر تو شدی که کار کنی چون
 بگذر مگر که از این عالم دوری
 اسیر تو شدی که کار کنی چون

دست بزن که از این عالم دوری
 اسیر تو شدی که کار کنی چون
 بگذر مگر که از این عالم دوری
 اسیر تو شدی که کار کنی چون

بیت شریف در بیان محبت
و در بیان محبت شریف

از این شریف که در حال
از این شریف که در حال

بیم غکوه قاف مرا هست و شکار
دیو سیاه از چه فرید پلید را
از لذت که هست نظر از قدس او
خاموش نظم و قافیه را مان ازین سپیر

ما قصد صید مرده چو گرگس نمیکنم
بر جاس پاک حور و مریس نمیکنم
ما خود نظر بذات مقدس نمیکنم
از رشک غیر خنجر محبس نمیکنم

وله

اگر گوش به گرفته توئی چشم روشنم
عمر سیت که عطای تو من طبل مخوم
میالم این دو چشم که خواب است خیال
آر که منم و لیک برون رفته از منی
در تاج خسروان بجمارت نظر کنم
با ماهیان ز بحر تو من بزل مخوم
گر چه ز بحر قسمت من آب خوردن است
گر ناخن جفا بخراشد دل مرا
خود پی نبرد تو که رگ خار سیت
گفتم چه کار داری با مات کاهیت
نفع قیامت تو و من شخص مرده ام
من نیم کاره گفتم و باقیش را تو گو

غم بر چه میخوری نه توئی باغ گلشنم
در سایه لوائی کرم طبل میزنم
باور نمیکنی عجب انحر و دست کین منم
بدرم که نور چشم بخود برسمی تنم
تا شوق روم تست شها طوق گویم
با خاکیان ز رشک تو من آب رشوم
چون ماهیان ندید کسی آب خوردنم
من خوش صد اچو چنگ ز آسینا خنم
ورم جدر گے تماشا ش برکنم
گر نیست هستی منم چه شد هست میکنم
تو نو بهار جانی و من سر و سونم
تو جان و عقل و نفسی و من گول و کونم

این شریف در بیان محبت
از این شریف که در حال
از این شریف که در حال

بیت شریف

از این شریف که در حال
از این شریف که در حال
از این شریف که در حال

از این شریف که در حال
از این شریف که در حال
از این شریف که در حال

۱۳۲۵
 الصلاة على کاروان هم الصلاة على کاروان
 با ده کار بست اینجا بود آن کاره ای
 از زمان پیغام آن پیغمبر رسیده
 الصلاة على کاروان ما عاشقان با جاره ای
 نمرود بیک ایلیک از بنمردن سینه
 مصحف معنی نوی با سیک بسیاره ای
 قونیه است عاشقان چون نوحه کاره ای
 در میان خون وانی طفلک فخر کاره ای
 کلوز و سی از پیش فغان شکارین مست کاره ای
 یام آن سرادی شکارین پیغمبر دغا ره ای
 نیک بود نشینش پیغمبر جو زین کاره ای
 اگر در خونگاه ماه از چند ماه کاره ای
 پیچیده حایل از خون

گر چه او بر غیرت و حفظ است کبرای خود
پای از دزدی کشید چون بان قرار کرد
من بنگ خود به تنگ خودی شکست ام
من بیاختلای خود پنج دولی کینه ام
ای سید دل لاله پر شتم هر پراختد بیده

از میان بخت او من نعت باز دیده ام
دست آن دزدنده را از تیغ خود بگیرم
من بچگان خود همه پرده منی ببریده ام
اگر چشم از بهر دل گششت جان بایده ام
آب و اویلت نماید آنچه من کاریده ام

چونکہ باغ من بہار از شمس بہری ہفت
از درون خندیدہ ام گر از بیرون نالیدہ ام

لے کہ گشتی کر جائے او و فارا بشکنم
لے کہ دست او گرفتنی عہد کردنی و بدو
نوحہ چیت چون بنم دوم ہداری چون
ای سرشتہ طربا عیسیٰ دوران توئی
عشق را روزے قیامت آتش و دود بود
اچہ و دوم آتش از کوسم ہر دیگمان
تا بہ بنیم روسے چون گلزاران صید نو بہار

نے کہ گفتی عالمے از عشق تو بچشمم
 کنی آن جان وصل ایر جان وصل ایر کنم
 سوے بالا نگاری میدان که منجرب فرم
 سرازین روزن فرو کن گرد چرخ چرخم
 نور آن آتش تولی و دود آن آتش منم
 چون تہیہ انعم کہ من از نفحہ آن برنم
 بہچو لال اہتم یہ دل در زبان چہ سخنم

شاه شمس الدین تبریزی علیه السلام
روز نیریت بچو موم روز زنت استگنم

ایہا العشاق روکھ شرتہ چون تبارہ ایم ولہ لاجیم قیسان بہ شب بگردان ہا پرہ ایم

[illegible]

نفس را چون خار دیدم سو گل بگیر ختم کاسه پندم بودم دست در عیسی زوم ویده پرورد بودم سو تر یاق آدم خاک کوته عشق را من سره جان یافتم نام و تنگ و کبر و ناموس و رعوت فخر عجیب عشق گفتار است سیکونی و لیکان خود و سیر	عقل را چون سرکه دیدم با شکر آینه ختم خام دیدم خویش را در نخته آوین ختم ساق و در دس که در آب حیات ز نخته شکر شتم از لطافت سر سر را می بختم هر چه بودم زین قبل از جللی بگیر ختم آتش تو من چو بادوسه مر ترا انگیز ختم
وله	
هله اسطالب سمو بگد از از غمش چو تو چو آب روغنی که سلاسه نمیکنی هله دیوانه لولیان بعروسی ما بیا شفقت را قرین کنی کرم و افرین کنی چو کشاید در سیراهه ملوک بدیج ما جرا چو بیادیت ترش ترش او بدو پیش و پس چو بیکر و کسیت ره کن چو کس نگه مکن بود زین کو نمائند کس نه ز دونه اوس سجه از داس و دانه و ازین مات خانه خفقت چون فرون کند خودت ز منون کن	بکشا را ز ما همو که سلام علیکم چه شود اگر کف زنی که زنی سلام علیکم لب چو قند بر کش که سلام علیکم سروریش اینچنین کنی که سلام علیکم بخوشی خویش اندر که سلام علیکم غضبش ایدین بکش که سلام علیکم نگران شوی پیش که سلام علیکم تو همین کو همین و بس که سلام علیکم بشنو آسمانها که سلام علیکم ز دولت سر برون کند که سلام علیکم

چون سرکه دیدم با شکر آینه ختم
خام دیدم خویش را در نخته آوین ختم
ساق و در دس که در آب حیات ز نخته
شکر شتم از لطافت سر سر را می بختم
هر چه بودم زین قبل از جللی بگیر ختم
آتش تو من چو بادوسه مر ترا انگیز ختم

حق آن حال شایسته است که در آن
رست است جو عاشق و در حساب
رست است او را و زبان اسباب انعام
بیکند شرح به زبان اسباب انعام
ما جان و رست جفتی که در قطار
چنینش از محبت بکنم به نوح

چنینش از محبت بکنم به نوح
نیکو سامع بلول شد و از
ناید از بس درگراست و کوه و صفا
سالکان راه را و کرم شدم
سالکان قدس را بدم شدم
خال گشتم و فرشتگان از شش زمین

چون سرکه دیدم با شکر آینه ختم
خام دیدم خویش را در نخته آوین ختم
ساق و در دس که در آب حیات ز نخته
شکر شتم از لطافت سر سر را می بختم
هر چه بودم زین قبل از جللی بگیر ختم
آتش تو من چو بادوسه مر ترا انگیز ختم

سهرشتگی عالم تو فهم کن از قسالم که روید ازین خراجز لقمه پر صفا در قالب انسانی از جوهر پنهانی	ای سیرم از ان آتش جوان که ان تکم هر چیز باصل خود باز آید و میدام تک آبجیات آمدنک امر رسیده شقم
--	--

شمس الحق تبریزی مایه جبه و تو مرغی
این جویه درین بینه ماندست چو در غم

پایه بمیان در نه تاعیش سر گیرم بے رنگ فروزتم اندر خم عشق تو دلنگ ترا ز سیم و اندر خط سربیم ای انرغ شان جان در بید تسلطانی در نه لجلج خود و ز غصه نیک و بد اسجست مرا با تو اتم توئی ای مهر و چون غمزه غمازت از تیر زره سازد زیر و ز عشقت ای قدوه تبریزی	تو تلخ مشو با من تا تنگ شکر گیرم بر کش تو ازین جنیم تا رنگ و گر گیرم چون قرص بد و نیم تا شکل قمر گیرم بر اسب نشین ای جان تا غاشیه گیرم در خود که بگیرم خود و اندک که بر گیرم با من شوم بهتر باره سفر گیرم چون نیر تو اندازی پس من چه بگیرم جان راز پر عشقت من زیر و بر گیرم
---	--

وله

یک ساعت و یک لحظه دست از تو بدارم هر چیز سوخته حسنت زنجیر می در د جان من و جان تو در اصل یک بود	زیرا که توئی عقلم زیر که توئی کارم هر جنس کتم اینجا در عقد گرفتارم سوگند بجان تو که غیر تو بیزارم
---	---

وله

ما عشق آن یارم بیکلام بکارم
که گفته و یار جانم در دیر بکارم
مانده

ای گلشن که کفایت از تو میجویم
ای سیرم از ان آتش جوان که ان تکم
هر چیز باصل خود باز آید و میدام
تک آبجیات آمدنک امر رسیده شقم
شمس الحق تبریزی مایه جبه و تو مرغی
این جویه درین بینه ماندست چو در غم
پایه بمیان در نه تاعیش سر گیرم
بے رنگ فروزتم اندر خم عشق تو
دلنگ ترا ز سیم و اندر خط سربیم
ای انرغ شان جان در بید تسلطانی
در نه لجلج خود و ز غصه نیک و بد
اسجست مرا با تو اتم توئی ای مهر و
چون غمزه غمازت از تیر زره سازد
زیر و ز عشقت ای قدوه تبریزی
تو تلخ مشو با من تا تنگ شکر گیرم
بر کش تو ازین جنیم تا رنگ و گر گیرم
چون قرص بد و نیم تا شکل قمر گیرم
بر اسب نشین ای جان تا غاشیه گیرم
در خود که بگیرم خود و اندک که بر گیرم
با من شوم بهتر باره سفر گیرم
چون نیر تو اندازی پس من چه بگیرم
جان راز پر عشقت من زیر و بر گیرم
یک ساعت و یک لحظه دست از تو بدارم
هر چیز سوخته حسنت زنجیر می در د
جان من و جان تو در اصل یک بود
زیرا که توئی عقلم زیر که توئی کارم
هر جنس کتم اینجا در عقد گرفتارم
سوگند بجان تو که غیر تو بیزارم
ما عشق آن یارم بیکلام بکارم
که گفته و یار جانم در دیر بکارم
مانده

بربط روح ز فرخ اوساخته شد
وقت سوز آمد و هنگام نگدشت نماند
ریگ ز میشو و ریگ کن باریان صفا
میکشاند سوک میمند ما را بطنا ب
شد جهان روشن و گرم از رخ آتش و
پاره پاره شود و زنده شود همچون طهور
این همه است نیگردد و از گشتن ما
دست در دامن خورشید حقیقت و ایم

واجب آید که دوسه زخمه براتجا از نیم
تا که مستقیم ندانیم چه مقدار از نیم
خاک در دیده این عالم غدا از نیم
خیمه و این امرا و صفت اختیار از نیم
خیز تا آتش در کسبه و کار از نیم
کز باطن نفس بر دل کس از نیم
توبه آریم و همه دست بگردانیم
چنگ دل نیز دران پالمه عطا از نیم

حکیمیم و طبیبیم و زلفخداورسیدیم
 سلماے کس را و غم بے سرو بیجا
 طبیبیم و حکیمیم و خیریم و بصیریم
 جور بجز رتن آئند غیاثیم و ناجیم
 طبیبان بگزیند چو پیمایا بریم
 شتابت شتابت که بر سر اہم
 غلط رفت خطا رفت کہ بر جاے نجات
 بلے جنبش این شاخ ہم از باو نیست

بس علتی از از غم هم باز خریدیم
 بچنگال گرفتیم و زر گدازش خریدیم
 شترابیم و کبابیم و سهلیم و ادیمیم
 چو بیمار دل آیند نگاریم و ندیمیم
 ما بر اثرش غیر میریم که بایا بر کیمیم
 جهان در خو را نیست که با ما بودیم
 که تن شاخ و خشیت و با بادیمیم
 خمش باشد هوش باشد هم آیمیم و هم نشیم

یون دعوت تست کی برآمدہ ہوئی ہے
کہ گفتار و شکر و حمد تو کوں
یکدم بگذا می پدید تو توام در نظر از صحن زنی میگردد که موسع
بیا غلبت حضرت کبود اطلس
گر مدد کن ۱۳۲

و اما
تا عشق تو سوخت بزم خودم
بکس عفت داده مانده در وجودم
بکس بار و دوزخ و آفتاب و خورشیدم
بکس عین مهر و دوا افتاب و سودم
بکس گداز تو دل من در سنگ و رخسارم
بکس دیوانه من در این جهان و بزمم
بکس دیوانه من در این جهان و بزمم

[illegible]

اول
 ای جوان لطیف و امیر بهانه
 بے مشرم و حیا کنم تقاضا
 کردی دل تو غبار بهنج
 ای گلشن و جان بر سر مجلس
 یک بوسه بده که اندرین راه
 شب نوره زنان چو پاسبانان
 هم خانه گریخت از نفیسم
 آن چیز که بستمش هر سال
 ای طالب مال و جان بنده
 از خواب گرانست بر جهانم
 دانی که غلیم بے امانم
 از اشک خودش فروشانم
 بگرفته است که گل فشانم
 من باج عقیق سے ستانم
 من حالت باج را بهبانم
 همسایه رسید از فغانم
 چون یا قتمش چگونه مانم
 آتش زده بخان و مانم

روزے کہ گذر کنی بگورم پُر نور کنی تگ لحد را تا از تو سجود شکر آرد ای خسر من گل شتاب مگذر وانگاہ کہ بگذری تو متنگار گر خشت لحد بہ بہت راہم	ول یاد آوری از نفیس و شوم ای دیدہ و ای چراغ نورم اندر لحد این تن صبورم خوش کن نفسے بدان نجوم کز روزن قبے تو دورم از راہ خیال بے فتورم
--	---

[illegible]

که در الفاظ و در زبان که زبان و اندیشه
از انشای کمالی که زبان و اندیشه

که در الفاظ و در زبان که زبان و اندیشه
از انشای کمالی که زبان و اندیشه

من عشت تو استیاری دیدیم
در یک تو بشهر هزار دیدیم
این عالم را دو بار دیدیم
این پرده بزنی که یار دیدیم
چون یاری شهر یار دیدیم
کان گفتن بے شمار دیدیم
من رستن راهوار دیدیم
بسیار کلاه دار دیدیم
بے شبنم و بے غبار دیدیم
وزیر گفتن عشار دیدیم

از جمله جهان ز عیش عالم
چون ملک تو گشت عالم جان
من مردم و از تو زنده گشتم
اگر تو یار مانی
در شهر شاهی یار جویم
من بر بستم و بان ز گفتن
پایم چو ز کار شد درین راه
بردار کار که اندرین راه
گر جمله یکے نداشتن سر
از بس که طول گشت دلبر

وله

که چو خورشید جمله جان گردیم
گل و گلزار خاکسایان گردیم
بنوا، بچو جسد و کان گردیم
قصره العین سردان گردیم
ایمن و خوش چو آسمان گردیم
همچو ایمان برو امان گردیم

آدمستیم تا چنان گردیم
مونس و یار غمگستان با هم
چند کس مایه در خاص و غیر
جان نایم جسم عالم را
چون زمین نیستیم یغا گاه
هر که ایمین بود چو ترسایان

که در الفاظ و در زبان که زبان و اندیشه
از انشای کمالی که زبان و اندیشه

که در الفاظ و در زبان که زبان و اندیشه
از انشای کمالی که زبان و اندیشه

که در الفاظ و در زبان که زبان و اندیشه
از انشای کمالی که زبان و اندیشه

میدارم از دست این قوم را بپایان رسانم
 و لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين
 و لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين
 و لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين

چو دانی که در بطن چشمتان دارم
 و زان کو آفریدم از دهن کلام
 و درون تو فلک دارم که در بطن کوزه
 و درون تو عالم چو زین کوزه
 و درون تو عالم چو زین کوزه
 و درون تو عالم چو زین کوزه

شکر و گل آفرید و خودیست	ول	نه خورم نه خشم نه خشم نه خورم
یار دیگر جانب یار آمدیم بر سر و مسجد کنان چو آب ناقه آهوجو بز و بر و ماغ پاره دل پاره رفس تو دید اسی همه هستی مکن از ماکیان همچو ستاره سوک شیطان کفر باز چو دیدیم رخ عاشقان	ول	خسب نه نگر نه نگر آردیم سایه آن آنچ چو مار آمدیم دام گرفتیم و شکار آمدیم بر طمع دولت پار آمدیم زانکه ز هستی کینا آمدیم لفظ زمان همچو شر آمدیم جمله خوشان به نثار آمدیم
بیا هر کس که میخواهی که تباو گردانیم همی گفتم لعل روزی که خدایان خیال شاه خوش جویم تبسم کرد در رویم شهرین گفت بر سبکین که عیش نیست من دل من با گن و در گل چه باشد قدر خود شمت لطف تو آوردست اگر شمت شد که نابسته خدمت مرا تاج خرد و او داد	ول	که سنگ خاسد جان کرد پیوند ما مرا گل گفت باز تو ندانی گر چه بخندم چنین شد نسل پیوندم چنین فرزند تو درین عده من سکین امید از عمر بکنم چه شمت می نهی بر خد تو خود چو برین خنیم که چای پر صفت بودی نت اگر هر گاه تو در اندیشه با خود چه بخشد گر کر بدم

دیوانه

که سبب الی اینها نماند
 و درین عالم چو زین کوزه
 و درون تو عالم چو زین کوزه
 و درون تو عالم چو زین کوزه
 و درون تو عالم چو زین کوزه
 و درون تو عالم چو زین کوزه

و لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين
 و لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين
 و لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين
 و لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين

چون عشق را در بزم چو کمر بستم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم

الزین و فلک را چو از سلام کنیم
 و گر چاه ترا هر سحر که می آید
 و گر نه بر دل پاک را هر سر راه
 بذات پاک بنده که بعد ازین همه کار
 قرار عاقبت کار بهین افتاد
 چو یک قبح رسد از باد با سحر جان
 چو سیمبر بصفات گمان بر گیرد
 چو مغرب از ان باده با بچویش آید

و گر سگان تا فرشتیم خام کنیم
 ز جان و دیده و دل حلقه بگشاییم
 ز رشک وصل تو بر دار انتقام کنیم
 سراسر خویش ندانیم ما چه نام کنیم
 که خویش را بهر حیران خیره نام کنیم
 چهار حد جهان را تباک دو گام کنیم
 فلک که کره تندست ما شایم کنیم
 ز کاس سوت بداییم دل چو جام کنیم

چو سحر شیرین را بگشاییم
 هزار خسر و طوغاج را بگشاییم

من از عالم ترا تنه گزینم
 دل من چون قلم اندر کف تست
 بجز آنچه تو خواهی من چه خواهم
 که از من گل بر رویانی گله خار
 مرا اگر تو چنان داری چنانم
 در آن صحنه که دل را رنگ بخشی
 تو بودی اول و آخر تو باشی

رواداری که من عکین نشینم
 ز تست ارشاد مانم در سننم
 بجز آنچه تو خواهی من چه خواهم
 که از من گل بر رویانی گله خار
 مرا اگر تو چنان داری چنانم
 در آن صحنه که دل را رنگ بخشی
 تو بودی اول و آخر تو باشی

دیوان سحر
 سحر را در بزم چو کمر بستم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم

چون عشق را در بزم چو کمر بستم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم
 ز غم و غمش من زنی بگرادم

بجان حمله جانبازان که جانم
عطار دوار و دستر پاره بودم
ز بوی پوسیده مهرست بودم
چو دیدم لوح پیشانی استاد
در آن سستی ترنجی می بریدم
مبادم سر اگر جز تو سر می هست

بجان رشتگارانست که رستم
زبردست دیران منی شستم
که خشمش هر دم گوید استم
شدم مست و قلمها را شکستم
ترنج اینک دست و دست شستم
بسوزان بهیتم گریه تو هستم

بیایم شمس بر می نظیر کن
دلهم را بر تو بر نیسزه به بستم

بیای تا چشند کس با هم لبازیم
بیا که خلق خلوت برگزینیم
گر آدم نیز از ما گوشه گیرد
یکه جانست ما را فتنه انگیزد
اگر دریا شود آتش بنوشم
به پیش کعبه رویش بپریم

چه شادی کم شود با شمس لبازیم
چه عیسی با چشمن هر یک لبازیم
چه غم داریم بیهوده لبازیم
که گرد ویران شود عالم لبازیم
و گرنه رخ رسد هر لبازیم
بدان رکن و بدان زمر لبازیم

ولم

ز زندان زهره را آزاد کردم
و بان از دهر را بر دریدم

روان عاشقان را شاد کردم
بجان عیش را آباد کردم

بجان حمله جانبازان که جانم
عطار دوار و دستر پاره بودم
ز بوی پوسیده مهرست بودم
چو دیدم لوح پیشانی استاد
در آن سستی ترنجی می بریدم
مبادم سر اگر جز تو سر می هست

بجان رشتگارانست که رستم
زبردست دیران منی شستم
که خشمش هر دم گوید استم
شدم مست و قلمها را شکستم
ترنج اینک دست و دست شستم
بسوزان بهیتم گریه تو هستم

بجان حمله جانبازان که جانم
عطار دوار و دستر پاره بودم
ز بوی پوسیده مهرست بودم
چو دیدم لوح پیشانی استاد
در آن سستی ترنجی می بریدم
مبادم سر اگر جز تو سر می هست

بجان حمله جانبازان که جانم
عطار دوار و دستر پاره بودم
ز بوی پوسیده مهرست بودم
چو دیدم لوح پیشانی استاد
در آن سستی ترنجی می بریدم
مبادم سر اگر جز تو سر می هست

بیا تا عاشقی از سر بگیریم
بیانا در جوار عشق باشم
زمین و دشت و کوه و باغ جانرا
چو لاله از شراب لامکانی
مسلمانی بیاموزیم از سر
فلک پیامت و شب بیدار باشم
چو دوزخ انفس شهومی را بسوزیم
ز شفقت چون صراط آئیم بر باد

جهان شادوست و درود بشکارد
سلاح دین و دنیا ما جو اولست
که از غیبتی ست فخر و شکر میریم
به یاد او و دلش باقی لجام

بیا تا عاشقی از سر بگیریم
بیانا در جوار عشق باشم
زمین و دشت و کوه و باغ جانرا
چو لاله از شراب لامکانی
مسلمانی بیاموزیم از سر
فلک پیامت و شب بیدار باشم
چو دوزخ انفس شهومی را بسوزیم
ز شفقت چون صراط آئیم بر باد

وله

وله

گه درگیرم و گه بامگیرم
زبون خاص و عامم در وقت
دل از غم گریبان می داند
چو زلف اندازم ساقی در آید
وگر در خسر قه صوفی در آید
چو بهیم روس تو آرا گیرم
بیانا ترک خاص و عام گیرم
که کو دامن آن خوش ناگیرم
بدسته زلف و دستم جام گیرم
شوم حاجی و راه بشام گیرم

گه درگیرم و گه بامگیرم
زبون خاص و عامم در وقت
دل از غم گریبان می داند
چو زلف اندازم ساقی در آید
وگر در خسر قه صوفی در آید
چو بهیم روس تو آرا گیرم
بیانا ترک خاص و عام گیرم
که کو دامن آن خوش ناگیرم
بدسته زلف و دستم جام گیرم
شوم حاجی و راه بشام گیرم

بیا تا عاشقی از سر بگیریم
بیانا در جوار عشق باشم
زمین و دشت و کوه و باغ جانرا
چو لاله از شراب لامکانی
مسلمانی بیاموزیم از سر
فلک پیامت و شب بیدار باشم
چو دوزخ انفس شهومی را بسوزیم
ز شفقت چون صراط آئیم بر باد

بیا تا عاشقی از سر بگیریم
بیانا در جوار عشق باشم
زمین و دشت و کوه و باغ جانرا
چو لاله از شراب لامکانی
مسلمانی بیاموزیم از سر
فلک پیامت و شب بیدار باشم
چو دوزخ انفس شهومی را بسوزیم
ز شفقت چون صراط آئیم بر باد

[illegible]

<p> چو جان اندر دہسان گزنا پدیدم ولیک آثار ما پوستان است ہر آن چیز کے کہ تو گولی کہ آئند تو آبی لیک در گرداب مجھوں چو ما در فقر متعلق پاکبازیم بجز و عشق سطلق جان نیاریم چو عشق عاشقان گرمانہ سائیم کہ ما چون جان نہائیم و عیانیم بہ بالا تر مگو بالاسے آئیم ورآور ما کہ ماسیل روئیم بجہ تصنیف ناکامی نہائیم فسو نہائے خرد را ما سخوائیم </p>	<p> چو جان اندر دہسان گزنا پدیدم ولیک آثار ما پوستان است ہر آن چیز کے کہ تو گولی کہ آئند تو آبی لیک در گرداب مجھوں چو ما در فقر متعلق پاکبازیم بجز و عشق سطلق جان نیاریم چو عشق عاشقان گرمانہ سائیم کہ ما چون جان نہائیم و عیانیم بہ بالا تر مگو بالاسے آئیم ورآور ما کہ ماسیل روئیم بجہ تصنیف ناکامی نہائیم فسو نہائے خرد را ما سخوائیم </p>
--	--

<p> وگر گنج بدم ویرانه گشتم بدر عشق تو منج گشته چو دیدم روست تو روانه گشتم ز خویش از بهر تو بیگانه گشتم کنون در عشق تو دیوانه گشتم چو دیدم شمع تو پروانه گشتم </p>	<p> و بیا که عشق تو دیوانه گشتم ز عشق تو ز خان و مان بریدم چنان کاهل بدم که صد برون بود ترا بهتر ز خویش و خویش دیدم فسان عاشقان گشته شب و روز رئیس کردم و صد ز رمانی </p>
---	---

<p>م ز عکس شمس تیریزی خالق بماندم مسجد و میخانه ششم</p>	
<p>میل بهوش میکنم طبل بقاش منبرم من چل و تن بسته ام بر سر رستم</p>	<p>حلقه بگوش و عاشقم طبل و فاش منبرم قافله خیال را بهر هواش منبرم</p>

[illegible]

چون زین فضل و کرم
از ما بزرگواران
بجان جان من
در جنت ابدی
کرم زین فضل و کرم
از ما بزرگواران
بجان جان من
در جنت ابدی

داروست فزونی ز تو یافتی بین آسمان
نرسیدی هماغا از بر خود که لاغرم
چند بدل گنجینه ام خون خور ز غم شکر
دل کتفک بهی زندگ تو خمش که من کرم

از تو گریه و یک از شمس طلال ساهم
از کشت او تو نگرم کاس کس نه خیم

ای طرب این غزل گو کای یار تو کردی از بهر کله بریدم از خسار تو به کردم	که مست کار بودم که در قمار بودم ز اغیار دست شستم از کار تو به کردم
در حیم تو به که دریم بودیم تا گردون از تو بهاس کرده این بار تو به کردم	ای صیغوش این ده ساغر پسته من من ننگ را شکستم وز عار تو به کردم
من از بهر است سبتم بیرون ترس و طبع از گرم و خشک خدشان هر چار تو به کردم	ای مطرب الله الله من بے رحم تو در ره بر دار چنگ میزن بسیار تو به کردم
ز اندیشه اس چاره دل بود پا چاره بیچاره گشت چاره ناچار تو به کردم	بنامه روم هر را خوش کنش بر سیه کز ذوق آن گنه را من زار تو به کردم
گفتم که وقت تو به است شوریده گفتم من ثابت قدیم را سرار تو به کردم	بهر صلاح دین را محروم و یقین را منکار عشق گوید ستار تو به کردم
ایدل تو تو به کردی از عشق شمس قمر دل گفت الله الله ز اغیار تو به کردم	گفتم خموش کن تو به گفت تو به هم زاید گفتا که دیر شد کز گفتار تو به کردم
باز آمدم خرامان تا پیش تو به میرم ای بار با خسریده در غصه و زحیم	

فاسک بود سیه به از سیه دل
فاسک بود سیه به از سیه دل
فاسک بود سیه به از سیه دل
فاسک بود سیه به از سیه دل

دیوان شمس بریز

که از کبریا
تا به کبریا
تا به کبریا
تا به کبریا

خداوند بزرگوار
خداوند بزرگوار
خداوند بزرگوار
خداوند بزرگوار

غیم دل نگویم ای جان که سخن را بگردو | انتم این حدیث کوته که رفیق را زودار

تو ز من بلول گشتی و من از تو شتابم
تو رئیس و امیری دم و پند کس نگری
چه شود اگر زمانه بدی مرا مانده
بکمی چو ذره ام من ره گر کشاده داری
عجب آسمان چه بار که زمین مطیع نبود
تو اگر چو من بجوئی بشمار ریگ یابی
نفس وجود دارم که ترا سجود آم
تو بگفتیم که دل را از جهانیان فرو شو
صنما چو من کم آمدی و جان سپاری
بسفر توئی فتوح بسحر توئی صبوح
تو چو بوبک ربابی بستیزه تر دوستی
تو آن شکر جوابی که جواب من بیابی

اندر دو کون جانان بوک طرب ندیم	دیدم لبی عجائب چو نتو عجب ندیم
گویند سوز آتش باشد نصیب کافر	محو م ز آتش تو جز بولوب ندیم

مقدمہ

۱۶۳
 زود عشق بود کار و بار سلطان
 بگوشی در زوم در که ام کارشوم
 بشیده ام که امیر بتان بصید نه دست
 اگر چه لاغریم سوسم در غنزارشوم
 بگوشی به شاه عشق فرستد سگان خود بشکار
 بگوشی دل به همان سگان شکارشوم
 بگو بران سعادت کیون سوارشوم
 بسوسا سختی سلطان یار کارشوم
 بهمان عشق بپذیرد لواسه سلطانست
 به از رعیت عشق به ان دیارشوم
 به نام که در نظم لاشه این جهان جهان
 بدان جهان و بدان جاسوس
 اگر حکیم علیهم السلام
 و گفتم

[illegible]

دیوان
 سیرت
 مجموعہ جمال
 شرباب
 جام
 اگر
 رستم
 اگر
 فنا

خبر که گرد آورد از تنگ دریا
 فراخ تر از فلک گشت سینۀ تنگم
 مکان حبلہ اطبا خراب خواهم کرد
 شرا نجانہ عالم شدست سینہ بمن
 ہزار مدح و ثنا بادشاہ عالم را
 چون خاک راہ شدم از غوان زمین بید
 چو دانہ کہ بمیرد و سزار دانہ شود
 شدم بہشت خدا لیک نام من عشق بہشت
 رہنمیز فلک و زسنان ہر اش
 چو آفتاب سعادت رسیدہ کج محل
 خموش باش کہ کہ حرف فتنہ ندی

ہزار سال ہو نہ دنیا پیدا و کردم
 لطیف تر از تم گشت چسبہ ندوم
 کہ من سعادت بیمار و داروی ہو
 ہزار تحسین بر سینہ جوانم کردم
 کہ فخر عشقم و از تنگ خوشتنستم
 چو مات شاہ شدم حبلہ العسب بوم
 شدم لطفل خدا صد ہزار چون مردم
 کہ از شکنجہ رہبر دلے کہ افشردم
 ہر آن مرید کہ اورا بعشق سپردم
 دو صد نمونہ بہیشت و از دم سر دم
 ہزار پردہ دریدی زبان من ہر دم

بدان بهشت و گلستان و سنبلستان
 بگلشن آید و سرسوی پائیا و شوم
 بنقل و مجلس و سفر اقی بهشتان شوم
 چو آب سجد کنان سوے جویا شوم
 همان بهشت که اکنون باختیار شوم

[illegible]

چو آفتاب شوم آتشین گرمی دل
بدرید عشق مرا گفت من همه نازم
چون ناز را بگذاری همه نیاز شوی
خموش باش زمانه بسا زناوشی

وله

چو در با همه راست و عقیدت کنم
همه نیاز شو آن لحظه که ناز کنم
من از برای تو نازم همه نیاز کنم
که تا برای سماع تو چنگ ساز کنم

نگفتم مرو آنجا که آشنات منم
وگرچه بگریزی هزار سال از من
نگفتم که نقش جهان مشوراضی
نگفتم که منم بجز تو کی ما بی
نگفتم که صفتهای زشت در تو نه
نگفتم که مگو کار بنده از چه جهت
اگر مزاج دلی دان که ره کجا باشد

وله

دل غریب بیاید نامشان آرام
کشاده گرد و ازین خنده بستانم
ظفر رسد ز حسام کشنده بهرام
چو دوت غنیمت بر آورد کف چو بخرام

سماع چیست ز نهانیان دل پیغام
شگفته گرد و ازین گرم غنچه کرم
سخن رسد زنده خروس و جانی
عسیر جان بنجم چشم شیر اندخت

حلاوتی در دین و دنیا
از زو و سب و عیب
که در دنیا و دین
بسیار است و بسیار
و در دنیا و دین
بسیار است و بسیار
و در دنیا و دین
بسیار است و بسیار

چون در با همه راست و عقیدت کنم
همه نیاز شو آن لحظه که ناز کنم
من از برای تو نازم همه نیاز کنم
که تا برای سماع تو چنگ ساز کنم

بجان عشق که بر منم متوق دانم
بجان عشق که بر منم متوق دانم
بجان عشق که بر منم متوق دانم
بجان عشق که بر منم متوق دانم
بجان عشق که بر منم متوق دانم
بجان عشق که بر منم متوق دانم
بجان عشق که بر منم متوق دانم
بجان عشق که بر منم متوق دانم

بیاد آن که در دنیا و دین
بسیار است و بسیار
و در دنیا و دین
بسیار است و بسیار
و در دنیا و دین
بسیار است و بسیار
و در دنیا و دین
بسیار است و بسیار

پیشده چون جان میروی ای درین بهمن
چون میروی بے من و ای جان من بے تن و مرو
هفت آسمان را بر دهم از هفت دریا بگذرم
تا آمدی اندر بر من شد کفر و ایمان چاکرم
بے پا و سر کردی مرا بے خواب و نخو کردی مرا
از طاعت تو چون جان شدم از خوشی تن پاشم
گل جبار دراز دست تو از چشمم نگرست تو
یک لحظه داغ میکشی یکدم بیاغ میکشی
اگرچ پیش از رخسار و کان پیش از گنجهها
چون منزل مرغ خاک نه گزین بریزد باک نه
طاهای و فزات بهو اگر شد ز خورشید جدا
ای شبه حسام الدین من به و ان من با برین

این کیست این این کیست این نه اجنوں کا عالم
بیهوشی جانهاست این یگوبرکانهاست این
سیرستی جان جهان معشوقه چشم و دمان
خورشید و ماه از و خجل گوهر نثار سنگدل

[illegible]

نیز پشیمان خضر دولت را میگوید و میگوید
عاشقان نالان چونای عشق و سرگشته
و له

از بس که آفتاب رخس بر رخس نهاد در چهره باش آیت ایام نعبه است بیخون و بی رگ ست نشخوین گریال صبح است بپسیده و شام است بپسوده که نور و ارم خواهد خورشید از قمر سر بگفت شو چو ماهی و صافی چو آب سیر در گوش تو گویم با هیچکس مگو	و له	شبه مات میشو در رخس ماه بر زمین در طرباش آیت ایام نستعین بیرون و اندرون هر شیرست و نگبین فانے است اجرات و حیات است جنین که بوی قمر است شقائق زیاهین تاز و درخسرنی چو هر شوی امین آن جمله کیت منو چو تر زین سن
نوبهار جان مائی روحا تازه کن گل جمال فروخت ست مرغ قول آهخته سرو با سوسن همگوید زبان را بر کشا شد چنان که کف زبان سبزه شد از چنگ ن جمله گلها صلح جوے و خارید جو جنگ جو سرو گل بین در قیام و بین نفیسه در کوع نرگس آمد سوسه ببل خفیه چشمک میزند ببل آن نشنید و شد خوش تا گل صد برگ گفت وان سر برگه و آن حسن و آن با سوسن گویند	و له	غنچه را بشکفان و روحا تازه کن بے صبا حسش ندارد دهن صبار تازه کن لاله را سنبل همگوید و فاراتا تازه کن فاخته نعره زنان کو کو عطار تازه کن خیز ای فامق تو بارے عشق عذراتا تازه کن سنبلا اندر سجود آمد صلا رات تازه کن آن گلش گفت از بهر عنبر آمانا تازه کن گر سماعت باید ابریم لطیف با مانا تازه کن درخشی کیمیا بین کیمیا رات تازه کن

عاشقان نالان چونای عشق و سرگشته
و له

از بس که آفتاب رخس بر رخس نهاد
در چهره باش آیت ایام نعبه است
بیخون و بی رگ ست نشخوین گریال
صبح است بپسیده و شام است بپسوده
که نور و ارم خواهد خورشید از قمر سر
بگفت شو چو ماهی و صافی چو آب سیر
در گوش تو گویم با هیچکس مگو

نیز پشیمان خضر دولت را میگوید و میگوید
عاشقان نالان چونای عشق و سرگشته
و له

از بس که آفتاب رخس بر رخس نهاد
در چهره باش آیت ایام نعبه است
بیخون و بی رگ ست نشخوین گریال
صبح است بپسیده و شام است بپسوده
که نور و ارم خواهد خورشید از قمر سر
بگفت شو چو ماهی و صافی چو آب سیر
در گوش تو گویم با هیچکس مگو

نماند که در کمال غم و اندوه
 در کمال غم و اندوه
 در کمال غم و اندوه
 در کمال غم و اندوه

وله

باز عاشق در غم و اندوه
 باز عاشق در غم و اندوه
 باز عاشق در غم و اندوه
 باز عاشق در غم و اندوه

شماره و خمس عاجز از رخ خشان من
 شتری از چرخ آمد آه کو بیان من
 بان و بان ایوایه اوب برین شعله میدان
 در چه مغرب فرو شو باش و زندان من
 شکر این حشر را آگه کن از بطن من
 عید من ماه تو گزستی نو در فرمان من

زیره زهره دریه و ماه را گردن شکست
 روز مرغ و زحل در نوبه تا خیر شد
 چون دوسه بید این و انید آفتاب مذرا
 آفتابم آفتابم آفتاب تو برو
 بیچم از گور مشرق سر بر آورنده شو
 عید بر کس آن همه باشد که و دران آوت

شمس تبریزی جو طالع گشت از افلاک غیب
 تاب نورا و فزون گشت از حد امکان من

کان ز راه دیگر آید سو تو بیان تین
 چون برید از شیر یابد آن زمان و اگبین
 گرد از حقه کجبه در میان باطنین
 باند گاشن بر آید سر بر او از زمین
 که ز سنگ و که ز شا بد که ز راه آیین
 جمله تنها بشکند انگه نه آنست نه این
 تن شود محض و باطل خرقه شکل غم و تیر
 لب چو لعل و ده چو گل چو سیاه
 ان فی تیر او ذاک حمت له العالمین

هر خوشی کو فوت شد از تو شواند و گبین
 تربیت مرغل را از مادر و دایه بشیر
 این خوشی جز به دست صافی گردد اندر شما
 لطف خود پیدا کند و آید باران گمان
 که ز آب دیده آید که ز لاف نامی گوشت
 از پس این پرده پاناگاه و روبرو کشد
 جان نجواب از تن بر آید او فتد اند خیال
 گوئی اندر خواب دیدم همچو سر و خویش را
 آن مثال سر و رفت و جان بجان با گشت

دیوان سحر

عاشقان را کلام و پیشه و کلام در میان شدن
 عاشقان را کلام و پیشه و کلام در میان شدن
 عاشقان را کلام و پیشه و کلام در میان شدن
 عاشقان را کلام و پیشه و کلام در میان شدن

باز عاشق در غم و اندوه
 باز عاشق در غم و اندوه
 باز عاشق در غم و اندوه
 باز عاشق در غم و اندوه

۱۴۰
ای تقویمین شمس
یون مارغساروی
ولم

در قبال محبت و خدمت تو در غایت کمال
و ان سبیل تو را که منور است با نور الهی

يا مغيث السوء يا جيب البدين
يا مغيث السوء يا جيب البدين

طوفت مایه پوسته زنان در گریه است
ترجمان گفت طلب است این

سحر و جادوی وارد و زکات و تبریاتی
 زان پیش که برپا داد و آتشگر خان
 هند و یک هستی و انزکان و لغامان
 مارا چه شدی مایه روحا بدریا کن
 گرا دمی آخر سر جانب بالا کن
 بر صدر فلک نشین ترین آسمان
 جارب زلاب تان فراشی اشیا کن
 وز انکا کنی مسکن بر طارم خضر کن
 بر چند شدی عالی تو میل باعلا کن
 وان شیشه معنی را پیا دوه حرا کن
 مارا شود و خود ما شود هم بندگی ما کن
 خدا ان شود و بخدا ان شود و هر چه کن
 بے دیده استا نه بر چه چشم تیریا کن
 که غم نه تارے که غم چلیپا کن

پیاشو و در وحدت در عین فنا جا کن
اندر نفس خاکی این طوطی قدسی را
چون ست از گل گشتی ایدل بیتابان
تا مار زمین باشی گویا پی دین باشی
اندر حیوان بنگر به سوسه نعین چو ارد
در در سینه آدم با حق چو شدی محرم
چون سلطنت آلا چوئی تو بهیالاشو
گر عزم سفر داری بر مرکب معنی رو
پیاش چو مستقی کو را نبود سیری
در رمی وجودت را صافی کن و پا لود
هم می شود و محرم شو مرسم و در هم شو
هم آتش سوزان شو هم بخت و بریان شو
دانه شده لیکن از دانه شش ستان
تازه بهر تر ساد ز دیده بدید تو

[illegible][illegible]

آن سال که بیدین را بگردن ما افکن
از دست خدمت اربابان وقت کشید
و ساقی کردی این مریض را
من خنده در دست تو افکندم

هم پرده سوخته در هم خون دلم می خور
از دست ستم نبود برست قلم نبود
از معدن خود ایجان بخرام درین بیان
بالعل چو کانه نمکین نبود جاسی
آنکس که ترا بنید و نگه نظرش بر تن
آن آجیات تو دورست ز ذات تو
پای تو چو جان بوست تاجش درانست
گفتم بدلم چونی گفتا که درافسزونی
در سینه خیال او و انگاه غم و غصه
بے اون توان گفتن بے اون توان بستن
ای حلقه زن این در بسیار بگوزان هر
کردن ز طمع خیز وزن جوید و خون ریز
این باید و آن باید از شرک خنی زاید
و نه خواجیه یک خانه خانه شده ویرانه

وله

آخر نه توئی با من شایا بشنیده ماسن
جز عفو و کرم نبود از خالق مرد و زن
قیمت نبود ز راتا باشت در معدن
در گور و کفن آسپ باز آید چو لایتن
ز آئینه ندیدست او الا که سیه آهن
کز کبر سر آید گرد چون دو دیرین گلشن
از لذت آن بوسه ای و ز مهر روشن
زیرا که خیالش راهیتم بخدا مسکن
در آب حیاتم غرق و انگه خطر مردن
بے اون توان گفتن بے اون توان رفتن
زیرا که تو بهیاری هر دم کیسه گفتن
تا عاشق گل خوردن همچون زن آبتن
آزاد بودم من زین سوسه چون سوسن
بنی دوبیک خانه خانه شده بهین گلشن

کز یار خصومتها به کز دیگر و احسان
عدل است همه چو شفضل است هر بیتان

روند بهب عاشق را در عشق روشادان
حال است محال او در دست و بال او

دومر خوانید بود در ملک ضایع اندان
انسان حق توبه از یاد هوا ایمان
هفصل

بهر است و شست او به شست کنش
خاکه خطه شش به شست کنش
و آن درین دهر که درین دهر
و آن درین دهر که درین دهر

من ندیدم به شست کنش
بهر است و شست او به شست کنش
و آن درین دهر که درین دهر

بهر است و شست او به شست کنش
و آن درین دهر که درین دهر
و آن درین دهر که درین دهر

بهر است و شست او به شست کنش
و آن درین دهر که درین دهر
و آن درین دهر که درین دهر

بهر است و شست او به شست کنش
و آن درین دهر که درین دهر
و آن درین دهر که درین دهر

۱۰۰
 عاقبت الامر که
 جان و جهان هست و تناسل
 که برود آن درین دلی
 درکنش بیدار من اعراض
 که چه فی سلسله ای ترخ
 که برود آن درین دلی
 که چه فی سلسله ای ترخ
 که برود آن درین دلی
 که چه فی سلسله ای ترخ

برافتنه گردون ده گکشان
خیران بیسان و خیران بیکان

نمیش کنین عزیزان و هم که در خاموشی
زخو رشید یک جو چو نیا هم شروع شود

گرفته کز وکان نیالت بتاوان
بخندی بخت بد هم علامان مستان
پی دامن حیان دیدن گریبان
نمود کز نغمه مرخبان مرخبان
چو دل جمع گردد شود تن پرستان
ازان بجز مرده شراب فراوان
زمن شکرگون ز تو گوهر افشان
بهاره بیا و سازان برگ ریزان
خرابه نخوابد نه سلطان دیوان
علی میر گردد چو بگذشت عثمان
توئی شاه مصر و توئی خوب کنان

ببردی دلم را بدادی بزاغان
 بنالی بنالم بگیرنی بگیرم
 نشاید نباید ستم کرد بر من
 بیاور بیاور شرابے که گفتی
 شرابے شرابے که دل جمع کرد
 نخوابم شراب از تو از خم و ساغر
 ز تو باده دادن ز من سجده کردن
 بجوشان بجوشان شرابے عشوقی
 خرابم کن ای جان که از دیه ویران
 خمش باش ای تن که تاجان گوید
 خمش کرد مرا ای جان کیو نیست خود

خرمی این دم و فرواے من
و زرخ او باغ و تماشاے من

ما از رسیدن آن بیت دریا بے من
وز نظر نفس و شنی چشم من

شکر است ز دوستی تو که بهر
 بخت و بد بخت دیدم و دیدم
 بخت زدم کلامی دوستی تو
 رفت و نه بشو و نه غلامی
 آن مرد دست او که بهر
 جویشتی آید سو سو
 از لعل گوشت دریا سو سو
 گوید دریا که ز کشتی بهر
 دستان بهر
 تو رفتی از آب بهر
 بخت و بد بخت دیدم و دیدم
 بخت زدم کلامی دوستی تو
 رفت و نه بشو و نه غلامی
 آن مرد دست او که بهر
 جویشتی آید سو سو
 از لعل گوشت دریا سو سو
 گوید دریا که ز کشتی بهر
 دستان بهر

[illegible]

<p>و سینه نشان کرده کجاست میروی تیرا که صلاح حق و دین گویدم</p>	<p>پیش من آه ای گل خندان من شاد شدی یار لبها مان من</p>
--	--

حرام است ای مسلمانان از نیکخانه بروی رفتن
بر روی در لبت با تم هزاران بار دیتم
مرو نیکخانه از مخنون که کردی تو ز جبرائیل
ز شمع آمو از خواب میان گریه خندیدن
بیا ای جان تر از روزی ز معصومان بیا روی
بیا ای جان که وقت خوش چو اشته بار میکش
فسون عیسی میم نکر از در عیسی کم
چو طاس سزگون گردد برین آنچه در روی
اگر پاکی و ناپاکی مرو نیکخانه ای ساکن
چون از میکشی بارے بیان چندین شمشک
نشین کن بکوه از خموشی گیر و توبه جو

عدو سے توبہ و صبر مہرا امروزی ناکام
گرفتہ جام چونستان درو غنہ شود و درستان

سیاق رده پیش آید نوازش کرد چون
به پیشیم داشت جام می که گرمی خوار و لیست

تجارت

بهر پیشان بر سر انشان
دربار شاه روزی سر
فرماندار که در میان
بسیار دیکر که در میان

بیا تو نس جانان
ببین اندیشه و سودا
زین شهر و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور

محبوب باغ نمیبست آن چرخ شمع
چون پنهان است خند مکران
کنایه اش این گفتی پس که وقت اعتبار
نوشته بود بر روزی که ماه کاخدار است آن
چنان آن است باشد که نگار است آن
که آن کاره ایم ای یار این نگار است آن
که استقامت حق دارد که نشانه شهر است آن
دو عالم باخت جان بر سر نورده است آن
فرات نیست نو داد که بیرون از نشان

محبوب باغ نمیبست آن چرخ شمع
چون پنهان است خند مکران
کنایه اش این گفتی پس که وقت اعتبار
نوشته بود بر روزی که ماه کاخدار است آن
چنان آن است باشد که نگار است آن
که آن کاره ایم ای یار این نگار است آن
که استقامت حق دارد که نشانه شهر است آن
دو عالم باخت جان بر سر نورده است آن
فرات نیست نو داد که بیرون از نشان

وله

تو هر یک نارسیده از سفر بین
به پیش شاه خود نهاده سون
فتاده عاجز اندر پای خود بین
بکوه و دشت شان زیر و زبون
بدان طاشان سکون مستقر بین
بره نعره و قمار اندر و قون
مهی که کرده خوان معتبر بین

تو هر جزو جهان را برگذر بین
تو هر یک راتج در روزی خود
مثال ماه روشن بهر تابش
مثال سیلها در بستن بحر
چو در بحر آمد آن از دشت و از کوه
نیامد از یک با سنگ و فسراد
بر اے هر یک از مطیع شاه

دیوان کس بریز

ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور

ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور
ببین این غزل و کافور

مردود مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب

ای امتان در بر زبان زینت زبان حیوان علف کشاند غیر علف نداند جانهاست نارسیده در گوشه سازیده جان ز شرح افزون بالا سچ خج گردون جان دگر چو آتش تند و حروان مگرش ایمان تو کد امی تو بخت پاکه خامی روز بدشت صحر ایدیم یکم معلا هر سواز و خروشه اوساکن و خموشه گفتم که در چه شوری کز و هم و هم دوری گفتا دلم سبک شد تن نیز هم تنک شد گفتم که ای امیرم شاد است کنار گیرم گفتم بیا و فاکن وین ناز را رها کن گفتا که این فنایم من در کنار نامم گفتم ترا نباید خود دفع کم نیاید گفتا رشر کنی تو با و رجب گئی تو گفتم بهین سیاست میکن حلال باد زرد از زبان دیگر یاسخ چو شهد و شکر	ای امتان بقبل بر جان زینت بر جان آن آدمی بود کوبد چون عقیق و مژگان در راه ایستاده از کید و مکر شیطان چست و لطیف و موزون چون هر بنیان کوتاه عمر و ناخوش همچون خیال پیران سر مست نقل مجامی یا شهسوار میدان اندر هوا بالا میگرد قصه جولان سر مست و سیر پوشش جانم بماند حیران تو نور نور لوری یا آفتاب تابان تا پاکشاده گشتم از چایخ ارکان بسیار لایه کردم گفتا که نیست کان لعل نگین بمن گفتا که نیست کان نقشه همه نمایم از بهر در موندان نیجه بهانه زاید از طبیعت استخوان طفلی درست ایجد بر گیر لوح و میخوان صد گونه دفع مسده سیکش مرا به جان بر خواند بر من از بر گشته خراب سکران
---	---

چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب

چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب

چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب
چون مشکلائے مردود و عیب عیب

<p>چونیت عشق ترا بندگی بجای آر تو مور و عشق خدا ملک سلیمان است لباس و فکریت و اندیشهارون انداز</p>	<p>که حق فرو نهاد مزد پاسبان کجاست چرخ سلیمان و ملک موران که آفتاب نشاید مگر که بر عوران</p>
--	--

پناه گیر تو در زلف شکر تر نیست
که مشک بار و تا و از پی ز کافوران

ساتی چو یار ابد به پستان بنیده جان گرو
 آن شاه ابراهیم بن آن پریلی بیسیم
 صدیق کرده سرگرو فدا دق سر کرده گرو
 چون سروران این میکنند لبس عجیب آترا
 آن شاه فرود احد یک جرعه در تب می نهد
 سرست آن میخانه ام در دام آن دروازه
 بهر چه اندی بگرد در کار او کن جان گرو
 خامش با کن بلبله در گلشن آب و گل نگر
 جانا بمانی تا ابد احو چشم و جان روشن بتو
 چون می زخم تو رسد کمتر نباشد جان گرو
 مرتخت را قیام را چون کرد آن سلطان گرو
 چیدر نهاده سرگرو کرده جگه عثمان گرو
 از آنکه درویشی کند از بهر مخافتان گرو
 از عشق آن سنگ سیه کافر کند ایمان گرو
 در هیچ دایه پر خود نهاده چون مرغان گرو
 جان شد گرد او کاشک گشت مستحق جان گرو
 بلبل نهاده پر و سریش گل خندان گرو
 ای شاد و زار و متولف جان و صد خرم گرو

آن دلبر عیار و جگر خواره ماکو	آن خسرو شیرین و شکریاره ماکو
بے صورت او مجلس مارا نکلی نیست	آن پرنمک و پرفن و عیساره ماکو

۱۲۸

بدادت دانش رفتن ر کام او
 چو کردیدی و آوردت بدلم و
 نیاورد ازیرا سے انتقام او
 بخاک سے دهد در نظر نام او
 چون زیست کرد پای پر حیا و رام او
 چو اویس خود مرستد در شام او
 چو بناید مقام بے مقام او
 چو در گوشت نور خواند کلام او
 چو بید هر خسته را گرد نام او
 بره ناید نیری و بکام او
 شود بس استحق مستهام او
 فوادنی مایع حبيب المستدام او

زخا کے تابحال کی امیدت
 بجلی و نباتی ربی فلسلی
 زچندین رہ بہمانیت آورد
 بوقت دمدیدانی کہ حق اوست
 مقامات تو بیت خواہ نمودن
 ہمہ لوبیاچو لوبے نقطہ بودست
 نماز پسرخ بیت العکابوتی
 سخما یا نگ زنجور ان نمساید
 چو درماند سخواہ چیسز مر اورا
 شگنہ بایدش ایراک ہرگز
 بیار یہاںے شمس الحق تہرینہ
 بنیادیش اوی برادر و سخن پس

پرانہ شکر کیے قنطاریا زین سو
ازان دو غسل شکر بار زین سو
دران گلشن کیے گلزار زین سو
کہ آمد ہد طیار زین سو

پیا ای رونق گلزار ازین سو
یکه حاجت روا کردن بجانت
ازین روزن فرو کن - پرست
سلیحاناسوسے بابت

ای که در است پیر وی دوستی هم خواند و گوید
مست و خراب پیر وی خانه بخانه کو بکو
تا که حسودیت بدو نه یوس

香

زلفش که از کمرش برافشاید
 تا به روی زمینش برافشاید
 است که بوی جان نبرد
 با دل و جان نبرد
 است که بوی جان نبرد
 با دل و جان نبرد
 است که بوی جان نبرد
 با دل و جان نبرد

سخت و آسان است چشم تو را از حج و کلماتی که
در حق تو خوانده و در راه است که بگویم آن را
فکر

فتنه گریست نام تو پر شکرت کام تو
 مرده اگر به بیندت فهم کند که سر خوشی
 بوسه کباب میزند از دم و از فغان من
 بهر خدا بیا بگو ورنه بهسل که تا گدا
 خوبی جمله شاهان مات شد و کساد شد
 شکر که دید چشم ما آنچه ندید چشم کس
 هر نفس گویم عقل تو کوچ شد ترا
 هر سحره چو ابر صے بارم اشک بر دست
 مشرق و مغرب ارشوم در بر آسمان دم
 زاهد کشوره بدم صاحب منبره بدم
 از می باغ اینجسان حق خدا خورده ام
 صبر پید از دلم عقل رسید از سرم
 شیر سیاه عشق تو بشکند استخوان من

ناظر تست جام تو بانگ منتان تو
 چند نهان کنی که وفاش کند نهان تو
 بوسه شراب میزند از نفس و دمان تو
 یک دو سخن بنده تو گوید از زبان تو
 چون نبود دره خوبی بیگرا ان تو
 باز رسید جان ما بخود و سرگران تو
 عقل نماند بنده را در غم امتحان تو
 پاک کنم باستین اشک از آستان تو
 نیست نشان زندگی تانید نشان تو
 کرد هوا سے دل مرا عاشق کف زبان تو
 سخت خراب میشدم خالقم از کمان تو
 تا بکجا کشدم راستی بے امان تو
 چون تو ضحاک من بیدی پس شکران تو

ای تبریزی بازگو به خدا به شمس و من
 کین در جهان حسد برد بر شرف جهان

هزار بار کشیدت عشق کافر خو
 سحر تو کل عشق آمده که ہی خبرینا
 ستم ز بانم مجسمه ز حجره تا سر کو
 گرفته گوشش مرا سخت همچو گوش سبو

بجز این که بگویم بهر کس که بخواهد بداند
 که این کلام است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب

و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب

و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب

و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب

و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب

و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب است از کلامی که در این کتاب

[illegible]

میرزا یحییٰ جہان بابر گردان غزل
از ہمایون معنی جہان دوست
چندین بار گشتا وین کم کی ساس معنی سخن
سوسا احسام الدین حسن نے اور لکھیا

دولہ

دو جبریل از عشق تو اندر سما پاکو فرست
ای ایلم و حق تو فلک اندر تو ای پاکو فرست
تا گاه دای زبیر این همغرم زمین فروخته

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

دل و او را آن باشد که او را کوچک پندارد
و عیبها را داده تا جایگاه دل و او را
روسته بر آید و این خود از ریش ناپوشانی
و بیعت با کینه و آن بر سر اقامت نمی آید
برویش آید و اینی که روست و نشین برین
فانش که رخ گفت و رخ مهر و رخ مهر

1997

از وقت آنکه بخت صد جان بهم آویخته
در شانه آن رفت تو آخر کشتایم ظل او
از چشمم بدی خوابها تن خفته گردا بجا
ای رفتی در خون رسی تو شک فوشتی
از بقی آن خسا تو فوشتی عار الوار تو
ای شمع افلاک و زمین می جستایم
جان در پرتو می رود اندر جهانست

مخدوم حسن الدین صاحب الشیخین علیہ السلام
عفو تود بستانه حیا النحر و سرور و سر

ما جمله به جوان شده در خواگه قصاص شد | آن ماه به پنهان شد و آنچه قصاص شد

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

نیم شب از خواب بیدار شدم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم

ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم

ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم

هر نفسی چاره کو هست در تعلیل خود
یا نیمه گوید بود از عاتل منکر که او
قوس عشق آنکه مایه شسته از شهر لقا
خورشید باشد دره عشق نوش چرخ

در خون خود چرخ زده و ندرر جایا کوفته
در عشق خود قصه ان شده و ندرر جایا کوفته
قوس عشق آنکه خود هستیم مایا کوفته
مخ سحر از شوق او در و افشای پا کوفته

ای ماه صبح تیز رو با حسن تیریزی بگو
از حال من از قال من اندر وفا پا کوفته

این نیم شبان کیست چو مهتاب رسیده
آورد یک مشت آتش زده در خواب
این صیت چنین غافل در شهر فکند
این کیست گوید که در گفت جزاوت
این کیست چنین خوان کرم با کشاوت
جایست پرتشش که سر انجام فقیرست
ولما هر لزان شده جانها همه بصب
زان جور و زان لطفت که پانیده کند او
زان ناله و زان نعره که خشک و شوقست
یک دسته کلیدست بزرغبل عشق
ای مرغ دل اربال تو شکست چیتاوت

پینا می عشق ست ز محراب رسیده
از حضرت شاهنشیه بخواب رسیده
بر خرمین و درویش چو سیلاب رسیده
شاهیه بدر خاوه لقا اب رسیده
خندان جنت دعوت احباب رسیده
وان آب عنب رنگ بعباب رسیده
یک شمع از ان لزه بیاب رسیده
یک ذره از ان رفیق بسجاب رسیده
یک نغمه تو نیز بد و لای رسیده
از بهر کشانیدن ابراب رسیده
از دام رهد مرغ بمضرب رسیده

ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم

ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم
ببینم چه خبر است از خوابم

از گلشن ماه و او دیده بیدار
از گلشن ماه و او دیده بیدار
از گلشن ماه و او دیده بیدار
از گلشن ماه و او دیده بیدار

دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن

دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن

با اهل فضا و باغ و باغ و باغ
با اهل فضا و باغ و باغ و باغ
با اهل فضا و باغ و باغ و باغ
با اهل فضا و باغ و باغ و باغ

این گنج کثیف بکاشن فتاد و
این گنج کثیف بکاشن فتاد و
این گنج کثیف بکاشن فتاد و
این گنج کثیف بکاشن فتاد و

دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن

ای شاه شرق و غرب آفاق
ای شاه شرق و غرب آفاق
ای شاه شرق و غرب آفاق
ای شاه شرق و غرب آفاق

دل پاره پاره کرده و دلدار آمده
دل پاره پاره کرده و دلدار آمده
دل پاره پاره کرده و دلدار آمده
دل پاره پاره کرده و دلدار آمده

گل را نگر لطف سوخته خارا آمده
گل را نگر لطف سوخته خارا آمده
گل را نگر لطف سوخته خارا آمده
گل را نگر لطف سوخته خارا آمده

دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن

دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن
دولت از چو باده بخت در دامن

گرچه برون در است لیک
مکرم و شریف و شمس در آید و پادشاه
و چهاران را شریفین و بدوان
آنجنان ابرو سے نگار و فیض است
و انچنان شبان بهین کز ملوک و
قند خور خاموش بالشرع عین دان

بهره ترانگه گسار آینه
انجوسیانکس را آن آینه
نور سار و سلطان آینه
آب به نپه دین نوران آینه
آب و گل و گلستان آینه
قند و نپه اندر دکان آینه

شکر تبریزی بنی رویه زول
س نباشه آنچنان آینه

ای یوسف را نوب جان پنداشته
ای نر درفته چو قارون در زمین
ای بدیده العیسه ان دیورا
ای کرا نه رفته عشق از نگه تو
ای ز شجاعت و پایداری همچو کرم
مستی شجاعت لبان بهت است
ای تو گندیده میان درون و صفت
ما بتابش منیرند بر گوشت
هر چه گفتم خویش من را گفته ام

ای یوسف را تو کان پنداشته
ای زمین را آسمان پنداشته
ایستان را مردمان پنداشته
ای تو خود را دیر میان پنداشته
ما شقان را همچنان پنداشته
بهت گریه را شبان پنداشته
قول حق را آنچنان پنداشته
ای تو آن مهر را نهان پنداشته
ز آنکه من جوان دیگران پنداشته

دیوان سبزه

در این دیوان سبزه
بهره ترانگه گسار
انجوسیانکس را آن
نور سار و سلطان
آب به نپه دین نوران
آب و گل و گلستان
قند و نپه اندر دکان
شکر تبریزی بنی رویه
س نباشه آنچنان آینه
ای یوسف را نوب جان
ای نر درفته چو قارون
ای بدیده العیسه ان
ای کرا نه رفته عشق
ای ز شجاعت و پایداری
مستی شجاعت لبان
ای تو گندیده میان
ما بتابش منیرند
هر چه گفتم خویش من
در این دیوان سبزه
بهره ترانگه گسار
انجوسیانکس را آن
نور سار و سلطان
آب به نپه دین نوران
آب و گل و گلستان
قند و نپه اندر دکان
شکر تبریزی بنی رویه
س نباشه آنچنان آینه
ای یوسف را نوب جان
ای نر درفته چو قارون
ای بدیده العیسه ان
ای کرا نه رفته عشق
ای ز شجاعت و پایداری
مستی شجاعت لبان
ای تو گندیده میان
ما بتابش منیرند
هر چه گفتم خویش من

[illegible]

افتادند و بیکدیگر و بسلیمان بیت آید
 بکریستان مشهور شد و فقال ای رفیق من
 بیرون ایستادن از اینجا بیهوده و بیهوده

مگر ان نفسِ اولِ توحید میں عشقِ ایزد
پیدا ہوتا ہے جو ہر دلیکس کو اپنی
خیریت کی جستجو میں لے جاتا ہے اور

تال حسن واحد است بر دل زعدا ندان
 و کجاستاب لنگانه که می بیند دروان
 که از اجلی زنگ است و از جمله آوازه
 زبان شکسته برین کوزه زین لفظ و قاف
 سقط کرده در دوران زبان سپ و جاف
 مرغی خوش است آن غمزه که آن غمزه است غمزه
 بر این میان مشتاقان بر این نفس ترغاف
 در دمارد گر گویم لطیف و خوشتر و تاز

مراد پرسی که چوئی تو لطیف است و هم در تازان
ولا ستر نیز و پاستی خنجرین باشند درستی
رنگین بیتان خواران رنگین می بخواران
بدان صبح بخاسته رو بدان بجز حلاوت
خفا که آنرا که میزند همان راسته که میراند
سپه پوش ششم بخاروشی و لیکن این شکر پوشی
که گزرا گشت مخفی و قداج بیت انان
خمنش کردم گز ان در باید و کم شد اگر ایام

کزو مغرور شدافیون و نگارے باره شیرد
چو آساده شفق که با سجدایه خیره
به صرد چون کشم خرمایکوان چون سحره
کیند شیرای بنی لگا و پیل پر صوره

ز نور عقل کل عظیم چنان رنگ آید و خیر
چو آید کوس سلطانی چو پاشد کاش شیطانی
دیه فضل و عظیم گرداغم چو رود و عشق اشیا
بندهان عالم و ماقبل غلام چشم یک دنیا

شمال
دین از خورشید و نور روز
چون طلعت از دیرینه روز
و اندرین راه پدید است
که در میان ملکیت و عفت
مستور بود و غیبی که
پیش از این احوال نبود
یکبار اول قبول و بفرموده
کلیف برهان زربستان
تجاری

تو خورشیدی و از تو گرم عالم
چو مهره تست مهر حمله دلهما
بیار آن محب هر مردوزن را
بهر شرطی که نبی من بطیم
کاه اطف خود بر تارک من
از ان جوهر که از دریا بر آری
بهر جامی نمیکرد و درمست

یکه تابش بر راه سرد من نه
برین نطع بساط نرد من نه
به پیش دشمن نامرد من نه
ولیکن شرط من در خورد من نه
بر اسے پوشش بردا بر دمن نه
بیا بر مفرق پر گرد من نه
به پیش زان می خود گرد من نه

خوش است از ناطقه بسیار گفتی
سخن را پیش شاه فرد من نه

ایا گمشدگان راه و بی راه
همی گوید شمارا کان مایت
به پیوندیت پیوند قدسی
ولا بیگانه شد باز آبخانه
به قنایس آید آخر آهن
کنون درگاه گردون بر کشاند
بیا سجده کنان چون سایه امویار
مشال صورت پوشیده کر خه

شمارا باز حه جوید شهنشاه
هلا ای شهره سر نهنگام درگاه
چو میدار میت بردا مان الله
که ترک آید سوئے خانه شبانگاه
بسوئے که با آید یقین کاه
که عاجز شد فلک از ناله و آه
که تک بر منبر آمد امشب آن ماه
منزه بود از امثال و شباه

باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید

باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید

باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید

باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید
باز من بختی که در دست آید

۴۱۵
یاران دلکش شهباز صید من
سنگان و دیوانه‌های سبک ان
شیرازی میگویند که در آن
خاک خاتم را بر بیست حج دل
که جان من گشته

و کلمه
باز آمد آ

<p> او تیغ بر کشیده هم کشته هم کشیده اسب صلاح دینم تو پایدار بادی </p>	<p> هم جگر عقل گشته هم عقل بادا ده دست عطیات دامنم در گردنم قلاو </p>
---	--

و

اینجا کسے ست پنهان در امان من گرفته
 اینجا کسے ست پنهان چون جان تیراز و
 اینجا کسے ست پنهان همچو خیال در دل
 اینجا کسے ست پنهان چون آفتاب در شب
 جادو و چشم ندیده کش چشم کن بینا
 در چشم من نیاید خوبان هر دو عالم
 گل باشکوه من و او با هم در شسته
 بر بند چشم صورت بکشای چشم معنی
 من خسته گرد عالم در مان خود ندیدم
 تو نیز دل کبابی در مان خود نیایی
 در بحر ناامیدی از خود طمع بریدی
 ساقی غیب بنی پیشش سلام کرده
 من دانش گرفته کای نوح نوردیده
 تو تلج ما و بگذر زان سو گریه تنگ

خوشی جان مارا دیار کس را از کرده
 از دهن جبین شکسته دوش بر جبین نهاده
 در تنم غمزه تر که سه هر طرف از کرده
 شکست از دل نهاده پای تو با من ز کرده
 گشت بیند که گفتم و انگه تو ناز کرده
 از فلک پای نازت سر پای نازت ز کرده
 و زهر نازت فوق شکل من ز کرده
 ای درگم حقایق و ای غم ز کرده
 گاهم پر ز زبیرده گاهم پر ز کرده
 در دنیا نام من زبیرده گاهم پر ز کرده
 هر دم نازت ز کرده گاهم پر ز کرده

آن دلبر اندر آمد در کف یک پایم
از بیک مطرب جل از عشق که دناکم

دلبر و عشق گنبد از شش هزار ساله
کلی پشت دین و کشور من یک عالم

من نشسته را شناسم نغمه بس حلاوت
سینه یاف

کتابت شام پانزدهم
نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه

نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه

برجام پیش آید آن رخ را قیاس
این کار پیش از زنگ چاکر کمال

من باغ جان بیاوم خورشید دل خیم
ای سحره زمانه بر هم نزن تو خانه

جانهاست آسمانی نیست
کاشاے چشم و نیک تران شده چتراله

دیم نگار خود را یکتا گرد خانه
باز نه آتش میزد ترا خوش

روایت تو است نیز و کی ترانه
ست و فریب و کیش از باد خانه
مقصود او و شمار سانی چه بد بلیه
از گوشه درآمد نهاده در میان
آب هیچ دید کاش نشاند زبانه
صد شعله گشت از دیر بر سر و سر وانه
لے بود و نه باید چون مرغ بین زانه

در پرده عراقی نیز و بشام سانی
ساقی ناب و کس دوست او سیم
پر کرده جام او سازان باد خدایا
بر کشت نهاده آنرا از بهر دلستان
سپید سن خود را یکتا نیک بدرا

نوله

که شمر بادت از آن لطف است آشفته
شب دراز و مه و راز را سنا گفته
که لطف است بهمان در شب سفت نهفته
بسوی بگره های خوب نهفته

مقام خلوت و یار و سماع و توفته
ازین سپس منم و شب رو کو ککار
بروز پرده درند آن تیان شوریده
نخواب کن همه را طاق شوارخ فغان

نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه

نویسندگانه

نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه

نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه
نویسندگانه

<p> هزار بار من این جبهه را قیادیده توئی حیات من ای دیده خدا دیده </p>	<p> حدیث جبهه آن منتفی ندانسته و بان کشاده ضمیر و صلاح دین گفت </p>
---	--

چو آفتاب برآمد ز قعر آب سیاه
چه جائے ذرّه که چون آفتاب جان آمد
سند زبشتی و تیر مصحف و دفتر
ز آب و گل چو برآید مہ دل آدم وار
سرے ز خاک برآورد کہ کم ز مور نہ
از ان بدانہ بوسیدہ مور قانع شد
مگر تموز و خزان است دست پاداری
چہ جائے مور سلیمان خرید جامہ ز شوق
ولے بقدر خریدارے بریم قبا
بیار قد درازے کہ تافرو تیرم
خمش کردم ازین پس کہ از خموشی
یکے طریق دگر آزمایم این را من

من دوشن و سیم سیر و ان نند جان ہے	نگین کے تعلیم کے ایمان فزائے کافر
-----------------------------------	-----------------------------------

از در ملک لم یزید تو شاه سلطان ای
بر قلب شاهان برزنی رایت از ایشان
شاه آردی از لامکان ای اصل کارستان جان
ده آفتاب و رخ بیان چون ذره بارم از دی
از خلق پنهان ای پری دستان من در باری
ای ز ره طرد مشتری ای سر نطف از دی
مخام

دفعه سیادین سخن فرستادن
کرمی خواندم را از خوشنویسی

وله

بر دینارستان کفر خود را از دست
از بزم کفر خود را از دست

مردم را از دست
مردم را از دست

دینارستان
دینارستان

بخواهم خوش خوش العینم امیر اتونی اندر
نقشه است بمشال آن خوش بنویس یکا لبشر

چون شمس تیریزی بود چنان سایه بان و سایه
در دیده خاشاکش طوطیا با گل ستر سیدی

آتشش بسم اندر روی روح مصوراتی
فرشش تاستان خاک بد تو فرش بهرختی

ای آنکه اندر باغ جان الماحضی بر ساختی
پایه دستان بسته بد تو بر کشادی بادشا

باز دل پیاده اسد بال و صد پیاختی
الحق خدنگ مگ را پا به سنا سیر ساختی

مخ معما گوے را رسم سخن آسختی
اسم برگ بے برگی ز تو دیو گریه می کردی

بر دفتر دل بهر او پاکیزه سطر ساختی
مکانک دریا را چو آرد در خط غنبر ساختی

عاشق درین ره چون قلم کفر بر می کردی
از صورت بنگاشت به مردم کنی بود عجب

او را هم از اجزای او سده تیغ و لشکر ساختی
از بهر خاک از فلک ساقی و چاکر ساختی

آنکه جهانگیری کن چون آفتاب از بهر او
در پیش آدم گر ملک سجده کند بود عجب

وز راه دل تا آسمان عراج و معبر ساختی
در گورتن مرغیت را از پنج حس و ساختی

از آفتاب و شتری و سنگ جوهر تر ساختی
در گور از جنت اگر ده پاکشالی قادی

مر آب را کردی پستان خاک مادر ساختی
اندل با خنم صد گونه آتش ساختی

در خاک تیره خارش از ساختی از بهرزه
در چشمه صلب پدر صد آب حوت غنی

زین پا خرقه روح را دستار ساختی
از بلغم و سوداے مافز خون خنجر کا

از بلغم و سوداے مافز خون خنجر کا

زین پا خرقه روح را دستار ساختی

از بلغم و سوداے مافز خون خنجر کا

زین پا خرقه روح را دستار ساختی

از بلغم و سوداے مافز خون خنجر کا

زین پا خرقه روح را دستار ساختی

گرچه خلق هم میزند و میزدی که در هر
کافش سوار از غشتم بر این کافش
بازده ما اگر آن کافش بنات او فرم
گرافاب از آن کافش بنات او فرم
سوارگان زخمی در کافش بنات او فرم
اگر بنظر آن کافش بنات او فرم

ای صولان دوست تو ماه و پسر در کافش
ای آندده در چرخ تو نور شیدر چرخ
یارب منم فویان تو یا خور تو یا خور
ای رنگ من چمن منم چمن تو یا خور
ای ماد من او چمن منم چمن تو یا خور
چمن منم او چمن منم چمن تو یا خور
آب منم او چمن منم چمن تو یا خور
آن تیر منم او چمن منم چمن تو یا خور
خورشید منم او چمن منم چمن تو یا خور

اچو صلح داده جنگ را ای جنگ و او جنگ را
گر شاخادار دتری و سر و دار و سر وری
چه جاست باغ و باغ و گل چو چاق و چاق

بعا قبت بریدی و در نهان رستی
بسته زدی پر و بال و نفس و رستی
تو باز خاص بیدی در و شاق پر زنی
بیدی تو بابل بسته میسائه چندان
نشان زلف کثرت داد نهان چندان
تو تاج را چه کنی چو کله آفتاب شدی
گل از خزان بگیر نریو عجب چه شوق گلی
آسمان چو تو یلان بیام عالم خاک
خنوش باشش بکش رخ گفتگو سپ

ز قیل و قال تو که خلق بگو بردند
ز جان خویش اگر بوی تو نیابند
اگر نه پر تو رویت بر آب منی نابید

ای صولان دوست تو ماه و پسر در کافش
ای آندده در چرخ تو نور شیدر چرخ
یارب منم فویان تو یا خور تو یا خور
ای رنگ من چمن منم چمن تو یا خور
ای ماد من او چمن منم چمن تو یا خور
چمن منم او چمن منم چمن تو یا خور
آب منم او چمن منم چمن تو یا خور
آن تیر منم او چمن منم چمن تو یا خور
خورشید منم او چمن منم چمن تو یا خور

لے باغ و زرا نگور بین لختم حسن لے مرغ بین
 زان چہرہ آتش نشان حمام عالم گرم شد
 فرواہ بینی روش از و طعم یار و پیش
 فرواہ چاہہ ماندہ دیوار تیرہ ماندہ

یا حاجات بریزد و در کس و بین روشن

یا از زبان و احسان از صدق بنمایاوری

ماکوش شما نیم و شمان زده تا کی
 ماسوخته حالان و شما سیر و ملولان
 دل زیر و زبیر گشت مناجند زنی
 و سی عقل در افتاد بکفت کرده عصایش
 چون ساقی مار خجیت بد و جام شراب
 تسبیح بینداخت ز سالوس بهر خجیت
 آنما که خموشند ز مستی مزه نوشند

در خانه خود یافته از شاه شانی	انگشتری لعل و مکره خاصه کانی
دوش آمده بود دست مرا خواب بود	آن شاه دلارام من و محرم جانی
بفکست لبه کاسه و کوزه ز خرابی	از عریبه زان شیوه و زان شکل کردنی

بانی همیگ آن حزه دارد که پیشری
از یک جهان یک دور کفک و توفی
روحان نوسا چه در بند قیدی
بغداد همان ست که دیدی دشمنی

۱
 باغچه که جام است و خزان است و جانی
 آج که در خواب است و بیدار است
 ایوسف ایام بیدار است و از آن
 باغچه که آواز است و از آن
 دیوان شیر

بر گوشت نشانیست بیخون بخلاق
 قاتل نشود عاشق بی دل بستان
 راه سعادت به تو دیدم تو دانی
 ای کز اینست ازو چو عالم افغان
 تکیه کن بر نذر من بهر کس بهمان
 دلجو تو منم چو جان

مارا بحکایت بدر خانه تو بردی
صد کاسه همسایه مظلوم شکستی
صد وعده بکردی ویکه راست کردی
آن کیست که اورا بسخن خفته نکردی
گفتی که ازان عالم کس باز نیاید
امروز به بینی که چه مرغی و چه رنگی
امروز به بینی که مهران را لیکه کردی
آئی بر ما گرسرت از دام برون شده
آشنا بودت پائے که سرت پیوست بود
بر تو بود آن گل که بگلزار گشتی
گر آب حیاتی تو و گر آب سیاهی
خاموش کن ای سالک و جلدی کن مکن

وله

بر خیز که شوریده خرابات افندی
سیرست در آویخته با مست بستی
یکموسه گنج در حلقه مستان
بسم الله ساقی ولی نعمت خیر

بر در بنشاندی و تو بر بام ویدی
صد کیسه درین راه بچیلست بریدی
صد لایه بگردیم ویکه رانشووی
وزیر سر خفته قباے نگشیدی
امروز به بینی پویدان حال سیدی
کز زخم اجل دام امل باز دیدی
امروز بدانی که کسان را بگریزی
خوش بنگر و خوش بر پر کز دام سیدی
و انجا بودت دیده که آنرا بگریزی
در تو خلد آن خار که کس را نخلیدی
این چشمه بستی و در آن چشمه خیزی
شیرے که ز پستان سینه دیو مکیدی

مستانه نگر نقل و شرابات افندی
گردان شده ساقی بمشافت افندی
خیز رقص و بهیایه و مراعات افندی
تاجان بر بهمت بمکافات افندی

بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی

چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید

بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی

بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی
بهر و جهان نیست و جودست و نیاید
چون درین دین تو کما فانی افندی

اندر زمین چپسی بے مس و آهنی زان سن آید ار چه تازه کنی جگر ای آب روغن که بگفتار آمدی	نریر فلک چه باشی بے ابر و انوری نل آب خضر خوبی و نه خوشتری تا آنچه در دل ست نگوئی چه بر خوری
---	--

وله

هر روز بباد و بیا سید کی پری گر عاشق نیایی مانند من نگار و یار فتنه حقیقت معروف جان نهم درش فاسدی دهمت تو صدافا سحتاج روستائی اگر پشت عالی از بر و بگر بگذر و یقاف عشق شو ای دل اگر دلی دل از یار در موز چون اسپ میگرنیزی و من بر تو ام سوار صد حیل گزراشی و صد شهر اگر شوی خاموش گر چه ببرد و در پی دریغ	بیرون کشد مرا که ز ما جان کجاری در تاجری که است چو با گرم مشتری در کابل چنان شوی از من که پری در میس کاسه می گنمت ز زهر بگری تو آب آشنایی اگر حبس جانوری بیشک و تر شین که ازین هر دو برتری و میسر اگر سری مکن آن سجده سری مگر ز ازان که بر تو بود کان بود خری قربان عید و خجسته الله اکبری لیکن مباح نیست که بر گل بگتری
--	---

وله

هر روز بباد و طبل بکار ماتی هر روز خوش بر آری از کسب و کار	ما خواهناک دولت بیدار ماتی ایراد کان و ماسبه و کار ماتی
---	--

این بیت را در کتاب...

زان چرخ چرخه...

و...

این بیت را در کتاب...

این بیت را در کتاب...

زینک در اندیشه جان بقادای
زینک در اندیشه جان بقادای
زینک در اندیشه جان بقادای
زینک در اندیشه جان بقادای

وله	در شد ابرم پسزد دیگر بختی باز رنگ و بوی بهار اسونتی چونک دیدی درم سودای عشق طه با س مشک را دریافتی تو اگر منکر شوی سویم چنان ای قبح چون خار من افروختی
وله	از آتش ناپید ادا رم دل بیایه شده و شکرش گویم کان گهرش گویم از فتنه کو فوغای آتش زده هر جا با اینهمه سلطانی آن پشت مسلمانی یکشاد جبردا نم گرفت دل و جانم من دوش زیوئے او فتم سو کوئے او آنجا دل و دلداری هم عالم اسرار در خلوت پاک او عیش و تماشا من باز خمش گرم تالطف شمع گویم

از تالش نو جانان
از تالش نو جانان
از تالش نو جانان
از تالش نو جانان

افشاده دل و جانم در فتنه طرا
افشاده دل و جانم در فتنه طرا
افشاده دل و جانم در فتنه طرا
افشاده دل و جانم در فتنه طرا

ایده سو سو فغان از روی طلبد آب
ایده سو سو فغان از روی طلبد آب
ایده سو سو فغان از روی طلبد آب
ایده سو سو فغان از روی طلبد آب

آن در کس با این در کس با این
آن در کس با این در کس با این
آن در کس با این در کس با این
آن در کس با این در کس با این

گر تو ما را بجائے صنما ترسانی
و بر بد شتام دلا رام تو تهدیدی
و بجنون مقطعی از لب لیلی آری
من که چون دیک بر آتش پیش شکلم
گرگ هجران پر کرد و مرانگ آورد
باده است و چه تلخی ویم بیم کنی
پاکبازند و مقام که در خیا جمع اند
چون خیالات لطیف اند نه خون اند نه گوشت
کاملان را که ترسانی از ادبار فلک

شمس تبریز نظر می کند از دور
ابلی گر تو بشعشع و میان ترسانی

هست در مو که با حلقه ربای عجبه
هست در صفت ماصف شگفتی از نظرش
این چه جانست که از عین سپر زده
هر که از ظلمت غم بر دل او بند بود
اینچه شمس است که خلق از نظرش محروم اند
از کجا تا یافت چنین ماه درین قالب ما

ساکت با خبری در دو دایه عجبه
گشت در دور جهان نور و ضیاء عجبه
تار به جان اسیران ز بلا س عجبه
یابد از دولت او بند کشای عجبه
تا چه ابرست بران ماه لقا س عجبه
تا ز جارت دل و فیت بجای عجبه

چون دل از غایت خرم شادمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان

و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان

و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان

و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان

و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان
و در آن روز که از این دنیا بمان

از پیش فلک نشین حق بخندیداری
 از بخت ناله دوزار عاشق داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری

جان گشتی تو بد آن طبعی ای قوت قلوب جان معنی ای شاه و اقیاب را سعادت آندل که از آن جهان بود اگر جان باشی تو این جهان را جان چرب زبان ز تست اما ای وصل تو آب زندگانی از دیده پیر من مشو که نوری من به صحت که مشرم و لیکن یک بره عاقل است ده گری هر روز پیر سیم که چونی این هر دو نشان پیر عالم است ناگفته حدیث بشنوی تو بے خواب تو واقعہ خالی خاموشش ثنا سوال کم کن	دل دید کس به آن روانی از لذت کون تو مکانی و سر عالم پیر را جوانی کردیش تو بار آن جهانی باقی بود این جهان نه فانی نبود با آن توانی تدبیر وصال با ودانی وز سینه جدا مشو که جانی پس راست شوم چو توستانی اما برید چو تو شبانی با اشکم و روست زعفرانی پشت چه نشان چه بے نشانی تنوشته سخن ورق بخوانی بے یاد سفینه با برانی کا بد ز سوال لن ترانی
---	--

وله

این شمع و چرخ شهر یاری	والله نجده که آن نواری
------------------------	------------------------

از بخت ناله دوزار عاشق داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری

از بخت ناله دوزار عاشق داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری

از بخت ناله دوزار عاشق داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری

از بخت ناله دوزار عاشق داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری
 از کسب و خوار شدن پند داری

چو با شب که هزاران نشانه دارد عشق
چو ابرو ساعت گریه چو کوه وقت تنگ
دل پاک از همه محنت درین رست چو خاک
چو بگذری تو ز دیوار خار و دین آبی
که شکایت حسن آنرا که بر دو خزان را
نه از شاخ بر نه قریب حاکم گل شد
حلاوت غم عشق را نداند عقل
برادر و پدرت جمله عاشقان آله اند
نمک شود چو در افتد حمار سنگ و گران
بکش عنان سخن را از کوکاب ملولان

کمینه اشک رخ زرد لاغری و نزاری
چو ابرو سجده کنان و چو خاک ابرو نزاری
ببلغ میوه و گل با نهرا چشمت ری
بمیوه دست نیاری سجد و شکریاری
شگفته کرد جهان را ز مهیب باد بهاری
نه از خار و غیلان رسد بدشت گزاری
که چو هست نذر و طوق جنگ گزاری
که جمله یار شده اند و سرشته اند زیاری
دوئی نماند در تن چه دشتی و چه صاری
تو تشنگان فلک بین بوقت حرف گزاری

وله

بر عقل و دلم را براق بجز معافی
بدان رفاق رسیدم که ماه چرخ ندیم
یکدم تو زمانه ده که عقل من بهر آید
و یک پیشتر آخواجه گوش به بنهم
غنایت ست ز خالق چنین غنیز کرامت
دے قراضه دین را بگیرد زیر زبان

مرا میرس که چون برد از آن طوط کزنی
بد آنجهان که جهان بهم جدا شود جهانی
نگویمیت صفت جان تو گوش در آجانی
که گوش دارد دیوار و سرهاست نهانی
ز راه گوش در آید چه اغماص عیانی
که تا بنقدیه بینی که در درون چه کانی

چو با شب که هزاران نشانه دارد عشق
چو ابرو ساعت گریه چو کوه وقت تنگ
دل پاک از همه محنت درین رست چو خاک
چو بگذری تو ز دیوار خار و دین آبی
که شکایت حسن آنرا که بر دو خزان را
نه از شاخ بر نه قریب حاکم گل شد
حلاوت غم عشق را نداند عقل
برادر و پدرت جمله عاشقان آله اند
نمک شود چو در افتد حمار سنگ و گران
بکش عنان سخن را از کوکاب ملولان

چو با شب که هزاران نشانه دارد عشق
چو ابرو ساعت گریه چو کوه وقت تنگ
دل پاک از همه محنت درین رست چو خاک
چو بگذری تو ز دیوار خار و دین آبی
که شکایت حسن آنرا که بر دو خزان را
نه از شاخ بر نه قریب حاکم گل شد
حلاوت غم عشق را نداند عقل
برادر و پدرت جمله عاشقان آله اند
نمک شود چو در افتد حمار سنگ و گران
بکش عنان سخن را از کوکاب ملولان

بیت

چو با شب که هزاران نشانه دارد عشق
چو ابرو ساعت گریه چو کوه وقت تنگ
دل پاک از همه محنت درین رست چو خاک
چو بگذری تو ز دیوار خار و دین آبی
که شکایت حسن آنرا که بر دو خزان را
نه از شاخ بر نه قریب حاکم گل شد
حلاوت غم عشق را نداند عقل
برادر و پدرت جمله عاشقان آله اند
نمک شود چو در افتد حمار سنگ و گران
بکش عنان سخن را از کوکاب ملولان

چو با شب که هزاران نشانه دارد عشق
چو ابرو ساعت گریه چو کوه وقت تنگ
دل پاک از همه محنت درین رست چو خاک
چو بگذری تو ز دیوار خار و دین آبی
که شکایت حسن آنرا که بر دو خزان را
نه از شاخ بر نه قریب حاکم گل شد
حلاوت غم عشق را نداند عقل
برادر و پدرت جمله عاشقان آله اند
نمک شود چو در افتد حمار سنگ و گران
بکش عنان سخن را از کوکاب ملولان

جز کج عدم نیاسائی
 جست خرقه چنبرین زخمی
 کفن از خلعت فنا خوشتر
 کی بود کز وجود باز رگم
 کی بود کز تنفس بدون پیرد
 بخورد او غریب چاشت خور
 چون دل و چشم معده نور بود
 بل هم احیا و عند رهم
 اهوے مشک ناز من برده
 جان بر نفس هاست پاک رود
 مشقت گندم که اندرین دامن است
 باغ دنیا که تازه می گردد
 خاکیان را که هوش می بخشد
 گز نکرده نثار دانش و هوش
 خاک خفته نداشت هشیار
 رگ و پی را بنود زیبائی
 جانب خرمین کرم بگریزند

که در انجا عجیب سرکار
 اینچنین در سر و دستار
 کور ازین خانه به بسیار
 بر پریم در عدم چو بسیار
 مرغ جانم بسوی طراره
 یکشاید عجیب منقار
 آن غذا باشد اصل انوار
 بخورند بر زقون در اسرار
 تا که از دام چرخ مکار
 در جهان که نیست پیکار
 هست آزاد و زانبار
 بیشک آلبش بود و جبار
 بادشاه عظیم جبار
 کی بپای در زمانه هشیار
 شاه کردش ز لطف بیدار
 پرده اشش و احسن ستار
 منکر اندر دکان و انبار

باز این شصت و یک بیت در باب کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال

و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال

و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال

و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال
 و در بیان کمال و جلال و در بیان کمال و جلال

گفت با دوست کرد و دیوانه است
۲۴۴

در این کتاب که در این روزگار
بسیار از این کتابهاست
و این کتابها را در این روزگار
بسیار از این کتابهاست
و این کتابها را در این روزگار
بسیار از این کتابهاست

دشمن عیب جو بسیارست ماهی جان من که بیجانست یار گلزنک حاضرست و قریب چون رضای تو در غم دل است یار لا حول گیسو را چشم خوک دنیا است میدان خامان صنوبران سخن نهان دام یارک ترش رو ناید کار همراه بیوفای لنگ من نمش کرم از حرفت کزین	دوسته غمگسار با سیت بر لب جو یبار با سیت در و لم خار خار با سیت و ده چه باشد هزار با سیت یار ما گلزار با سیت آهوس جان شکار با سیت گوشش را گوشوار با سیت یار شیرین عذار با سیت همسره راهوار با سیت خاک زان دیار با سیت
---	--

چند اندر میان خو غالی خلوتی را طیف سودا هست بهترین ست در پناه خدا گر نخواهی که بر تو بخشاید نبود خلوت آنکه در وحدت خویشتن گم کنی و ابلهی ست	خوس کن پاره به تنهائی رو به پر سمش که در چه سودائی خوشش خشی و خوشش بیایائی بر همه بندگانش بخشائی از خیالات باد پیسائی اندر آید بکار فرمائی
--	---

در این کتاب که در این روزگار
بسیار از این کتابهاست
و این کتابها را در این روزگار
بسیار از این کتابهاست
و این کتابها را در این روزگار
بسیار از این کتابهاست

در این کتاب که در این روزگار
بسیار از این کتابهاست
و این کتابها را در این روزگار
بسیار از این کتابهاست
و این کتابها را در این روزگار
بسیار از این کتابهاست

در این کتاب که در این روزگار
بسیار از این کتابهاست
و این کتابها را در این روزگار
بسیار از این کتابهاست
و این کتابها را در این روزگار
بسیار از این کتابهاست

خارشش در خورشید بزم دوش دمانم خوان مفر
 قسده یسا بوسه افندی کوی خورشید افندی بمان
 کلاش بزم بزم بزم بزم بزم بزم بزم بزم

زبان آند و پسدانی
 زبانشان هر چه که ناید بادت
 از میان فرات خوشش بخت
 جان فرات خوشش بخت
 این چنین است بدین ارزانی
 بازده خاک دیدن قیمت خویش

زبان آند و پسدانی

در آب انکار چون مدهوی تاشش بیاید فرعون ملعون در آب قصدان مدهوی فرعون اکنون نشناسد اورا در میر آب زان آب جاری در خانه موسی در خوف جان بود هر چیز زنده از آب باشد نو آب آبی تو تاب تابی قارون نعمت طماع گردد گوینده خواهد جوینده یابد خاموشش گرم لیکن روانم	این جان مارا چون مار مائی بے آن عوانان اندر و غائی از خون رسته ورنه تو آئی کز راه آب او گشت انتقائی داد و دهش را دانهم نهائی از آب بودش امن بقائی کاب سبت مارا نقل سمانی آب از تو یابد لطفت و رمانی و رخبشش تو گوی سرگدائی ناموس آرد جان را جدائی در اندرون گشت سست ثانی
---	--

وله

چند دویدم موسی افندی در شد تارسی ره بتواری شادی جانها ذوق و بهانه سخن گلستان شدتستان فاج مشکل رهبر نرسند	شکر که دیدم روس افندی رهبر باشد یوس افندی اصل مکه ناکوس افندی شربت حیوان جوس افندی ساسله دل موس افندی
--	---

زبان آند و پسدانی
 زبانشان هر چه که ناید بادت
 از میان فرات خوشش بخت
 جان فرات خوشش بخت
 این چنین است بدین ارزانی
 بازده خاک دیدن قیمت خویش

زبان آند و پسدانی
 زبانشان هر چه که ناید بادت
 از میان فرات خوشش بخت
 جان فرات خوشش بخت
 این چنین است بدین ارزانی
 بازده خاک دیدن قیمت خویش

ساکنان رازچه در قفس آری
توجه اتوبه مردم مشکفی
همه دله ساچودر اندیشه تست

نشانت که جوید که تو به نشانی
چه صورت کنیست که صورت نند
روز آسوسه پدیده چه شود غلغله است
ز بد سر بلالی ز شمس خیالی
گنزار و بجوئے و غم زین به و سیر
ندانی که کار است به نر آسان است
کمانها سے مرغ پیشتر ز به دین و دین
چه سان غم آرد و روشن کردن
خاک آن زمانه کی اقی تو پاشی
ز سرگیه و این دل عروج منازل
خاک آن زمانه کی که هر فرد از ما
سگرائی خاند در الوقت و موری
کف و اندر آید اکلان خاش

ز آدمی و ملک و دیو و پری
 تو چو را بر ده خلق ان پری
 تو نگونی بجه اندیشه دری

مکانست که گوید که توبه مکانی
که لبست است صورت بجز معانی
که دنیا از اینجا است یک از معانی
رسد تا نماز حقانق نهانی
که هر چیز را کشش بجوئی توانی
رسن زود آنسو چو آنسو برانی
بدانند که تو حاضر سر هر گمانی
که توان نوشته عرض را بخوانی
بریزی بما بر قدمای جانانی
ز سر گیرد این دل مزاج جوانی
برقص اندر آید که ربی ستانی
نگیرد چو سر مست از حر گرانانی
چنانکه تو ناحق در آن خیره مانی

از چه در قفس آری بیه مردم شکنی ما چو در اندیشه است	ولم	را آدمی و ملک و دیو و پری تو چرا پرده خلقان پری تو نگویی بچه اندیشه درسی
که چو بد که توبه نشانی که نیست که صورت ننید همه چو شه شکر است	ولم	مکانست که گوید که توبه مکانی که لبست است صورت بجز معانی که دنیا از اینجا است یک او غانی

وَلَمْ يَكُنْ مِنْ السَّاجِدِينَ

کشف و انوار آینه دلبران خاص
چنانکه تو ناحق دران خیره مانی

همان چون تو هم مستی زینده داری
که هم فوق مانی و هم درمادی

سگ بر سر یری بیتاج و بی بار
سگ بجو بهن دم رسد زالی

فغان نبستی و لهج طوطی
فهر اسب سیدی دیوانه جوانی

زینت

۲۵۸
منام محمد شش از حق مدد بود
کشته از زمین خون ز بیم خدای
ز خرقان بسطام بویافت عادت
که مشغوم شد بعد صد سال جانی
نیز بوسه حق از دامن خواجش
نخ چون بچونی یقین محرم آتی
ذوقه ست این بس بر خاک پاره
که بر خاک از بر آس و این دارا کن
بخت و نیت باز آس و این دارا کن
که شکر حق به پیش است زینست
که شکر حق به پیش است زینست
یقین است بر قرص نور شمع
دست به در بر شمع
کیا شش میخواند

ز غیرت میدیدم همه سایه از ما
 اگر مبدل ما دود قفل باشد
 در آرد دل ما که روشن چراغی
 اگر لشکر ظلمت آرد سیاهی
 شدم در گاستان و با گل بگفتم
 مرا گفت تو کن تو خود بهر شناسی
 چه محبون نیاید بواجبی لیلی
 بگفتند لیلی بهر دست دی شب
 ز بس تلخ کام بدید زید جام
 همه کوفت سر را بهر سنگ بهر در
 درازست این قصه تو خود بدانی
 چو با خویش آمد پیر سید محبون
 وزان استخائے بکردند آن قوم
 بگفتند شب بود و تاریک و کشم
 و یا بود بسیار گورست اینجا
 نه اگر محبون قلا و زردارم
 چو یعقوب و نعم مراد بے یوسف

کے آن نشان ست زان بکریانی
چراغ ضمیر ست در سیمت روشن
ز حد گوریو که در مجنون دغائی
که در یوشناسی بدش دستگای
پیاورد و پوشش سوس

مکتبہ

بزمِ بوسہ اور الفتاد
 ہواں بوسہ بخش جان زندہ کر دے
 فتنے سے بچنے کی دیکھ بھال
 بلبلی رسیں دیکھ بھال
 گران شہزادین و سبکدوش
 شمارا ہوا اسے خدا سے
 خد اگر ادا دے دے
 گر دیکھ بھال
 بزمِ بوسہ

۱۰
 از این معنی نیست در وقت نشستی
 و لم
 و در وقت نشستی

۲۵۱
خود چو زنده خاک کنون لاغری نشد
زین آینه شمع بخت بدست
در دهر بهر کس ازین خست
و در بهر کس ازین خست
است گویو تا چو کار و دادی بوی
و کار و دادی بوی
چون جوانی گوید
چون جوانی گوید
ازین آینه شمع بخت بدست
ازین آینه شمع بخت بدست

خشم مرو خواجہ پشیمان شوی
تیرہ مشو خیرہ مشو زین چمن
گر یکبشی روز خرابات شر
گر تو ز خورشید اسد سرکشی
روے بجنک آورد در صف شیر
کم خور ازین پاچه کاوای ملک
کافر نفست چو زیون تو شد
روے مکن ترش ز تلخی یار
دست و دبان را چو بشتونی بحد
ای دل یک لحظه تو دیوانه
گاه بدزدی ره توران زنی
که بنهاوند و حجاز و عراق
بو قلمونی چه شود گر چو عقل
ورنگنی اینمه خاموش باش

جمع نشین ورنه پریشان شوی
ورنه چو چندان سوخته ویران شوی
بارکش غول بیابان شوی
بفسنری ویرت زیستان شوی
ورنه چو گربه تودرانسان شوی
خورجوری خود خورشیدان شوی
گر همه کفری همه ایمان شوی
تاز عنایت گل خشک ان شوی
صاحب و هم کاسه سلطان شوی
یا زوم خواجه دیوان شوی
گه بروی شجنه ایران شوی
مطرب آن شاه خراسان شوی
یک صفت و یکسول و یکسان شوی
تا بنموشی همگی جان شوی

پر بکشا دی کججائے پری
رفتن تو نیست چنین سرسری

ایم رخ تو غیرت حور و پری
هین کردی یار ده انگه برو

زمین
 چون نشووی سیر
 چون تو ای سیر
 سیر تو بر زمین
 تا که چرخ
 نشسته باشد
 در زمین

سلام علیکم ای دستان درین صحرای بیابانی
چنین تنها چه میکردی درین صحرای بیابانی
ز سلاطین زینا و کبریا که هر کور و سلاطین
از گویا چه میگفتی درین صحرای بیابانی
ز سلاطین و زینا و کبریا که هر کور و سلاطین
از گویا چه میگفتی درین صحرای بیابانی

[illegible]

تونس

تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه
تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه

وله

تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه
تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه

کست تو در شک خانه شکر گیر و به پیمان
در شک ما و گل کشتی و در دلمه طمع گشتی
تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه
پیاپی و پیمانه ای بد و طمع و بد شادی
بیا ام علیک آن ساعت بهانه چیست از خواب
که یا قوتی و معرانی و آرام دل و جانی
خوش باشم بدان شکر که بدی مان خوشی

وله

بدین هر کاس ده سال چه داند بود خیریندی
نباشد المایق از حسنت که برگردی زیوریندی
هر استانه چه گفتم که بار خورشید و دلیندی
که گیر آن جام را از من که رویایی تو بهمندی
توئی در یاسه و ریاد دل که ساقی خداوندی
که بستان و گلستانی و کان شهدی و قندی
بگفتاسن و هم پندت اگر تو قابل پندی

چه افسردی درین گوشه چار برهم نمیکردی
چو آمد موسی عمران چو از آل فرعون
چو بامین عهد برستی زیستی عهد شکستی
سیان خاک چون موشان بهر طبع و طبع شکستی
چرا چون حلقه بر دایره ای بانگ و آواز
چگونه بسته بکشاید که دشمن دار مفتاحی
سرانگه سر بود ای جان که خاک سپا او باشی
تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه
کوه تان و گل و ریحان و زود چیز از شک تو

مرا تو از شمعوسی که جز بر خشم نمیکردی
چو آمد عیسی مریم چو از خشم نمیکردی
چو قول و عهد جانیا زان چو محکم نمیکردی
چو امانت سلطانان برین طارم نمیکردی
چو در حلقه و دایره دم محرم نمیکردی
چگونه خسته بدگرد و چو بر هم نمیکردی
ز عشق رهتیش از سر هر چه بر خشم نمیکردی
چو از چوچون مهر تابان بدینا لم نمیکردی
دو چشمه داری و مهره چو از خشم نمیکردی

تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه
تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه

تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه
تو شایان که در وقت بیگانه و بیگانه

دلایا خویش ای آفرینان قند و یادی
که از لعل او محرم گشته از چشم او سحر
نه عالم ماند و نه آدم نه بختی نه قهر
اگر عقل این عالم از آن صیقل یابد

وله

بیکوید پیاوردی که من با غم زینوری
که تا دوست عسل گرد که تا دوست شود زوری
که تا دوست عسل گرد که تا دوست شود زوری
که تا دوست عسل گرد که تا دوست شود زوری

رسته استاد فرزانه رسته خورشید تانی
همه شایان چو سترنگان علامند و تو سلطانی
چنان گرد که از عشقش خنجر و صریشانی
ازیرا قند پیوندی از میرا زهر حشرانی
که حلوا سخت شیرین است و حلواش نهانی

رسته حسن خدایان چیران و شمع شایان
رسته پرخش آن رنگان چو شادی و رنگان
بهر چیز که آسانی ز تو آن چیز جان گردد
یکه نیل جهان خندان و گرنه جان گریان
دیوان عشق میخندد و چشمش شوق میگرد

مروج کن دل و جان را دل و جان پریشان را
یکم روشن و انت را بنور ذات سبحانی

وله

بگو ناگرد و لاعار که مردن به زبدا می
قبار رنگ داد از خون زنگ است و عای
که چیدش هست کیوانی و دیش هست بهر
بگفتش بستگی سنگ تو به بین یاده آشای
که دارم از خبرهای تو در تاریخ ایامی
کند آزادستان را تو چون باریت آن ای
بگفت از عارف یار چه چاره زنده بچامی
چو من محمود لاراحم از ودان این دلارامی
که آن سایه است و آن خورشید آن است و آن سایه

بیاگر ز شیران را اگر نیانی بود خامی
چو حله سبز پوشیدند عمامه باغ آمد گل
لباس لال تا در تر که اسود دارد و احمر
زبان بکشاده بلبل بین لقیچه کای و بین بسته
چو البش و ادغنیچه تو ز پاس و سر خیرداری
چو البش داد بلبل ہی اگر تو شاد و لب پس
بگفت من خبر دارم که من پیغام بر یارم
بگفتش بشناسم ارم که من پیغام بر یارم
نه آن مستی چو مستی باز آن شمشل آن شمشا

دیوان

درک بختی تو با گردن چو چرخ نیست
که از غلبلستان کوکب از رخسار زنده
که از غلبلستان کوکب از رخسار زنده
که از غلبلستان کوکب از رخسار زنده

بگو ناگرد و لاعار که مردن به زبدا می
قبار رنگ داد از خون زنگ است و عای
که چیدش هست کیوانی و دیش هست بهر
بگفتش بستگی سنگ تو به بین یاده آشای
که دارم از خبرهای تو در تاریخ ایامی
کند آزادستان را تو چون باریت آن ای
بگفت از عارف یار چه چاره زنده بچامی
چو من محمود لاراحم از ودان این دلارامی
که آن سایه است و آن خورشید آن است و آن سایه

چون که از اندر چاه نفسی را چیدانی
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی

ازین کاک و ازین فنی شوی آزادوتنی و گردنبد جان مانی چو آید یار روحانی و مایه شوق از خار کند چشمه روان بار و در نیر خن در دل کند هر یک مرالانه چون تازی بگویم خوش بگویم پایی گوی تا دم از تو اعراض دلی انعام عام او غلامان داد او روحی غلامان گزیندی غلام روشن خوشی غلام بندیش بوسی شب این روز آن باشد صال آن اقوان گرت نبود شب نوبت مبر کندم ازین بلبلون چون قشعر خن گفتم بگو ای لغز مغزش را	سهر ملک دگر افتد ترا اندیشه وزاری ترا گوید که یاری کن ندانی کوش یاری تو زین جوع البقر بارش کن زین پیش بقاری که اول من برون آیم خمش با هم ز بسیاری مگر بد خدتی کردم که رخ سوک دگر آری بهر پانچ گله دار دکه تا نبود کسی عاری بتور و سئنه نمایند از نیکی و بدکاری گم این را گم آنرا بد فرمان لاری قبح در روز میگردد بصبحتهای بهاری که تنها نیست از بهر تو این تند آسیا جری که بجز و کان بیاموزد در افشالی و زیاری
---	--

وله

تو نقش نقشبندان را چه دانی تو خود می نشنوی باک دهل را هنوز از صورت کفرت خبر نیست هنوزش در قدم خاست نبش درخت سبز و اند قدرباران	تو شکل پیکر جان را چه دانی رموز سیر سلطان را چه دانی حقایقهای ایمان را چه دانی تو اشکال گلستان را چه دانی تو خشکی قند در باران را چه دانی
--	---

مرکز نیست روحانی نگار
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی

سپاد ایچ دل را از چنین عشق
 فرار است او فرار است او فرار است
 گشت این کوه پیکار نفسم
 غبار است او غبار است او غبار است
 غبار است او غبار است او غبار است
 غبار است او غبار است او غبار است

خدا یا چشم بیدار کامشب بار مانی
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی
 و از کف دست بیاورد از آن را چیدانی

خداوند جان و دل دوست من
 که تو را ندانم که چه روزی
 به تو برآید و چه روزی
 از تو جدا شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی

که تو را ندانم که چه روزی
 به تو برآید و چه روزی
 از تو جدا شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی

گزیدم آتش پنهان و پنهان هزاران باب در عالم بگفتم بسوزد که دلم که خام گردد مرا آن مه کی شکست نمودست منم غرقه جگر بیکر اسل بهشت اندر رهش کمتر مقام جهان جمله نور صاف می بین	کز داند رخم پیداست تاس عشق و هیچ نشنیدم جواب بهمانند دلم نبود که با س که سید من نه بیند آن کجواب که ز نور از کفش گیر و لباس خرد پیش درش کمتر حجاب که ماهی می و رخشد اندر آب
---	---

اگر با شمس تبریزی نشینی
 از آن مهر تو تا بد ما بهتساب

که راکش بود خلق خدای بر وز سنج نوبت بر در او اگر افتد بگوشت صوت آن کوس زمین خود که تواند بند کردن عقابت گزیند و آن بر تو باشد در آن منزل چه طاعت پاک دارد سماع عشق او ناگاه آید نیاز و راستی کردند مای	از و یابند جانها رهنمای همی گویند کوس کبر پائی ز کبر و از حسد یا بد رپائی مرا اندر اکش بود روح سماعی چه غم گر تو بطاعت کمتر آئی که جان نبشت کند از دلیرائی ترا بر باند از جان هوای جنانست را که کردی با دغائی
---	--

که تو را ندانم که چه روزی
 به تو برآید و چه روزی
 از تو جدا شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی

از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی
 از تو دور شوم و چه روزی

بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب
بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب

بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب
بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب

مرد زنده بود من شود زنده و دوتی	گفت که این یکم ای تو حیات هر قسم
گفت چون غیاث توم تو یقین نهی	هست ترا بسیاران لطاف و کرم جانان
هست تالیف حادثی هر طرف و سلیقه	هر مثال گفتم این بهر نشانه هر حزمین

شرح که این زبان بودی خطر زبان بود	هم تو گوشت شفاف اندک موبه
-----------------------------------	---------------------------

خواجگ اگر تو چو ما بخود و شوخ و مستی	طوق زحل شکسته فوق فلک شکسته
کو غم کس کشیدنی بادم کس شنیدنی	بازد و سیم جدیدی گرتو فنا پرستی
بر گیرم به نیم شب با شه غیب خوش تعب	جام طلا و طرب از کف او بدستی
ای تو بد و حیات را از جهت زکات	طرح دلریات را بر دل خود بسته
عاشق است از کجا شرم شکست از کجا	شک و دلیر بودنی کرد و ابسته
گر ز شراب و ننگی کردی نام و ننگی	ور تو دلاور آگهی تو زبون بسته
پار رسیدست مادا و قدح بدست ما	گر و دهی بدست تو شاد و خوشی کرد
گرفتیش بیدستی از تن خود رسید	ور کف جان بخش او از کف خود بسته

بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب
بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب

بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب
بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب

بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب
بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است و در این کتاب

دیده ام آفتاب را نیست در اینست و در اینست
بشماره و خطاب را ساخته ست و بوی
ایم که ز غمت جان باز آید که دست
دیده ام آفتاب را نیست در اینست و در اینست
بشماره و خطاب را ساخته ست و بوی

وله

دوستان خیال مست تو آمد و جام بر کف دست
گفتم ترسم از خورم شرم بر دامن کنی
وان شهر نشان را جلوه دی نشان کنی
گفتم ترسم از خورم شرم بر دامن کنی
وان شهر نشان را جلوه دی نشان کنی

گشتم جمله شهر را نیست شکر مگر ترا
گره بیکه گران دمی که به به راگان بی

بالتو مگر چون کنم که تو شکر گران دمی
یک نفس چنین بری یک نفس چنان بی

سفر دو سه چرخ از تبریز مسوین
زنده شود دل تهرگر بقدر قران دمی

جان نقد عاشقان خورشید است شامی
از عشق هر خوشم آتش عشق مفرشم
از چرخ تازمین سلسله است آیین
جمله رو کشتورت حلقه مار کرده است
عشق خوشی ست ای سپردانی اگر زاید است
عشق میسر چون بود عشق یکدیگر بود
راه تو چون فنا بود چشم ترا کجا بود
یک نفس خوش کن یک نفس خوش کن
عشق پرست ای سپردار بهشت مالمی
پایه بنه در آتش چندانین مالمی
سلسله را بکیر اگر در ره خود محقق
پایه منه در و اگر در فن خود مدقق
رو که بجان عاشقان صاف و لطیف صافی
سلسله را زبون بود لای بطریق احمق
طاقت تو کرا بود کاش بحر مطلق
تو که نطق خامشی در خمشی تو ناطق

وله

کعبه طواف میکند بر سر کوه یک بته
جمله ملائکه این جمله ملوک این زمین
اصل نزار بجز و کف گوهر خاک لاصد
اوست بهشت و نور خود آیت عیش و سرور
اینچیت ست انجید این چه بلا و آفتی
سجده کنان که ای ملک بهر خدا کرتی
زان سو شرق و غرب روخت بلند بهت
در غلبات طوف خود و چه عظیم آیت

دیوان

دوستان خیال مست تو آمد و جام بر کف دست
گفتم ترسم از خورم شرم بر دامن کنی
وان شهر نشان را جلوه دی نشان کنی
گفتم ترسم از خورم شرم بر دامن کنی
وان شهر نشان را جلوه دی نشان کنی

دوستان خیال مست تو آمد و جام بر کف دست
گفتم ترسم از خورم شرم بر دامن کنی
وان شهر نشان را جلوه دی نشان کنی
گفتم ترسم از خورم شرم بر دامن کنی
وان شهر نشان را جلوه دی نشان کنی

وله

کعبه

هر پایه که در جهان گشت ندیکم تر
 هر شهره و هر ربه کان برسد با بله
 چون شکار سیت عسکر کان برسد بجا
 گر قمر است و گر فلک و رشک است و رشک
 آنچه بداد عام را خلعت خاص نبود آن
 مجلس خاص بایدم گر چه بود سوسه عدم
 لاف سیج مینوی بول خزان چه سیم کنی
 گر ندیده مطاع ز راهل وجود بول خر
 قیمت خویش خود کند مرد چو جوهری بود
 زر تو بریز بر گهر چو نیک بماند زیر زر
 ما گری و آنچه آن مثل زر در امتحان
 شوت خوان بپای نیک شوت فوج بپای کوه
 هست نواست متری هست هوا سردی
 عشق و نیاز و بندگی هست نشان بنگلی
 آجیات جستی جامه در آب شستنی
 در نظر معاشقه در طرب معاشقه
 تیز مرو بکش عنان بگر سوسه آسمان

می برد از ان دلم چون دل تو بدتر
 نیست به پیش متهم زان طبله و قهر
 زان بخور و شکر لب زود بد بجا کر
 کار همه است مشترک از قبل و لا و
 گوشت جیفه با سکان میخور و غنچه
 شربت عام کو خورم گر چه بود ز کونتر
 با حدیثی میکنی خوچر و ان کافر
 جان خزان دهر از و بند جز آخر
 شاد نشد شجنگی با سیج قباد و سنج
 بر بنجید بر زمین آن رشکست و ابر
 بر سر زر بر آدلا اگر تونه محقر
 با سگ و خوک مشترک با خرد و برابری
 همت شاه منجری قیس که پیامبر
 در طلب تجلی و نظر و منظر
 بر در دل شستنی تا که کشاید در
 فرد بود مسا بقه بر دل هر نظری
 در رنگ و پوسه اختران بنگر چون مسخر

این شاعر شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران

این شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران

این شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران
 این شاعران عالم و این شاعران

گفتار این شاعران و این شاعران
 گفتار این شاعران و این شاعران
 گفتار این شاعران و این شاعران
 گفتار این شاعران و این شاعران

بخراش دست خوبان که تو یوسف گدایی
 بصفت اندر آتے تہا کہ سفند یار وقتی
 بستان ز دیو خاتم کہ توئی بجان سلیمان
 چو خلیل رود آتش کہ تو خالصی دلکش
 بگسل رہے اصولان مشن و فریب غولان
 تو کہ نور لایزال ز درونہ باجمالی
 تو ہون نہ پیدی ز جمال خود چہ دیدی
 چو تو لعل کان ندارد چو تو جان جان ندارد
 تو چنین مران دریغے تو مہی ز بر مینے
 چو تو تیغ ذوالفقاری تن تو غلاف چوین
 تو چو باز پائے بستہ تن تو چو کندہ بر پا
 چہ خوش است نہ خالص کہ تالش انداید
 مگر نہ ای سرا و تو شعلہ ہائے آذر
 بخدا ترا نسوزد رخ تو چو گل فروزد
 تو ز خاک سر برآورد کہ دخت بس ملتزم
 ز غلاف خود بروں آگہ تو تیغ آبداری
 شکری شکر نشانی تو کہ نقد نوش قندی

چو سیح دم فرو دم کہ تو نیز از ان ہوائی
 در خیبر بست بر کن کہ علی مرتضائی
 بشکن سپاہ اختر کہ تو آفتاب رائی
 چو خضر ز آب حیوان کہ تو جوہر لبتائی
 کہ تو آن شریف اصلی کہ تو از بندہ جانی
 تو ز فیض ذوالجلالی تو زیر تو خدائی
 سحرے چو آفتابے ز درون خود بر آئی
 کہ جہان کاہشست است این تو روح جانفرائی
 بدران تو میخ تن را کہ تو تیغ بادشائی
 اگر آن غلاف بشکست تو شکستہ دل چائی
 تو بچنگ خویش باید کہ گرہ ز پاکشائی
 بکند درون آتش گہر و ہنس رخائی
 ز بیا سے امتحان را چہ شود اگر در آئی
 کہ خلیل زادہ تو ز قدیم و آشنائی
 تو سپر یکوہ وحدت کہ شریف ترہائی
 ز کینگان بروں آگہ تو نقد بس وائی
 بنواز پائے دولت کہ غلیم خوش نوائی

چو شمشاد ایجان خجرت نظر کن جی
 بخت از تو گدوان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی

دل اگر خجرت از خود خجرت
 بخت از تو گدوان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی

چو شمشاد ایجان خجرت نظر کن جی
 بخت از تو گدوان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی

چو شمشاد ایجان خجرت نظر کن جی
 بخت از تو گدوان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی

چو شمشاد ایجان خجرت نظر کن جی
 بخت از تو گدوان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی
 بچان چو ایجان کہ تو بچ زبانشانی

خیزان کنی بیکر و بیکر
و بیکر و بیکر و بیکر

از دود چون گذشتی خود عین نور گشتی از رو که دست قرص که شکستی بشکستی ازیرا و سدر سکندر او ملکش شد که مہیا از نیش تا شریا و قے لطیف و خرم بیرون ز شک از خم	جان شمع و تن چو شمع دل آب و تن چو بر نیست در بسته بر پستاه و فرو ز فرشته و پری او پس بند با کشود از قهر سخت و ریاد و رقا بود در عشق گشته محرم با شاه که بسود
---	--

تبریز شمس و نی گریه و اسبینی
از دیده یقین صد عیب و انمودی

چه جمال جانفزائی که میان جان بانی چو بدل تو راه یابی چو هزاره بیتابی غم عشق تو پیاده شد قلعه با کشاده همه رنگ را شکسته همه دست بسته تو چراغ طور سینا تو حقیق اعل و دنیا ز فرشته تو فرونی ز قیاس سابر و نی بدل من آفراند که خیال تو در آمد تو در آن دولاب چه داری که فکند تغییر تو بدل لطیف خنده همه را بکرده بند چو زلف تست طوقم ز شراب تست شوقم	تو بجان همه نمائی تو چنین شکر چائی تو چه آتشی چه آبی تو چنین مسحر چائی ز تو صد سپه فتاده تو چنین خطر چائی ز تو چنین ورم خسته تو چنین شهر چائی بجز از تو جان بهینا تو چنین طغر چائی بد چشم مست خونی تو چنین سحر چائی دو جهان هم بآمد تو چنین تهر چائی بجهان عیش زاری تو چنین اثر چائی ز دم تو مرده زنده تو چنین سحر چائی بنگر که در چه دو قم تو چنین نظر چائی
---	---

بازان شکار دل را که تو از بیرون زدی
بگشت شب و روز تو بگشتی و بگشتی
بدرمان صاف و زانو با پایم کرده ای
بازان شکار دل را که تو از بیرون زدی
بگشت شب و روز تو بگشتی و بگشتی
بدرمان صاف و زانو با پایم کرده ای

بازان شکار دل را که تو از بیرون زدی
بگشت شب و روز تو بگشتی و بگشتی
بدرمان صاف و زانو با پایم کرده ای
بازان شکار دل را که تو از بیرون زدی
بگشت شب و روز تو بگشتی و بگشتی
بدرمان صاف و زانو با پایم کرده ای

بالا ترک بر آید آن ایوان بند و دربان
که هر بود بیلا لاس پیر بود بهر
بچون گداس هم در بر بار دهنی
سفرات آن چنانست چون ستار دهنی
میکان ز غلام زوزنیش و فود پارس
میکوینت که چون بر گزنی
باقی سبک و سستی و سوزن
امشب خراب و سستی و سوزن
خمن و سستینه بار از سوزن
سختینه و خم شکسته پیر از سوزن
کز رفیق در حقیقت خود است شکسته را تو بسنی
ای نهشتند پنهان اندر درون هر جان

که چراغ در دباشت شمع آب پاسبانان نگذار کاهلی را بدستاره شب روی کن دوست ز عوسکانه بدو ره ستوران سگ خشم و سپهر شربت چو بود به پیش شیشه نه در قطره آب بود و نه سفینه چو نوست چو خدا بود پناهست چه خطر بود را هست چه نکو طریق باشد که حق رفیق باشد تو بگو که از خانه چه بر می آید نشانی تو اگر روی و گرنه برود سعادت تو چو غلام قسمت دولت بکنند هزار خدمت تو نجیب خوش که بخت زیرای تو خنید بفلک بر آچو عیسی آرنی بگو چو موسی خمش ایدل و چه چاره سر خم اگر گیرم	بدی چراغ نشان را تو چراغ نشانی ز زمین شان چه ترسی که سوار آسمانی چه بری ز شیر شتر زه سگ لنگ کاهلی که به پیشینه حقائق بدو وصف عیانی بمیان معجلمو فان چپ و دست میدانی بفلک رسد کلاهست که سر همه سرانی ره و دشت بجز گرد و چوبهشت هادی که پس ست مهر و مهر را رخ خطاب از غانی همه کار خوب گرد و بسکون مهربانی که ندارد از تو چاره و گرش زهر برانی تو بگیر سنگ در کف که شود عقیق کافی چو بود بزرگ خلعت ز خدات لعل تانی تن خنوب بر شگافه چو بچو شد آن معانی
--	--

چون تو امام عشقی تکبیر کن رستی تعجیل می نمودی موقوف وقت بودی بر بوس قبله حق صد کعبه می تراشی	دوست خود بر افشان بزار شورش وقت نماز آمد بر چه چه انشستی بر بوس روی مقصود صد مرتبه پستی
--	---

دارای هزار صورت است شکسته را تو بسنی
صد حلقه را کشودی اگر حلقه را بودی
صد جان و دل بدادی اگر سینه بختی
دیوانه گشته ام من هر چه از جنون بگویم
در نه خویش میکنم اسرار گوشتش بپوشی

ما را بهوش بکین از زیر یکایک
که در دوزخ پیش پای کسی که تقصیر شدی
که بر دوزخ است و بکین ناخاندوست و بکین
که بر دوزخ است و بکین ناخاندوست و بکین

بچون گداس هم در بر بار دهنی
سفرات آن چنانست چون ستار دهنی
میکان ز غلام زوزنیش و فود پارس
میکوینت که چون بر گزنی
باقی سبک و سستی و سوزن
امشب خراب و سستی و سوزن
خمن و سستینه بار از سوزن
سختینه و خم شکسته پیر از سوزن
کز رفیق در حقیقت خود است شکسته را تو بسنی
ای نهشتند پنهان اندر درون هر جان

چو تو فارغی ز گندم چه کنی در آسیای
بسر خرم آید آن خیز که در یود صفای
که خوش است بجز آنرا که بداند آشنای
هله حوض در نیایی که نذار و اوقصای

هله بگذری برادر حجاب چرخ اخضر
که همیشه درو باشد نبشت در تهر خم
بجناب بحر صافی برویم همچو سیلی
توز جنس ماهیانی سوے بجز مار وانی

تو جو شش حص اول همه عاری ست عارض
تو بدار ازین عوارض خود را طبع و فاض

باتو عتاب دارم جان چرا چنینی
ویدی که من بدردم پنداشتی که مردم
یاسیدی در وحی حمت قلم تعدنی
بس احترام کردم صبر و نیاز کردم
امشب چه برآید داد و جان برآید
شب بنده را بر سر دوز بنگه نرسد
ای باد چند ناله افزون کنی ز تراله

چو یقین شد ست جاز که تو جان جان جانی
چو فراق گشت سرکش زنی تو گردنش خوش

بکشا در عنایت که ستون صحرایانی
بقصاص عاشقانست که تو صادم زمانی

چو تو فارغی ز گندم چه کنی در آسیای
بسر خرم آید آن خیز که در یود صفای
که خوش است بجز آنرا که بداند آشنای
هله حوض در نیایی که نذار و اوقصای

چو تو فارغی ز گندم چه کنی در آسیای
بسر خرم آید آن خیز که در یود صفای
که خوش است بجز آنرا که بداند آشنای
هله حوض در نیایی که نذار و اوقصای

چو تو فارغی ز گندم چه کنی در آسیای
بسر خرم آید آن خیز که در یود صفای
که خوش است بجز آنرا که بداند آشنای
هله حوض در نیایی که نذار و اوقصای

چو تو فارغی ز گندم چه کنی در آسیای
بسر خرم آید آن خیز که در یود صفای
که خوش است بجز آنرا که بداند آشنای
هله حوض در نیایی که نذار و اوقصای

یکبار در میدی تاجان گرفت قالب	در دم تو بار دیگر تاجان شود عیسائی
از یک شعاع رویت چون لامکان کاشد	هم بقی نور سازد او را به لامکانی
یک جام تو بدادی تارخته با گرد شد	جام دگر از آن می هم چاره کن تودانی

حالی رسید ما را از فیض شمس تبریزی
کان جان همه نماید در غیب دلستانی

باز آمدی که ما را به هم زنی بشوری چون برفت خدائی تا شهرمانیائی باز آمدن قیامت یافتنه ملاست ای آسمان اذان هم گردان و بقراری ای دلبر پرین وای تلخی توشی بین ای ناه چون برآید خود را چرا نمساید باز آمد آن سلیمان بر تخت بادشاهی در پرده چون شستی رسوا چرا بگشتی تره فروش کولیش این فلس را نگرد باز آمدست باز صیاد هر نیازی باز آمد آن تجلی از بزمگاه اعلی باز آمدی بخانه ای قبله زمانه	داود روزگاری با نغمه ز پوری یعقوب را پرسی چونی درین صوری گفتم که آفتابی یا نور نوروری و خاک تیره زین غم خاموش باخوری دل نام تو نگوید از غایت غیوری با آفتاب رویت از جایلی و کوری جان را نثار او کن آخر نه کم ز موری این نیست آن بهتری این هست از ستوری تو بر سرش نهادی این طره ز دوری ای بومم اگر نه شومی از وی چرا فوری ای روح نعره بر زن موسی کوه طوری و الله صلاح دینی پیوسته در ظهوری
---	--

سوی باغ آلودین جنگل مبارک
سوی باران سفیدین غبار باران
سوی بخت گاه غیب آینه شکار باران
سوی بخت گاه غیب آینه شکار باران
سوی بخت گاه غیب آینه شکار باران
سوی بخت گاه غیب آینه شکار باران

بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم

چو آید بختی خون تو شود همه مشک
چو جان جان شده ننگ جان و تن کجاست
بسوی مجلس جان بخش حریفان را
شرب لعل سید است و شیت انگوری
خوش کن که برفت این شب و کما آمد فر

و اگر دمی بخوری تو ز ما بخوش بپزی
چو کان ز شده حبسه چه اندوزی
شدی تو خضر چشمه بکن قلاووزی
شکر نثار شد و نیست آن شکر خوری
حدیث تو چو شیشه بد کجا بود روزی

بجان بگو که کجای کجا وطن داری
ز دیدن تو سر اندر کشید عقل امروز
ترا چو راه نمودم تو از هم بریدی
از آن بچرخ به بینم که تیز گرد شدت
آب به چه نمودی گشت آبستن
بگوها چه سپیدی که لعل دار شدند
چه گفته تو با تش که بر فلک چنبد
بگوش کفر چه گفتی که چشم و گوش بست
چگونه از کف غم می رها نیم در خواب
بمثل خواب هزاران طریق و چاره نیست
چنانکه عارف و بیدار و خفته در دنیا

و

که سخت نرسد عقلی و خصم بشیاری
که ساقی مو گلگون در شک گلزاری
بمکر و حیل و دوستان و کید و طاری
بگوشش ایر چه گفتی که کرد در یاری
ز یاد هم چه ربودی که میکند زاری
بجسرها تو بیا موختی گهر باری
چه گفته سلیمان که کرد گلکاری
بگوش عقل چه گفتی گشت انواری
چگونه خواب تیره را کشی به بیکاری
که ره دمی دل و جان را بعهده سپاری
ز خار است که تو خوش سرش بهنجاری

که سخت نرسد عقلی و خصم بشیاری
که ساقی مو گلگون در شک گلزاری
بمکر و حیل و دوستان و کید و طاری
بگوشش ایر چه گفتی که کرد در یاری
ز یاد هم چه ربودی که میکند زاری
بجسرها تو بیا موختی گهر باری
چه گفته سلیمان که کرد گلکاری
بگوش عقل چه گفتی گشت انواری
چگونه خواب تیره را کشی به بیکاری
که ره دمی دل و جان را بعهده سپاری
ز خار است که تو خوش سرش بهنجاری

چو بختی خون تو شود همه مشک
چو جان جان شده ننگ جان و تن کجاست
بسوی مجلس جان بخش حریفان را
شرب لعل سید است و شیت انگوری
خوش کن که برفت این شب و کما آمد فر

بجان بگو که کجای کجا وطن داری

چو بختی خون تو شود همه مشک
چو جان جان شده ننگ جان و تن کجاست
بسوی مجلس جان بخش حریفان را
شرب لعل سید است و شیت انگوری
خوش کن که برفت این شب و کما آمد فر

بجان بگو که کجای کجا وطن داری
ز دیدن تو سر اندر کشید عقل امروز
ترا چو راه نمودم تو از هم بریدی
از آن بچرخ به بینم که تیز گرد شدت
آب به چه نمودی گشت آبستن
بگوها چه سپیدی که لعل دار شدند
چه گفته تو با تش که بر فلک چنبد
بگوش کفر چه گفتی که چشم و گوش بست
چگونه از کف غم می رها نیم در خواب
بمثل خواب هزاران طریق و چاره نیست
چنانکه عارف و بیدار و خفته در دنیا

